MARY HOFFMAN

STRAVAGANZA

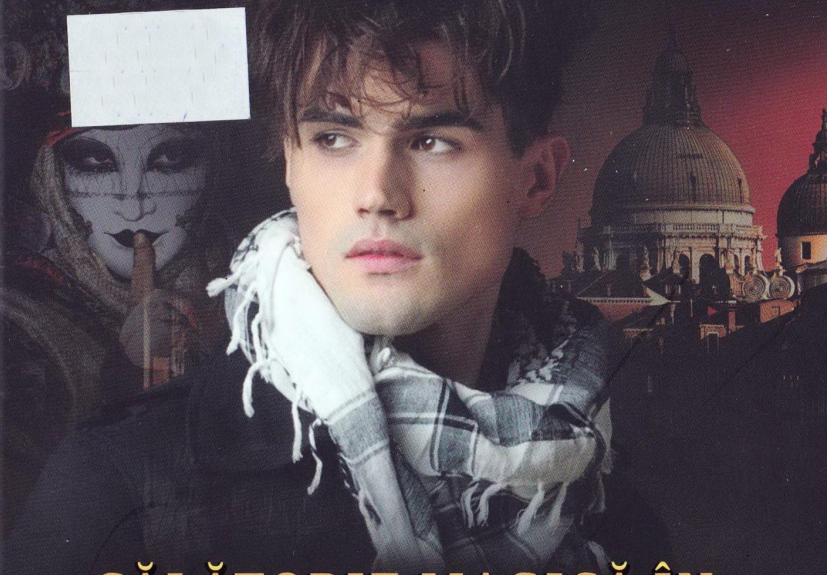

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN

Orașul Măștilor

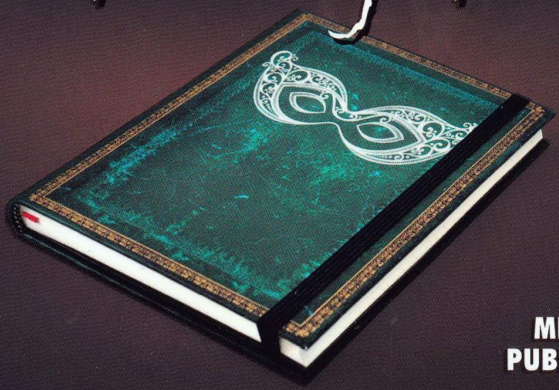

METEOR PUBLISHING

STRAVAGANZA

Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAŞUL MĂŞTILOR

Redactare: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactare: *Mariana Radu*
Copertă: *Luca Emil Cornel*

Titlul original: ***STRAVAGANZA. CITY OF MASKS***

Copyright © Mary Hoffman 2002
This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României
HOFFMAN, MARY
Stravaganza : călătorie magică în orașul măștilor / Mary Hoffman ;
trad. din engleză de Mihaela Adina Eros. - București : Meteor Publishing, 2017
ISBN 978-606-910-031-8

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.111

Editura mulțumește partenerilor pentru sprijinul oferit în organizarea evenimentului de lansare a cărții:

www.danielanane.ro

www.parklake.ro

www.biscuit.ro

STRAVAGANZA

Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAŞUL MĂŞTILOR

Traducere din limba engleză
de *Mihaela-Adina Eros*

METEOR PUBLISHING

Pentru Rhiannon, un veritabil locuitor al Bellezzei

Mulţumiri

Mii de mulţumiri celor trei consultanţi ai mei,
dottoressa Silvia Gasparini de la Universitatea din Padova,
Abele Longo, profesorul meu de italiană,
şi Edgardo Zaghini de la Young Book Trust.
Mulţumesc şi lui Steve şi Jessicăi pentru că
au fost un public minunat.
Şi asociaţiei Scottish Widows,
a căror donaţie m-a purtat înapoi spre Veneţia,
pentru o analiză rapidă a realităţii.

„De fiecare dată când descriu un oraş,
spun ceva despre Veneţia."
Italo Calvino, *Oraşe invizibile*

„... fiecare bărbat îşi închipuia o mare dispută de fiecare
dată când ajungeam să fim văzuţi de Ducesă...
Şi nu era niciunul care să nu considere drept
cea mai mare încântare pe care o putea avea pe lume
să-i facă ei pe plac şi drept cea mai mare
durere s-o ofenseze..."
Castiglione, *Cartea curtezanului*, 1561

Cuprins

Mulţumiri 5
Prolog. Citirea viitorului 9

1 • Cununia cu Marea 11
2 • La Scuola Mandoliera 27
3 • O grădină la înălţime 39
4 • Stravaganti 52
5 • Oraşul lagună 65
6 • Doctorul Dethridge 78
7 • Acolo unde frumuseţea poartă mască 91
8 • Un borcan cu curcubeie 105
9 • Douăsprezece turnuri 118
10 • Un pod de bărci 130
11 • Mâna destinului 141
12 • Doi fraţi 154
13 • O sentinţă de condamnare la moarte 166
14 • Puntea Suspinelor 179
15 • Limbajul dantelei 191
16 • Sala Oglinzilor 209
17 • Moartea unei Ducese 223
18 • Viva Bellezza! 234
19 • Între lumi 249
20 • Din lumea umbrelor 264
21 • Omul în negru 276

Epilog. Carnaval 289
Notă explicativă despre stravagantizare 301
Notă explicativă despre Talia 302
Mary Hoffman 303
Prologul volumului 2 – Călătorie magică în oraşul stelelor 304

Prolog

Citirea viitorului

Într-o încăpere aflată în vârful unei case înalte, cu vedere spre canal, se afla un bărbat ce etala nişte cărţi de tarot pe un birou acoperit cu mătase neagră. Înşiră douăsprezece cărţi în cerc, cu faţa în sus, metodic, în sens invers acelor de ceasornic. Puse o a treisprezecea carte în mijlocul cercului, apoi se trase îndărăt şi contemplă imaginea.

– Ciudat, murmură el.

Cartea din mijloc – cea mai importantă – era Spada, ce semnifica primejdia. Rodolfo era obişnuit cu acel simbol, care dădea tonul citirilor sale. Nu era surprins nici să vadă că a şaptea carte, cea din dreapta Spadei, era Regina de Peşti. Primejdia apărea deseori în preajma celei mai importante femei din Bellezza şi regina apelor era bineînţeles Ducesa. Dar prima carte din stânga Spadei era Prinţesa de Peşti, iar el n-avea nicio idee ce putea să însemne. Era cea mai ciudată etalare pe care o văzuse vreodată. Singurele numere care apăreau erau patru de patru – câte unul din fiecare suită, Peşti, Păsări, Salamandre şi Şerpi. Erau aranjate ca nişte gărzi, flancându-le de o parte şi de alta pe Prinţesă şi pe Regină. Toate celelalte cărţi erau atuurile majore – Îndrăgostiţii, Magicianul, Zeiţa, Turnul, Primăvara şi, cel mai îngrijorător, Moartea.

Rodolfo se uită la şirul de cărţi vreme îndelungată înainte să le strângă, să le amestece bine şi să le etaleze iar. Prinţesa de

Peşti, patru de Şerpi, Îndrăgostiţii, Magicianul... Când puse şi Spada la mijloc, mâinile îi tremurau. Obţinuse o etalare identică. Adună cărţile grăbit şi le împături în mătasea neagră. Le aşeză într-un sertar al biroului sculptat şi scoase din altul o punguţă de catifea cu nişte piese de sticlă. Închizând ochii, băgă mâna în pungă şi scoase câteva dintre ele, pe care le aruncă uşor pe birou, unde străluciră la lumina lumânării.

Fiecare piesă de sticlă avea încrustată o emblemă de argint la mijloc. Mirat, Rodolfo identifică o coroană, o frunză, o mască, numărul 16, o buclă de păr, o carte. Tresări când văzu cartea. Apoi se ridică.

– Iarăşi Silvia, murmură el, ţinând piesa fină, de sticlă purpurie, ce avea încrustată coroana de argint.

Se duse spre fereastră şi privi afară, dincolo de grădina sa de pe acoperiş. Între copaci se legănau uşor lampioane, luminând florile şi frunzele văduvite de culorile lor vii din timpul zilei. În depărtare ţipă un păun.

Se întoarse la birou şi luă nişte zaruri cu douăsprezece feţe dintr-un sertar. Aruncă şase şi zece, doi de opt, şapte şi nouă – oriunde s-ar fi uitat în seara aceea, numărul şaisprezece reapărea întruna. Acela şi simbolul unei tinere şi al unei primejdii. Indiferent ce însemna, avea legătură cu Ducesa şi trebuia să o informeze despre asta. Ştia că Silvia n-avea să-i spună ce însemnau pentru ea profeţiile lui, dar cel puţin se putea pune în gardă pentru orice primejdie ar pândi-o.

Oftând, Rodolfo îşi puse deoparte instrumentele sale de divinaţie şi se pregăti să-i facă o vizită Ducesei.

Capitolul 1

Cununia cu Marea

Lumina îşi croi drum spre aşternuturile de mătase ale Ducesei, în timp ce servitoarea sa trase deoparte obloanele.

– E o zi frumoasă, Înălţimea Voastră, spuse tânăra, aranjându-şi masca verde cu paiete.

– Pe lagună e întotdeauna vreme frumoasă, spuse Ducesa, stând în capul oaselor şi lăsând-o pe servitoare să-i pună pe umeri un şal şi să-i dea o ceaşcă de ciocolată fierbinte. Purta masca de noapte, din mătase neagră. Se uită de aproape la tânără. Eşti nouă, nu-i aşa?

– Da, Înălţimea Voastră, făcu ea o plecăciune. Şi dacă-mi e îngăduit să spun, e o onoare să vă servesc într-o zi aşa de mare!

O să bată şi din palme, se gândi Ducesa, sorbind din ciocolata densă.

Servitoarea chiar bătu din palme, încântată.

– Oh, Înălţimea voastră, probabil că sunteţi aşa de nerăbdătoare să vedeţi Cununia!

– Oh, da, spuse Ducesa obosită. În fiecare an aştept asta cu aceeaşi nerăbdare.

Barca se legăna primejdios, în timp ce Arianna se urcă în ea strângându-şi sacul de pânză.

– Atenţie, mormăi Tommaso, care o ajuta pe sora sa să urce în barcă. O să ne răstorni. De ce ai nevoie de atâtea lucruri?

– Fetele au nevoie de o mulţime de lucruri, răspunse Arianna ferm, ştiind că Tommaso era de părere că tot ce era femeiesc era un mare mister.

– Chiar şi pentru o singură zi? o întrebă Angelo, celălalt frate al ei.

– Azi o să fie o zi lungă, spuse Arianna şi mai ferm şi cu asta puse punct discuţiei.

Se aşeză într-un capăt al bărcii, strângându-şi sacul pe genunchi, în timp ce fraţii săi începură să vâslească cu mişcările domoale şi sigure ale unor pescari ce-şi petrecuseră toată viaţa pe apă. Veniseră de pe insula lor, Merlino, s-o ia pe ea de pe Torrone şi s-o ducă la cel mai mare festival al anului de pe lagună. Arianna era trează din zori.

Ca toţi locuitorii lagunei, se ducea la Cununia cu Marea de când era doar o copilă, însă în acel an avea un motiv special să fie emoţionată. Avea un plan, şi lucrurile pe care le căra în sacul ei greu făceau parte din el.

– Îmi pare aşa de rău pentru părul tău, spuse mama lui Lucien, muşcându-şi buza, în timp ce se abţinea să-l mângâie ca de obicei, plimbându-şi mâna prin părul lui buclat. Nu mai avea nici urmă de bucle şi ea nu ştia nici cum să-l mângâie pe el, nici pe ea însăşi.

– E în regulă, mamă, spuse Lucien. O să fiu în ton cu moda. O mulţime de băieţi de la şcoală se rad în cap.

Nu-i spuseseră că el nu se simţea îndeajuns de bine încât să se ducă la şcoală. Dar era adevărat că nu-l deranja aşa de tare pierderea părului. Ceea ce-l deranja într-adevăr era oboseala, care nu semăna cu nimic din ceea ce simţise el înainte. Nu era

ca epuizarea de după o partidă bună de fotbal sau de înot, cu cincizeci de ture de bazin. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în stare să facă niciunul dintre acele lucruri.

Era ca şi cum ar fi avut budincă în vine, nu sânge, obosind chiar şi când încerca să stea în capul oaselor în pat. Când bea o jumătate de ceaşcă de ceai, i se părea la fel de dificil ca escaladarea Everestului.

– Nu-i afectează pe toţi aşa de rău, spusese asistenta. Lucien e unul dintre cei ghinionişti. Dar n-are nicio legătură cu eficacitatea tratamentului.

Asta era problema. Simţindu-se aşa de vlăguit, Lucien nu putea spune dacă tratamentul sau boala însăşi îl făcea să se simtă aşa de rău. Şi era sigur că nici părinţii săi nu ştiau. Acesta era unul dintre cele mai înspăimântătoare lucruri, că-i vedea pe ei aşa de speriaţi. Părea că ochii mamei lui se umpleau de lacrimi de fiecare dată când se uita la el.

Iar în ce-l privea pe tatăl său – acesta nu vorbise niciodată cu el mare lucru înainte ca el să se îmbolnăvească, dar se înţeleseseră bine. Obişnuiau să *facă* multe împreună – să înoate, să meargă la meci, să se uite la televizor. Abia când n-au mai putut face nimic împreună a început tatăl lui să *vorbească* cu el cu adevărat.

Îi aducea cărţi de la bibliotecă în dormitor şi-i citea, pentru că Lucien nu era în stare să ţină o carte în mâini. Lui Lucien îi plăcea asta. Cărţile pe care le ştia deja, precum *Hobbitul* sau *Grădina de la miezul nopţii a lui Tom*, au fost urmate de unele pe care tatăl lui şi le aducea aminte din copilăria şi tinereţea lui, ca *Flotilele lunii* şi romanele cu James Bond.

Lucien le aduna pe toate în poală. Tatăl lui îşi descoperise talentul de a inventa diferite voci pentru toate personajele. Uneori Lucien se gândea că aproape că merita să fie bolnav şi să-l descopere pe acest tată nou, diferit, care stătea de vorbă cu el şi-i spunea poveşti. Se întreba dacă avea să revină la vechiul

lui fel de a fi ca tată, dacă tratamentul dădea rezultate şi boala dispărea. Dar astfel de gânduri îl făceau să-l doară capul.

După ultima repriză de chimioterapie, era prea obosit pentru a vorbi. Şi-l durea în gât. În seara aceea, tatăl lui îi adusese un caiet cu pagini subţiri şi cu o copertă frumoasă, marmorată, în care se împleteau nuanţe de roşu închis şi purpură în aşa un chip, încât îl făcu pe Lucien să închidă ochii.

– N-am găsit nimic îndeajuns de frumos în WH Smith, îi spuse tatăl lui. Dar cu ăsta am avut un pic de noroc. Scoteam lucrurile dintr-o casă veche din Waverley Road, de lângă şcoala ta, şi nepoata a zis să adunăm toată maculatura la un loc. Aşa l-am văzut şi l-am pus deoparte. N-a mai scris nimeni în el şi m-am gândit că, dacă îl las aici, pe noptiera ta, ai putea scrie cu un creion ceea ce ai vrea să ne spui nouă atunci când te doare în gât.

Vocea tatălui său continuă să se audă mângâietor din fundal; nu se aştepta ca Lucien să-i răspundă. Povestea ceva despre oraşul unde fusese făcut frumosul caiet, dar Lucien n-a reţinut chiar tot, pentru că nu prea avea sens ce spunea.

– ...plutind pe apă. Trebuie să-l vezi într-o zi, Lucien. Când dai de lagună şi vezi toate acele cupole şi turle plutind deasupra apei, ei bine, e ca şi cum ai ajunge în rai. Tot aurul acela...

Vocea tatălui său se stinse. Lucien se întrebă dacă realizase că fusese lipsit de tact când pomenise de rai. Dar îi plăcuse descrierea făcută de tatăl său misteriosului oraş, parcă Veneţia era. În timp ce pleoapele i se îngreuiau şi mintea i se înceţoşă la venirea somnului adânc, simţi că tatăl lui îi lasă caietul în mână.

Şi începu să viseze la un oraş plutind pe apă, brăzdat de canale şi înţesat de cupole şi turnuri.

Arianna urmări întreaga procesiune din barca fraţilor ei. Aveau zi liberă ca toată lumea de pe insulele lagunei, cu excepţia bucătarilor. De *Sposalizio* nu lucra nimeni dintre cei ce nu erau nevoiţi s-o facă, dar atâţia petrecăreţi trebuiau hrăniţi.

– Iat-o, strigă brusc Tommaso. Iată şalupa!

Arianna se ridică în picioare în barcă, făcând-o iar să se clatine, şi îşi îndreptă privirea spre gura Marelui Canal. Abia putea zări în depărtare stacojiul şi argintiul şalupei. Alţi oameni văzură şi ei *il barcone* – şalupa de sărbătoare – şi în curând pe apă se auziră urale şi fluierături, în timp ce Ducesa se îndrepta spre Cununia cu Marea.

La şalupă vâslea un echipaj alcătuit din cei mai buni mandolieri ai oraşului, acei tineri chipeşi ce conduceau mandolele în jurul canalelor ce ţineau loc de străzi în mare parte din Bellezza. Mai ales pe ei voia Arianna să-i vadă.

Când şalupa Ducesei ajunse în dreptul bărcii lui Tommaso şi a lui Angelo, Arianna se uită la muşchii mandolierilor cu păr noptatic şi ochi strălucitori şi oftă. Dar nu de dragul lor.

– Trăiască Ducesa! strigară fraţii ei, fluturându-şi pălăriile în aer, şi Arianna îşi mută privirea de la vâslaşi la silueta ce stătea nemişcată pe punte. Ducesa era o apariţie impresionantă. Era înaltă, cu păr lung şi întunecat, încolăcit în vârful capului într-o coafură complicată, în care se împleteau flori albe şi nestemate. Rochia ei era din tafta subţire, bleumarin, cu irizaţii verzi şi argintii, astfel încât strălucea în lumina soarelui precum o sirenă.

Chipul nu i se prea zărea. Purta ca de obicei o mască. În acea zi era una făcută din pene de păun, la fel de strălucitoare şi de irizată ca şi rochia ei. În spatele său stăteau cameristele ei, toate mascate, dar mai simplu îmbrăcate, ţinând mantii şi prosoape.

– E un miracol, spuse Angelo. Nu arată nici măcar cu o zi mai bătrână, niciodată. Sunt douăzeci şi cinci de ani de când ne conduce şi ne asigură fericirea şi arată tot ca o fetişcană.

Arianna pufni.

– Voi habar n-aveţi cum arăta ea acum douăzeci şi cinci de ani, spuse ea. Doar nu veniţi la serbare de atâta vreme.

– Ba cam de pe atunci, zise Tommaso. Părinţii noştri m-au adus prima oară când aveam cinci ani, adică acum douăzeci de ani. Şi ea arăta exact la fel şi atunci, surioară. E un miracol.

Şi îşi făcu semnul pe care locuitorii lagunei îl folosesc în semn de noroc – atingându-şi degetul mare de la mâna dreaptă de cel mic şi ducându-şi degetele mijlocii întâi la sprânceană şi apoi la piept.

– Şi eu am venit la doi ani după aceea, adăugă Angelo, încruntându-se la Arianna.

Observase la ea o atitudine ostilă când venea vorba de Ducesă.

Arianna oftă iar. Şi ea văzuse prima oară ceremonia când avea cinci ani. Timp de zece ani privise doar şi aşteptase. Dar în acel an era altceva. Avea să obţină ceea ce-şi dorea în ziua următoare sau avea să moară în acea încercare – şi nu era o simplă figură de stil.

Şalupa ajunsese la ţărmul insulei Sant'Andrea, unde Marele Preot aştepta s-o conducă pe Ducesă pe covorul roşu ce fusese aşternut pe pietriş. Ea păşi la fel de uşor ca o fetişcană, urmată de însoţitoarele sale. De acolo de unde se aflau ei pe apă, Arianna şi fraţii ei vedeau bine silueta zveltă, în albastru şi verde, cu stele în păr.

Mandolierii se rezemaseră de vâslele lor, transpiraţi, în timp ce muzica orchestrei de pe ţărm răsuna pe deasupra apei. În sunetul puternic al unor trâmbiţe de argint, doi preoţi tineri o coborâră pe Ducesă în mare, de pe o platformă specială. Frumoasa ei rochie pluti în jurul său când se scufundă uşor în

apă. Umerii preoților se încordară în încercarea de a menține ceremonia solemnă și impunătoare.

De îndată ce apa învălui coapsele Ducesei, se auzi un strigăt puternic de *sposati* din partea tuturor privitorilor. Răsunară tobe și trâmbițe și toată lumea își flutura brațele și ovaționa, în timp ce Ducesa era ridicată din apă și înconjurată de însoțitoarele ei. Preț de o clipă, toată lumea-i zări silueta tinerească, în timp ce rochia-i subțire, udă, i se lipise de trup. Rochia n-avea să mai fie purtată niciodată.

„Ce risipă", se gândi Arianna.

În cabina de pe șalupă, o altă femeie gândea același lucru. Adevărata Ducesă, deja îmbrăcată în rochia bogată, din catifea roșie și cu masca din argint, ce se impuneau cu ocazia serbării Cununiei, se întinse și căscă.

– Ce proști mai sunt și bellezzanii ăștia! le spuse ea celor două cameriste. Ei toți își închipuie că arăt ca o fetișcană și chiar așa și e. Cum o cheamă de data asta?

– Giuliana, Înălțimea Voastră, spuse una dintre ele. Iat-o că vine!

O fată murdară, strănutând, ce nu prea mai arăta deloc ca o Ducesă acum, era ajutată de servitoare să coboare scările spre cabină.

– Dezbrăcați-o de hainele acelea ude, porunci Ducesa. Așa-i mai bine. Frecați-o tare cu prosopul. Și tu scoate-i diamantele din păr. Ducesa își mângâie propria sa coafură elaborată, care era identică cu cea a fetei ude.

Chipul Giulianei, deși destul de plăcut, era unul foarte comun. Ducesa zâmbi în spatele măștii, gândindu-se că oamenii fuseseră păcăliți așa de ușor.

– Te-ai comportat bine, Giuliana, îi spuse ea fetei care tremura și încerca să-i facă o plecăciune. Excelentă imitație.

Se uită la amuleta prinsă de un lanţ la gâtul fetei. O mână cu cele trei degete din mijloc întinse şi degetul mare şi cel mic unite. Era simbolul purtător de noroc al insularilor, *manus fortunae* – mâna destinului, semnificând unitatea cercului vieţii şi figurile zeiţei, soţului ei şi fiului lor, trinitatea sacră a lagunei. Dar era puţin probabil ca acea copilă să fi ştiut asta. Ducesa îşi încreţi nasul, nu din pricina semnificaţiei simbolului, ci a vulgarităţii versiunii ieftine din aur a acestuia.

Giuliana se încălzi şi se uscă în scurt timp, fiind înfăşurată într-o robă călduroasă de lână şi primind un pocal de argint, cu vin roşu rubiniu. Îşi dăduse jos masca sa cu pene de păun, ce avea să fie păstrată împreună cu rochia pătată de sare, alături de celelalte douăzeci şi patru, la palat.

– Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, spuse fata, bucuroasă să simtă că picioarele nu-i mai erau îngheţate în urma îmbrăţişării reci a mării.

– Un obicei barbar, replică Ducesa, dar trebuie să fim îngăduitori cu poporul. Acum ai auzit şi ai înţeles condiţiile?

– Da, Înălţimea Voastră.

– Repetă-le.

– Nu trebuie să spun nimănui, niciodată, cum am intrat în apă în locul Alteţei Voastre.

– Şi dacă ai s-o faci?

– Dacă am s-o fac – dar eu n-am s-o fac, milady – o să fiu alungată din Bellezza.

– Şi tu, şi familia ta. Alungaţi pe vecie. Şi nu pentru că te-ar crede cineva; n-ar exista nicio dovadă.

Ducesa le aruncă o privire tăioasă însoţitoarelor sale, al căror trai depindea cu totul de ea.

– Şi în schimb pentru tăcerea ta şi pentru că mi-ai împrumutat trupul tău tânăr, îţi dăruiesc zestre. De-a lungul anilor, multe fete tinere au fost răsplătite în acest chip pentru că le-au ţinut loc stăpânelor lor. Tu eşti mai norocoasă ca

majoritatea. Virtutea ta e intactă, cu excepţia unei mici infiltrări de apă de mare.

Femeile, slugarnice, râseră, aşa cum făceau în fiecare an. Giuliana se îmbujoră. Avea impresia că Ducesa vorbea cam indecent şi asta nu i se părea potrivit pentru cineva aşa de important. Îşi dorea doar să se ducă acasă la familia sa şi să le arate banii. Şi să-i spună logodnicului său că acum îşi puteau permite să se căsătorească. Una dintre cameriste îi despletise deja părul şi acum i-l încolăcise iute în jurul capului.

Tommaso şi Angelo vâsliră în spatele şalupei, în timp ce aceasta se întorcea domol înapoi, dincolo de lagună, spre Bellezza, cea mai mare dintre insule. Pe punte, Ducesa stătea în picioare, într-o rochie roşie de catifea, cu o mantie neagră trasă pe deasupra, ce-i adumbrea liniile trupului. Soarele în amurg făcea să-i scânteieze masca de argint. Acum culorile ei deveniseră una cu cele ale bărcii sale şi cu ale mării. Prosperitatea oraşului era asigurată pentru încă un an.

Şi venise şi vremea pentru petrecere. Piazza Maddalena, din faţa marii catedrale, era plină de tarabe unde se vindea mâncare. Aromele apetisante o făcură pe Arianna să-i lase gura apă. Erau de vânzare paste în toate formele imaginabile, cu sosuri picante cu ardei iute şi dulci, cu ceapă. Carne friptă şi legume la grătar, măsline, brânzeturi, ridichi rozalii, salată amăruie de un verde închis. Peşti lucioşi, dreşi cu ulei şi lămâie, creveţi rozalii şi crabi şi grămăjoare de orez cu şofran şi ciuperci de pădure zemoase. În cazane uriaşe, fierbeau supe şi tocane şi boluri de ceramică erau umplute cu cartofi copţi în ulei de măsline, presăraţi cu sare de mare şi bucheţele de rozmarin.

– *Rosmarino* – roza mării, oftă Angelo, lingându-şi buzele. Hai să mâncăm.

Legă barca într-un loc unde o puteau găsi lesne după petrecere şi se duseră câteşitrei să se alăture mulţimii din piaţă. Însă nimeni nu mânca încă. Toate privirile erau aţintite asupra balconului din vârful catedralei. Acolo erau patru berbeci de alamă şi, în scurtă vreme, o siluetă stacojie avea să-şi facă apariţia în mijlocul lor.

– Iat-o, se strigă tare. Şi clopotele din clopotniţa de la Santa Maddalena începură să bată. Ducesa le făcu semn oamenilor cu mâna, fără a putea auzi şi ovaţiile lor frenetice, pentru că urechile îi erau astupate bine cu ceară. La prima sa apariţie la festivitatea Cununiei nu-şi luase această măsură de protecţie, dar de atunci nu mai repetase acea greşeală.

Jos, în piaţă, începu petrecerea. Arianna se aşeză sub una dintre arcade, cu picioarele vârâte sub ea şi cu o farfurie mare, plină ochi, în poală. Privirea-i colinda în toate direcţiile. Tommaso şi Angelo începură iute să se înfrupte din toptanul de mâncare şi-şi ţineau ochii în farfurie. Arianna era mulţumită să stea cu ei în acele clipe; urma să o ia din loc când începeau artificiile.

La palat se desfăşura o petrecere mult mai rafinată. Ducesa nu era înclinată să mănânce mult cât purta masca de argint; urma să-i fie trimis un meniu mai consistent mai târziu în camera sa. Însă îi era destul de uşor să bea, şi acum, că farsa din acea zi luase sfârşit, era încântată s-o facă. La dreapta ei stătea ambasadorul reman şi a fost nevoie de mult vin roşu vârtos din partea locului pentru a-l suporta. Dar era singura ei sarcină importantă pentru acea seară, să-l facă pe el să se simtă bine, din motive doar de ea ştiute.

În cele din urmă, ambasadorul se întoarse spre celălalt vecin şi Ducesa reuşi să privească şi spre stânga. Rodolfo, elegant în catifea neagră, îi surâse şi Ducesa îi surâse şi ea din

spatele măştii. După toţi aceşti ani, încă îi mai plăcea chipul lui osos ca de vultur. Şi în acel an avea un motiv special să se bucure de asta.

Rodolfo, conştient ca de atâtea alte ori de ceea ce gândea ea, îşi ridică paharul în cinstea ei.

– Încă un an, încă o Cununie, spuse el. Aş putea fi chiar un pic gelos pe mare, ştiţi.

– Nu-ţi face griji, îl linişti Ducesa. Nu te poate ea întrece în varietate şi şiretenie.

– Poate că ar trebui atunci să-i invidiez pe tinerii voştri vâslaşi, spuse Rodolfo.

– Singurul tânăr vâslaş care a însemnat vreodată ceva pentru mine ai fost tu, Rodolfo.

El râse.

– Aşa de mult încât nici nu m-aţi lăsat să devin unul, din câte-mi amintesc.

– Vâslitul nu era suficient de bun pentru tine. Ţie ţi se potrivea mult mai bine să mergi la universitate.

– A fost suficient de bun pentru fraţii mei, Silvia, spuse Rodolfo, şi nu mai râdea deloc.

Era un subiect delicat şi Ducesa fu surprinsă că el îl deschisese tocmai în seara aceea. Ea nici măcar nu avusese habar de existenţa lui când fraţii săi Egidio şi Fiorentino se înscriseseră la *Scuola Mandoliera*, în primul ei an de domnie. Fiind dreptul său, ea-i selectase pentru pregătire şi, după cum obişnuia să procedeze cu cei mai chipeşi, şi-i făcuse iubiţi.

Dar abia când îşi făcuse apariţia Rodolfo, cel mai mic dintre fraţi, câteva luni mai târziu, se şi îndrăgostise. Îl trimisese la universitate în Padavia şi, când se întorsese, îi amenajase cel mai grozav laborator din Talia, pentru a-şi efectua acolo experimentele sale. Şi apoi deveniseră amanţi.

Ducesa se întinse şi-i atinse în treacăt dosul mâinii, cu degetele cu unghii argintii. El îi luă mâna şi i-o sărută.

– Trebuie să plec, Înălţimea Voastră, spuse el cu o voce mai pronunţată. E vremea pentru jocurile de artificii.

Ducesa privi cum silueta lui înaltă şi subţire străbătu sala de banchet până-n celălalt capăt.

Dacă ar fi fost o femeie obişnuită, şi-ar fi dorit să aibă prin preajmă o confidentă în acel moment. Dar ea era Ducesa din Bellezza, aşa că se ridică în picioare şi toată lumea o imită. Se îndreptă singură spre scaunul de lângă fereastră, de unde se zăreau o parte din piaţă şi marea. Cerul era de un albastru intens, iar stelele urmau să se întreacă în curând în strălucire cu altfel de stele.

Într-un minut trebuia să-i facă semn ambasadorului reman, Rinaldo di Chimici, să ia loc lângă ea. Dar preţ de o clipă, cu spatele la mulţimea de senatori şi consilieri, îşi scoase masca şi-şi frecă ochii obosiţi cu mâna. Apoi îşi zări reflexia în geamul prelung şi o privi cu satisfacţie. Chiar dacă părul şi sprâncenele au fost ajutate să-şi menţină culoarea întunecată şi strălucirea, ochii ei violet n-aveau niciun fel de artificiu, iar pielea sa palidă era doar vag brăzdată de riduri. Încă arăta mai tânără ca Rodolfo, care avea părul argintiu şi era cam adus de spate, deşi ea era cu cinci ani mai mare ca el.

Mulţimea din piaţă era înveselită de vin şi de simpla plăcere a unei vacanţe de trei zile. Bellezzanii şi insularii ştiau cum să se distreze. Acum dănţuiau în cercuri neregulate, cu braţele unite, fredonând cântecele deochiate ce acompaniau în mod obişnuit Cununia cu Marea.

Sosise punctul culminant al serii. Luntrea lui Rodolfo fu zărită apropiindu-se de pluta de lemn ce se afla la gura Marelui Canal şi era ticsită de lăzi şi cutii. Toată lumea se aştepta la ceva special pentru cea de-a douăzeci şi cincea Cununie a Ducesei – cea de argint.

N-aveau să fie dezamăgiţi. Spectacolul începu cu obişnuita ploaie de stele căzătoare, rachete, lumânări remane şi roţi de foc. Pe chipurile bellezzanilor din piaţă se reflectară rând pe rând luminile verzi, roşii şi aurii ce erau proiectate pe cer, deasupra apei. Toate privirile erau acum întoarse de la palatul de unde privea de la fereastră silueta cu mască de argint.

Arianna şi fraţii săi se aflau şi ei în piaţă, înghiontiţi şi înghesuiţi de ceilalţi insulari.

– Stai pe lângă noi, Arianna, o avertiză Tommaso. Nu vrem să te pierzi în aglomeraţia asta. Ţine-l pe Angelo de mână.

Arianna dădu din cap, dar ea exact asta dorea, să se facă pierdută. Îl prinse pe Angelo de mâna pe care i-o întinsese, înnegrită de soare şi bătătorită de la pescuit, şi i-o strânse cu afecţiune. Urmau să dea de aşa un bucluc când aveau să se întoarcă în Torrone fără ea.

După o pauză, cerul albastru întunecat începu să se lumineze de la tablourile de foc ale spectacolului lui Rodolfo. Mai întâi, tropoti pe cer un taur uriaş de alamă, pe urmă apăru un val de mare albastru-verzui, din care ieşi un şarpe strălucitor. Apoi zbură pe deasupra lor un cal înaripat ce păru să se cufunde în apa canalului, unde şi dispăru. Şi, în cele din urmă, păru să iasă din mare un berbec de argint, ce crescu grandios deasupra privitorilor, înainte de a se risipi într-o puzderie de stele.

Angelo dădu drumul mâinii surorii lui, pentru a aplauda împreună cu ceilalţi.

– Signor Rodolfo s-a întrecut pe sine anul ăsta, nu-i aşa? îi zise el lui Tommaso, care aplauda şi el. Tu ce crezi, Arianna? Dar când se întoarse să se uite la ea, dispăruse.

Arianna îşi ticluise bine planul. Trebuia să rămână în Bellezza peste noapte. În ziua ce urma după *Sposalizio*, era marea sărbătoare a oraşului şi nimănui dintre cei ce nu erau bellezzani nu-i era îngăduit să rămână pe insula cea mare.

Chiar şi ceilalţi lagunari de pe Torrone, Merlino şi Burlesca trebuiau să se întoarcă pe insulele lor la miezul nopţii. Pedeapsa pentru încălcarea acestei legi în ziua interzisă, *Giornata Vietata*, era moartea, dar, din câte se ştia, nimeni nu se încumetase la aşa ceva vreodată.

Arianna nu intenţiona să rişte. Ştia exact unde urma să se ascundă. La miezul nopţii clopotele de la Santa Maddalena aveau să mai răsune încă o dată şi la sfârşitul dangătului lor toţi cei care nu erau bellezzani, fie ei insulari ori turişti, trebuiau să fie deja în bărci, pe apă. Tommaso şi Angelo trebuiau să se ducă fără ea. Dar atunci Arianna avea să fie deja la adăpost sigur.

Se strecură în catedrala sepulcrală, în timp ce cei de afară încă mai scoteau câte un „ooh!" când erau lansate artificiile şi câte un „aah!" când se stingeau. Santa Maddalena era încă luminată de lumânări, dar era pustie. N-avea cine s-o vadă pe fetişcana subţire ce urca în fugă treptele tocite şi abrupte ale muzeului.

Acela era locul preferat al Ariannei din toată Bellezza. Putea întotdeauna să se strecoare acolo, chiar şi când catedrala era aşa de plină de turişti încât trebuiau să stea la coadă în jurul pieţei şi să fie introduşi în interior în grupuri, ca oile ce treceau printr-o văiugă. Nu păreau prea interesaţi de muzeu, cu cărţile sale prăfuite şi manuscrisele muzicale din vitrinele de sticlă. Arianna trecu în grabă prin încăperea cu cei patru berbeci originali de alamă şi ieşi pe balconul unde stătuse cu o oră sau două înainte Ducesa, între cele două perechi de sosii ale berbecilor.

Arianna privi în jos spre piaţa ce fremăta de oameni. Aşa de mulţi, încât era uşor să te pierzi printre ei. Nu-şi zări fraţii printre numeroşii petrecăreţi ce se legănau, dar inima sa se îndreptă spre ei. „Nu fi moale", îşi zise ea ferm. „Asta-i

singura cale." Se aşează jos lângă un picior de alamă, cuibărindu-se lângă el pentru a sta comod, de la balcon putând vedea cel mai bine sfârşitul spectacolului lui signor Rodolfo. Avea să fie o noapte lungă şi incomodă.

Lucien se trezi simţindu-şi chipul dezmierdat de soare. Primul său gând a fost că mama lui trecuse pe la el şi deschisese fereastra, dar când se dezmetici mai bine, văzu că era în aer liber.

„Pesemne că încă visez", se gândi el, dar nu-l deranja. Era un vis minunat. Se afla în oraşul plutitor, ştia asta. Era foarte cald, deşi era încă-n zori. Frumosul caiet era tot în mâna lui. Îl puse în buzunarul de la pijama.

Se ridică; în vis era uşor. Se afla într-o colonadă de marmură rece, dar între coloane, pe unde pătrundea soarele, erau iazuri calde de lumină, la fel de mângâietoare ca o baie fierbinte. Lucien se simţea altfel; îşi atinse capul şi-şi simţi vechile lui bucle. Cu siguranţă, visa.

Ieşi afară în piaţă. Se părea că acolo avusese loc o mare petrecere; puţinii oameni aflaţi prin preajmă măturau şi puneau gunoaiele în nişte saci, dar nu de plastic, observă el, ci din pânză grosolană. Lucien se zgâi la catedrala din faţa lui. I se părea vag familiară, dar ceva în privinţa ei nu era tocmai cum trebuia.

Se întoarse în cealaltă parte şi privi dincolo de apă; acesta era cel mai frumos loc în care fusese el vreodată. Dar şi mai frumos de atât era că putea să meargă prin locul acela. El aproape că uitase cum era să mergi.

Dar un moment mai târziu visul se schimbă complet. Cineva se năpusti asupra lui din spate şi-l înşfăcă de braţ, trăgându-l în umbra răcoroasă a colonadelor. Un băiat aprig, cam de vârsta lui, îi şopti la ureche:

– Eşti nebun? O să fii ucis!

Se uită la el mirat. Braţul îl duruse într-adevăr acolo unde-l ciupise băiatul. În viaţa sa reală, Lucien n-ar fi putut suporta aşa ceva, l-ar fi făcut să urle de durere. Dar ce era important era că putea simţi. Acela nu era deloc un vis.

Capitolul 2

La Scuola Mandoliera

Noaptea fusese atât de neplăcută pe cât se şi aşteptase Arianna să fie. Sus, în galeria cu berbeci, era teribil de frig, deşi ea-şi luase o mantie călduroasă. Se schimbase în hainele băieţeşti de îndată ce se furişase afară în logia, aflându-şi adăpostul în întuneric şi-n faptul că ştia că privirile tuturor erau aţintite spre artificiile ce explodau încă deasupra lagunei.

La miezul nopţii, clopotele bătură ora exactă din turn, aproape asurzind-o pe Arianna, dar ea-şi trase pălăria pescărească de lână peste urechi şi se făcu mică de tot în imensitatea catedralei. Când ele se opriră, se duse în faţă şi se aplecă peste balustrada de marmură, uitându-se la mulţimea ce se îndrepta spre apă şi spre bărcile ce aşteptau. Undeva, printre ceilalţi, mergând la urmă, fără tragere de inimă, erau şi cei doi fraţi ai săi, ce se duceau acasă fără ea.

Arianna se afundă şi mai tare în întuneric când îl auzi pe călugărul bătrân ce avea grijă de muzeu făcându-şi rondul. Teama ei cea mare acum era să n-o închidă acolo, cu berbecii de bronz, până dimineaţa târziu. Ea pusese, pentru orice eventualitate, o bucată de lemn în uşorul uşii ce dădea spre logia, dar n-avea de ce să-şi facă griji. Bătrânul ridică o torţă aprinsă doar atât cât să vadă că balconul era gol, închise uşa dinspre el şi-şi văzu de drum târşâindu-şi picioarele.

Arianna respiră puternic şi se aşează să-şi petreacă lunga noapte între cele două perechi de berbeci. Într-un fel îi dădeau impresia c-o apărau, flancând-o de o parte şi de alta, perechea din stânga cu picioarele ridicate, perechea din dreapta imitând-o pe prima în oglindă, dar nu prea erau ei cine ştie ce companie.

– Noapte bună, berbecilor, spuse Arianna, făcându-şi semnul aducător de noroc şi acoperindu-se cu mantia.

A fost trezită devreme de strigătele oamenilor care veniseră să facă curăţenie în piaţă, după cheful din ziua precedentă. Îşi întinse mădularele reci şi amorţite şi-şi alungă somnul frecându-se la ochi. Se duse ţeapănă spre balustradă şi se uită în jos, dincolo de piaţă, spre colonadele din spatele clopotniţei. Şi îngheţă.

Acolo se afla un străin, un băiat de vârsta ei, ce risca să fie ucis. Era evident că nu era bellezzan, nici măcar talian după veşminte. Arianna nu mai văzuse niciodată ceva aşa de ciudat ca veşmintele lui. Era tot atât de străin de acele locuri, pe cât ar fi fost un câine în Sala de Consiliu. Şi totuşi părea să n-aibă habar deloc de primejdia ce-l păştea, încălzindu-se la soare şi având o mină nătângă, de somnambul. Poate că-i lipsea vreo doagă?

Arianna nu ezită. Îşi luă sacul şi se strecură afară din logia, coborând în goană nebună scările muzeului până la parterul marii catedrale şi traversând piaţa în fugă.

– Cum adică ucis? întrebă băiatul prosteşte. Cine eşti tu? Şi unde ne aflăm? Şi arătă neajutorat spre marea strălucitoare, domurile de argint ale catedralei şi piaţa care forfotea.

– Eşti nebun, spuse Arianna cu satisfacţie. Cum poţi să te afli în Bellezza, în *Giornata Vietata*, singura zi din an când e interzis accesul străinilor aici, şi să nu ştii unde eşti? N-ai fost răpit, nu-i aşa?

Băiatul îşi scutură pletele negre, dar nu spuse nimic. Arianna se gândi imediat ce avea să facă, deşi îl ura pentru asta. Îl trase înapoi în umbra turnului clopotniţei şi începu să-şi scoată repede hainele de băiat de pe ea, fără să-şi dea seama ce efect va avea asta.

Băiatul privea uluit cum părul ei castaniu se rostogolise afară din pălăria pescărească şi ea rămăsese în lenjeria ei demodată de fetişcană scoţând o fustă din sac.

– Repede, nu mai sta cu gura deschisă ca un peşte, pune-ţi hainele mele băieţeşti peste alea ciudate ale tale. Ai la dispoziţie doar câteva minute înainte să te descopere cineva şi să te târască înaintea Consiliului bellezzan.

Băiatul, mişcându-se ca-n vis, îşi trase pe el, ascultător, pantalonii aspri de lână şi vesta, ce încă păstrau căldura trupului fetişcanei năzdrăvane, în timp ce ea-şi mai punea nişte haine din sac, turuind încontinuu. Părea nespus de furioasă pe el.

– Mi-a luat aproape un an, fumegă ea, să pun la cale deghizarea asta şi acum tu ai ruinat totul. Trebuie să mai aştept încă un an. Şi totul doar pentru a salva viaţa unui străin pe jumătate nebun – apropo, cum te cheamă?

– Lucien, răspunse el, agăţându-se de singura remarcă pe care o pricepuse.

– Luciano, spuse fata, făcând ca numele lui să sune rostit de ea la fel de diferit cum părea să fie întreaga sa viaţă în acel loc, căruia ea-i spunea Bellezza.

Lucien era sigur că acela nu era numele real al oraşului, tot aşa cum ştia că numele său real nu era Luciano, dar se hotărî să accepte varianta fetei. Oricum, acolo nimic n-avea sens.

– Al tău care e? întrebă el, agățându-se de ritualul obișnuit de a face cunoștință, ce exista și în viața cotidiană a acelui loc.

– Arianna, spuse fata, legându-și părul despletit la spate, cu o eșarfă de dantelă. Se uită la el cu ochi critic. Acum, cel puțin, n-o să mai atragi atâta atenția. E bine că suntem cam de aceeași înălțime. Dar în clipa-n care te-ntreabă cineva ceva ești terminat. O să trebuiască să stai cu mine.

– Dar de ce te deghizaseși în băiat? întrebă Lucien.

Arianna scoase un oftat adânc.

– E o poveste lungă. Haide. Mai bine să plecăm din piață și am să-ți spun. Apoi poți să-mi povestești cum ai ajuns tu aici tocmai azi. Aș fi jurat că sunt singura care nu-s localnică și mă aflu în Bellezza.

L-a condus printr-un pasaj pe sub marele orologiu și apoi printr-un labirint de străzi înguste, peste niște podețe și canale înguste și prin niște piațete pustii. Se părea că mare parte dintre locuitorii orașului încă mai dormeau. Lucien o urmă, bucuros în sinea lui să meargă pe jos fără să se simtă obosit, fiind în stare să țină pasul cu fetișcana aceea ciudată, plină de energie, simțind soarele încălzindu-i umerii prin vesta grosolană și fiind așa de fericit cum nu-și mai amintea să fi fost de mult timp.

Au ajuns într-o piață cu o mică estradă închisă, unde tarabagiii își aranjau legumele și un bărbat deschisese o cafenea. Arianna își cântări pașii și-l urmări pe bărbat vreme îndelungată înainte să intre în cafenea. Lucien intră și el după ea.

Înăuntru se întrepătrundeau delicioase arome dulci și acrișoare. La bar stăteau niște lucrători, ce beau cafea neagră din niște ceșcuțe. Arianna îi făcu semn lui Lucien să se așeze la o masă, apoi aduse două căni cu ciocolată și niște plăcinte sfărâmicioase.

– Deci, întrebă Arianna, care-i povestea ta?

– Spune-mi-o tu mai întâi pe a ta, îi zise Lucien. De ce ești așa de oțărâtă?

– Cred că nu-i vina ta, zise Arianna, destinzându-se un pic, pentru prima dată de când se întâlniseră. Tu n-ai intenţionat să-mi strici mie planurile. Numai că eu mă pregăteam de multă vreme pentru ziua de azi. Dacă într-adevăr nu ştii nimic despre Bellezza – şi începu să vorbească-n şoaptă – atunci nu ştii că azi e singura zi din an când vizitatorii nu au voie în oraş, fiind ameninţaţi de pedeapsa cu moartea. E *Giornata Vietata*, ziua de după Cununia cu Marea. Apoi, pentru că Lucien nu dădea niciun semn c-ar fi ştiut ceva... Ştii de Cununia cu Marea, nu?

– Închipuie-ţi pur şi simplu că n-am habar de absolut nimic, spuse Lucien. O să fie mai simplu astfel.

Avea nevoie de timp să-şi dea seama ce făcea ca lucrurile să vibreze acolo sau, cel puţin, ce o făcea pe Arianna să vibreze.

– În această zi din mai, an de an, are loc o ceremonie de logodire a Ducesei cu marea. Este coborâtă în apă şi, când aceasta i-a cuprins mijlocul, se socoteşte că nunta a avut loc şi prosperitatea oraşului este asigurată pentru încă un an. Ştiu că e o nebunie, dar asta cred lagunarii. În ziua următoare, conform tradiţiei, oricine doreşte să înveţe meseria de mandolier, se poate prezenta la şcoală.

– Stai un pic, spuse Lucien. Ce e un mandolier?

– Cineva care conduce o mandolă, bineînţeles, spuse fata agitată. Ducesa îi alege pe cei mai chipeşi, iar ăştia sunt nişte oameni deja făcuţi. Şi toată lumea ştie ce face ea cu cei mai chipeşi dintre ei.

Se uită la el aşteptând. Lucien simţi, aşa cum se întâmplase tot timpul de când o întâlnise, că n-avea idee ce se aştepta de la el să spună.

– Şi ce legătură ai tu cu asta? întrebă el prudent.

– Să mă prezint drept candidat, sublinie ea. Toţi mandolierii sunt bărbaţi. Nu crezi că asta e greşit? Şi eu sunt la fel de înaltă şi de zdravănă ca un băiat de vârsta mea, chiar mai puternică dacă e vorba de unul ca tine (uitându-se dispreţuitor

la constituţia lui) şi arăt şi bine, dacă asta-i ce contează. Se opri iar şi de această dată el înţelese exact.

– Chiar arăţi bine, zise el.

Arianna continuă în viteză, nerealizând complimentul pe care-l aşteptase; ea voise doar să explice cum stau lucrurile.

– Vreau să spun că oraşul ăsta e condus de o femeie.

– Ducesa, completă Lucien, bucuros că înţelesese şi el ceva.

– Bineînţeles că Ducesa, spuse Arianna agitată. Problema e că ea face legea, aşa că dacă vrea bărbaţi chipeşi pe post de mandolieri, o să-i şi aibă.

– Dar ce ţi s-ar întâmpla dacă ei ar afla? întrebă Lucien.

– Vrei să spui ce s-ar fi întâmplat, zise cu amărăciune Arianna, fărâmiţând plăcinta. Nu mă mai pot prezenta acum îmbrăcată aşa, ca fată, nu? O să am noroc dacă n-o să fiu prinsă şi executată. Şi tu la fel. Să sperăm doar că nimeni de aici nu ştie că noi nu suntem bellezzani, adăugă ea în şoaptă.

Lucien era preocupat să-şi mănânce plăcinta, asta fiind ceva ce înţelegea şi el. Închise ochii şi lăsă ca migdalele şi zahărul să i se topească pe limbă. Nu mai gustase de multă vreme ceva aşa de delicios.

– Ia-o şi pe-a mea dacă-ţi e aşa foame, spuse Arianna, întinzându-i farfuria ei.

– Mulţumesc. Uite ce e, îmi pare rău că ţi-am încurcat planurile. Aşa cum ai spus, eu habar n-am avut. Şi-ţi mulţumesc că m-ai salvat, dacă asta ai făcut.

– Nu încape nicio îndoială. Acum spune-mi ce faci tu aici, să-mi dau seama dacă a meritat.

A trecut multă vreme până să-i răspundă Lucien. N-avea ce explicaţie să-i dea. Totul în jurul lui era ciudat, oamenii, limba pe care o vorbeau, care i se părea a fi italiana şi cu toate acestea o înţelegea, fetişcana frumoasă şi aprigă din faţa lui, ce părea să fie tot italiancă, şi care totuşi îl putea înţelege pe el, femeile ce intrau în cafenea şi purtau măşti. Era bizar.

Însă nimic nu se compara cu simţământul ciudat pe care-l resimţea înlăuntrul său. Era bine, sănătos, în ciuda a ceea ce gândea Arianna despre el. Simţea că putea escalada munţii, străbate laguna înot şi totuşi nu-şi putea explica de ce se afla acolo, în acel oraş frumos şi ciudat, şi nu în patul său din Londra.

Dacă ar fi visat, n-ar fi contat ce spunea ea. Dar niciun vis nu fusese vreodată ca acela. În cele din urmă îi spuse pur şi simplu adevărul.

– Nu pot să-mi explic cum am ajuns aici, dar eu sunt din altă parte. De la Londra, din Anglia. Când mă aflu acolo, sunt foarte bolnav. De fapt, cred că pesemne am să mor. Am cancer şi fac chimioterapie. Mi-a căzut tot părul. Sunt vlăguit tot timpul. Am adormit gândindu-mă la un oraş plutind pe apă şi, când m-am trezit, mă aflam acolo unde m-ai găsit tu şi aveam iar păr.

Arianna se întinse şi-i mângâie buclele. Simţind rezistenţă, suspină scurt şi făcu un semn cu mâna dreaptă, lipindu-şi degetul mare de cel mic şi atingându-şi fruntea şi pieptul.

– *Dia*, şopti ea. E adevărat. Nu înţeleg eu tot ce mi-ai spus, dar te cred. Vii dintr-un oraş mare de departe, unde eşti bolnav şi acum deodată te afli aici şi eşti bine. Ce înseamnă asta?

Se priviră unul pe altul. Apoi Arianna se uită neliniştită prin cafenea. Barmanul părea să privească înspre ei curios.

– Aici e prea multă lume. M-ar putea recunoaşte cineva. Hai să mergem.

– De ce toate femeile poartă măşti? întrebă Lucien. E vreun alt festival?

– Nu toate poartă, spuse Arianna. Doar cele nemăritate. Şi eu va trebui să încep să port una de îndată ce voi împlini şaisprezece ani, peste câteva luni. E o altă regulă a Ducesei. Nu a acesteia, însă e în vigoare de ani în şir. Şi ea trebuie să poarte una.

– Deci, ea nu-i măritată? întrebă Lucien, dar Arianna pufni în loc să-i răspundă.

Îl scoase din piaţă, ducându-l spre malul liniştit al oraşului. Casele erau zugrăvite în roz, nisipiu şi ocru şi de pe unele dintre acoperişuri sau de pe terase se înălţau grădini micuţe. Cerul era de-un albastru intens şi printre case el zări din când în când alte clopotniţe, cu păsări ce le dădeau roată. În cale întâlniră atâtea canale mici, încât trebuiră să meargă în zigzag şi să traverseze poduri peste poduri; nu aveau cum să meargă drept.

– Oraşul tău e foarte frumos, spuse el în cele din urmă.

– Da, de-asta e şi aşa de bogat, explică Arianna simplu. Frumuseţea înseamnă bani gheaţă, ăsta-i mottoul locului. *Bellezza è moneta.*

– Unde mergem? întrebă Lucien.

– Am putea să trecem pe la *Scuola*, zise Arianna scurt.

Trecură peste un alt canal mic, printr-un pasaj, şi ajunseră pe malul pietruit al unui canal mult mai mare. Dincolo de un pod de piatră se afla o clădire impresionantă, pe care era gravată deasupra intrării inscripţia *Scuola Mandoliera.*

În faţa ei se legănau câteva ambarcaţiuni negre şi oamenii veneau în grupuri mari, de parcă urma să aibă loc ceva important.

– Mandolieri, zise Lucien. Aceia sunt oamenii care vâslesc bărcile, nu?

Arianna îi aruncă o privire seacă.

– Conduc, nu vâslesc. Şi se numesc *mandole*, nu bărci. Şi asta pentru că au formă de migdale – *mandole*.* De aceea sunt şi foarte greu de condus.

---

* În italiană, termenul pentru migdale este mandorle (n.tr.).

– Ai încercat? întrebă Lucien, uitându-se la bărcile suple. Se gândea cât împinsese el la ghionder pe râu în Cambridge, cu unchiul său Graham, fratele mamei lui. Trebuia să stai tot aşa la pupa.

– Bineînţeles, zise Arianna, agitată. Şi noi avem canale pe insule. Şi am condus mandole toată viaţa pe Torrone. Amândoi fraţii mei sunt pescari pe Merlino.

Fruntea i se încruntă.

– I-am pus în cea mai teribilă încurcătură şi totul pentru nimic! Părinţii noştri vor fi nespus de îngrijoraţi, pentru că ei s-au întors aseară fără mine. Am şters-o de lângă ei. Părinţii mei nu ştiu unde sunt.

Lucien nu spuse nimic, dar se gândi la acelaşi lucru în ceea ce-i privea pe propriii săi părinţi. „Cel puţin Arianna ştie unde se află", se gândi el. „Ceea ce e mai mult decât ştiu eu."

Arianna îl apucă de braţ.

– Trebuie să fie vremea pentru selecţie, şopti ea. Aceea e mandola Ducesei.

O mandolă bogat decorată aluneca uşor pe apă, condusă de un tânăr extrem de chipeş, nu se putu abţine Lucien să nu remarce. În mijloc era un loc acoperit cu brocart de argint. Mandolierul îşi aduse cu iscusinţă mandola spre zona de debarcare şi un reprezentant al şcolii, într-o uniformă cu fireturi, le ajută să coboare, mai întâi pe o slujnică şi apoi pe o persoană elegantă, ce nu putea fi decât Ducesa.

– Repede, îl zori Arianna. Hai să intrăm.

– E voie? N-o să fim prinşi?

– Este o selecţie publică, spuse Arianna categoric. Şi nu se aşteaptă să încalce nimeni interdicţia. Pe asta am mizat. O să fim în siguranţă atâta vreme cât n-ai să intri-n vorbă cu nimeni. Apoi trecu în goană podul şi Lucien trebui să se ţină după ea.

Porţile de lemn de sub intrarea de piatră erau larg deschise într-adevăr şi Lucien se trezi în curând într-o curte plină de

oameni bine îmbrăcaţi. Se simţi un pic cam ponosit în hainele sale de împrumut, dar nu se uita nimeni la el. Într-un capăt al curţii se înălţa o platformă. În acel moment, Ducesa urcă pe platformă şi se aşeză pe un scaun de lemn sculptat. În dreapta acesteia se formă un şir de tineri agitaţi.

Arianna se băgă în faţă, fără teama de a fi recunoscută. Când Lucien reuşi să se strecoare până la ea, o găsi fermecată, cu ochii violet strălucindu-i şi părul desprins din eşarfă. Asta aşteptase ea timp de un an, chiar dacă nu mersese după cum plănuise, şi era încântată să se afle acolo.

Ceea ce se întâmpla pe scenă semăna într-un fel cu un concurs de frumuseţe. Tinerii erau conduşi unul câte unul să fie examinaţi de Ducesă. Nu le deschidea şi gura să le examineze dinţii, dar era aproape la fel de rău. După fiecare examinare, Ducesa vorbea cu reprezentantul şcolii, apoi candidaţii ghinionişti erau conduşi în afara scenei, iar cei norocoşi, aliniaţi ca oile în spate.

Era limpede unde se aflau familiile lor în mulţime. Gemete şi ovaţii însoţeau fiecare alegere. Lucien se îndoia foarte tare că planul Ariannei avea să meargă. Nimeni nu părea să fi venit fără susţinători. Nerăbdarea familiilor candidaţilor a făcut ca mulţimea să se îngrămădească în faţă, împingându-i pe Arianna şi pe Lucien mai aproape de scenă.

Lucien se trezi în faţă, la o aruncătură de băţ de Ducesă. Şirul de candidaţi mandolieri se apropia de capăt. Dintre ultimii doi tineri, unul era prea scund, iar celălalt vizibil crăcănat, se gândi Lucien, ţinând cont de alegerile anterioare ale Ducesei. Au fost expediaţi aşa de repede, încât Lucien se întoarse să plece şi el, când se auzi vocea Ducesei.

– Tânărul acela de acolo. Aduceţi-l sus.

Capetele se întoarseră şi Lucien se întoarse şi el. Arătau cu degetul înspre el.

– Nu, e o greşeală, protestă el. Eu nu mă aflu aici să mă fac mandolier.

Dar mâini zdravene îl împinseră pe scenă. Se uită disperat în jur după Arianna. Îi zări chipul furios la culme. Apoi ea dispăru. El fu împins în faţă, spre Ducesă, şi se trezi ca hipnotizat în prezenţa ei.

Ochii ei, strălucind prin orificiile măştii fluture, din argint, erau violet ca ai Ariannei. „Trebuie să fie ceva obişnuit pe aici", se gândi Lucien. Vocea ei era joasă şi mângâietoare şi ea mirosea absolut minunat. Lucien, a cărui mamă nu se prea dădea cu parfum şi care nu avea cine ştie ce experienţă cu fetele, simţi că leşină.

Ducesa îi întinse mâna, o favoare pe care o acorda doar la unul sau doi candidaţi.

– Spune-mi cum te cheamă, tinere, întrebă Ducesa.

– Luciano, răspunse Lucien, amintindu-şi cum îi spusese Arianna.

– Luciano, rosti rar Ducesa, savurând silabele ca pe o prăjitură nespus de delicioasă.

Lucien simţi că roşeşte. Ce spusese Arianna? Toată lumea ştia ce făcea ea cu cei mai chipeşi. Se simţi complet depăşit de situaţie. El nu voia nici să fie mandolier, nici să devină unul dintre favoriţii Ducesei. În acel moment dorea doar să se trezească acasă, înconjurat de lucruri familiare. Dar deşi gândi astfel, realiză că putea fi mandolier; acolo era îndeajuns de puternic şi asta nu se deosebea mult de vâslitul cu prăjina.

– Îmi aminteşti de un tânăr pe care l-am ales cu mulţi ani în urmă, spuse Ducesa, şi din felul în care suna vocea ei, ştia că zâmbea. Da, cred că o să fii un mandolier foarte bun. Bine ai venit la *scuola*!

Mulţimea era cam tăcută. Dacă Arianna se mai afla încă acolo, nu scoase niciun sunet în timp ce Lucien era condus să

se alăture celorlalţi candidaţi aleşi, iar Ducesa coborî de pe podium. Puternic aşa cum se simţea în acel oraş de vis, se gândi că putea să fie admis.

Toţi tinerii aleşi pentru a deveni mandolieri – şi toţi păreau un pic mai mari ca Lucien – fură conduşi spre locul unde erau cazaţi. Aveau toţi familii care să-i îmbrăţişeze şi să-şi ia rămas bun de la ei, înlăcrimaţi, dar mândri. Chiar şi Lucien se trezi îmbrăţişat de câteva ori de nişte mame şi surori entuziaste.

În cele din urmă, se trezi singur într-o odăiţă cu un pat de lemn, un dulap demodat, din lemn gravat, şi o cană şi un bol din porţelan. Călăuza lui, care-i arătase camera, îi spusese:

– Ne vedem mâine dimineaţă, în zori. Apoi plecase.

Lucien se aşeză pe pat şi-şi prinse capul în mâini. Nu era în stare să înţeleagă situaţia în care se afla şi brusc fu cuprins de o mare oboseală. Îşi întinse picioarele sus, pe salteaua tare, şi-şi puse capul pe pernă. Încercând să se aşeze confortabil, simţi ceva pe dedesubt şi, băgându-şi mâna sub vesta de lână, scoase caietul veneţian din buzunarul de la pijama.

Stând întins acolo, cu caietul în mână şi întrebându-se dacă avea să-şi mai revadă vreodată casa sa, căzu în scurtă vreme într-un somn adânc.

Capitolul 3

O grădină la înălţime

Lucien reveni în trup cu o tresărire. Cel puţin aşa se simţi, de parcă revenea în trup. A fost doborât de oboseală imediat. Dacă nu s-ar fi aflat deja în pat, ar fi căzut. Gâtul îi era uscat şi-l durea. Îşi întinse mâna să-şi atingă părul şi dădu doar peste scalpul gol. Lacrimi i se prelinseră pe sub pleoape; într-un fel era chiar mai rău să-şi piardă părul a doua oară.

Deci fusese un vis. Dar unul uluitor. Atât de real. Cum ar fi putut el să le inventeze pe Arianna şi pe Ducesă şi întreg oraşul acela incredibil, care era şi totuşi nu era Veneţia? Părea încă aşa de aievea, iar viaţa sa la pat aducea atât de tare cu un vis, încât Lucien mai să creadă că încă mai purta vesta şi pantalonii Ariannei. Dar bineînţeles că nu era aşa. Era doar în pijamaua lui albastră, în care fusese transportat în Bellezza.

Se auzi o bătaie în uşă şi-şi făcu apariţia tatăl lui.

– Neaţa, fiule. Arăţi ceva mai bine. Ai mai prins un pic de culoare.

Lucien era uluit. Se simţea îngrozitor. Însă trebuia să admită că nu se compara cu cât de viu şi de bine se simţise în Bellezza. Poate că, într-adevăr, se simţea ceva mai bine ca înainte când se aflase în acest trup sau în acest pat. Oricare ar fi fost el.

– Te mai doare gâtul? întrebă tatăl lui plin de compasiune. Poţi scrie în caietul ăsta, nu uita.

– Caietul! Lucien îl scoase din buzunar şi scrise: „Spune-mi mai multe despre Veneţia."

Părinţii Ariannei au fost supăraţi la culme pe ea, dar ea aproape că nici nu observă. După ce Ducesa îl chemase pe scenă pe Lucien, fugise cu obrajii în flăcări înapoi pe străduţele lăturalnice spre Santa Maddalena şi *piazetta*, unde erau ancorate câteva bărci. Acolo plătise un barcagiu s-o ducă înapoi pe Torrone, cu banii pe care-i pusese deoparte pentru a-şi plăti taxa de înscriere la *Scuola Mandoliera.*

A fost nevoie de toţi banii pentru a convinge un bellezzan get-beget să-şi părăsească oraşul în ziua de după *Sposalizio.* El bombăni tot drumul spre Torrone, dar Arianna nu-i dădu nicio atenţie. Se ţinea strâns cu o mână de marginea bărcii şi pe cealaltă şi-o îndesase în gură, pentru a se abţine să nu strige de supărare.

Era aşa de nedrept. Băiatul acela, Luciano, îi zădărnicise toate planurile şi apoi păşise în faţă aşa de firesc şi-i luase locul. Pe de-o parte îşi spunea că el n-avusese nicio vină, că nu căutase în niciun chip să atragă atenţia Ducesei. Era aşa un nătărău, ce n-avea habar de nimic, nici de Ducesă, nici de mandolieri şi nici măcar de Bellezza.

Dar pe de altă parte, era teribil de geloasă pe el. Lucien, cu ochii lui întunecaţi, cu părul lui buclat şi surâsul lui timid avea să-şi câştige în curând existenţa plimbând turiştii cu mandola pe Marele Canal, având viitorul asigurat. Arianna nu se îndoise nicio clipă că Ducesa avea să-l aleagă. Deşi părea cam prea tânăr pentru a îndeplini criteriul de vârstă de cincisprezece ani pentru admiterea la şcoală şi avea o constituţie delicată, felul în

care arăta i-ar fi asigurat oricum un loc. Şi nu era nici măcar talian, darămite bellezzan!

Arianna îşi desprinse mâna de pe barcă, cufundându-şi-o în apă şi stropindu-se pe faţă cu ea. Se aflau în largul lagunei acum, departe de apele sălcii ale canalelor. Luciano spusese că era anglian, şi-l credea, deşi vorbea taliana, doar că nu mai credea şi restul poveştii lui. Cum ar fi putut? Spusese că era bolnav şi el era cât se poate de sănătos, că era chel, când, oh...! Pufni doar gândindu-se. Probabil c-o minţise. Povestea lui n-avea niciun sens. Poate că nici nu era un nătărău, ci un tip şmecher.

Când barca ajunse la debarcaderul din Torrone, furia nestăpânită a Ariannei se preschimbă într-o sumbră amărăciune. Observatorul postat pentru a se uita pe mare s-o vadă când se întorcea o zbughi la fugă pe malul principalului canal, după ce-i făcuse un semn de salut cu mâna, iar Arianna se târî înapoi spre casă.

Ea ştia mai bine ca oricine ce agitaţie pricinuise absenţa ei în Torrone. Era doar *Figlia dell' Isola*, fiica insulei, singurul copil ce se născuse acolo în ultimii douăzeci de ani.

Toată lumea de pe Torrone era în vârstă. Arianna n-avusese alţi tovarăşi de joacă decât pe părinţii şi pe fraţii ei, mult mai mari ca ea. Pe insulă mai locuiau puţine familii. Tatăl Ariannei, Gianfranco, trăise pe insulă toată viaţa lui şi acum era curator al micuţului muzeu al catedralei. Catedrala din Torrone era cea mai veche clădire din toată laguna, construită cu secole înainte, pe când Bellezza era încă o mlaştină. Veneau turişti din toată lumea s-o viziteze şi să-i vadă mozaicurile de argint.

Dar nu existau magazine şi nici şcoală. Arianna se ducea cu barca la o şcoală de pe Merlino, insula mare unde munceau şi trăiau, într-o colibă pe ţărm, fraţii ei. Acolo erau pieţe ce vindeau mâncare şi obiecte de lux de pe continent. Şi vara

veneau în fiecare zi de pe şi mai mica insulă Burlesca negustori ce aduceau prăjituri şi vin, dantelă şi sticlărie, să le vândă turiştilor. Însă iarna în Torrone se găsea doar peşte de pe Merlino şi ce se putea cultiva pe acolo. Arianna visase să fugă în special în lunile de iarnă.

Mama ei, Valeria, ieşi în grabă din căsuţa lor zugrăvită în alb de lângă catedrală şi o îmbrăţişă pe fugară zdravăn, plângând şi râzând uşurată, trecând apoi la mustrări şi ameninţări. Pândarul se dusese la catedrală să-l găsească pe Gianfranco şi să-i dea vestea.

– Unde ai fost? continua să întrebe Valeria. Eram nespus de îngrijoraţi. Tommaso şi Angelo şi-au ieşit din minţi. Ar fi trebuit să se bucure de o vacanţă binemeritată azi, dar ştii ce fac? S-au dus cu barca spre Bellezza, cât de aproape se poate.

Arianna îngăimă ceva, că avusese o nevoie firească şi apoi se rătăcise în mulţime. Nu se prea aştepta să fie crezută. Ar fi putut să roage pe oricine s-o ducă cu barca spre oricare dintre insule dacă nu mai reuşise să dea de fraţii săi. Important era să fi ieşit din oraş.

Ea nu se gândise deloc ce avea să spună familiei sale dacă ar fi fost admisă la *Scuola.* Toate planurile ei se limitaseră la admiterea la şcoală. Poate că odată ce ar fi început cursul, ar fi renunţat la deghizare şi Ducesa ar fi fost nevoită să admită ca fetele să poată avea şi ele acces la antrenamente în viitor. Însă dacă era sinceră cu ea însăşi, Arianna trebuia să recunoască faptul că nu se aşteptase ca fetele să dea năvală să se înscrie la cursuri, urmându-i exemplul. Planurile ei erau numai pentru sine.

A fost potopită de dojeni necontenite toată ziua şi de către tatăl său, care venise în grabă acasă, şi de fraţii săi, când se întoarseră în toiul după-amiezii, flămânzi şi abătuţi. Vecinii, şi ei, trecând pe acolo să vadă că era teafără, le dădeau dreptate părinţilor că fusese rea şi neascultătoare.

Arianna era sătulă până peste cap să fie în centrul atenţiei şi îşi dorea, aşa cum se mai întâmplase de atâtea ori, să fi fost şi alţi copii pe Torrone, să mai scape de presiunea ce apăsa asupra ei.

– „... şi nimeni nu ştie cât mai poate rezista", încheie tatăl său. Apa creşte an de an şi, dacă nu se construiesc diguri, întreg oraşul ar putea dispărea sub apă, ca Atlantida.

Deci nu era Bellezza. Lucien era sigur că oraşul din visul său nu era pe cale să se scufunde, deşi nu avea habar cum de ştia el asta. Bellezza nu era nici pe departe un oraş condamnat, aşa plin de viaţă, prosper şi conştient de propria importanţă cum era. Şi nu şi-o putea imagina pe Ducesă, din puţinul pe care-l ştia el despre ea, că ar fi lăsat marea să-i răpească oraşul.

– Eşti interesat de Veneţia? întrebă tatăl lui. Ţi-aş putea aduce nişte cărţi de la bibliotecă.

Lucien încuviinţă şi scrise: „Ai fost vreodată acolo?"

Tatăl lui păru un pic stânjenit.

– Doar o singură dată, spuse el. Înainte s-o întâlnesc pe mama ta.

Lucien ghici imediat că tatăl lui fusese acolo cu o altă femeie.

„Ai vizitat vreuna dintre insule?" scrise el.

Tatăl lui se uită ciudat la el.

– De unde ştii de insule? Nu cred că am amintit de ele. Da, noi am mers pe insule. Adică, eu am mers. Pe cea unde se fabrică sticlă şi pe cea unde toate casele sunt zugrăvite în diferite culori şi pe cea cu vechea catedrală şi mozaicurile de aur.

„Torrone?" scrise Lucien.

– Eu credeam că asta e ceva dulce şi lipicios, răspunse tatăl lui încurcat. Dar numele e parcă asemănător cu ăsta. Mai bine să-ţi aduc cărţile alea.

După ce plecă el, mama lui îi aduse micul dejun. Reuşi să mănânce câteva linguri de fulgi de porumb înmuiaţi şi să bea o jumătate de cană de ceai, apoi se trânti epuizat pe perne. Auzi uşa închizându-se când mama sa duse tava de acolo, apoi aţipi chinuit.

Şi se trezi transpirat dintr-un vis în care el stătea în capătul unei bărci negre şi înguste, ţinând o vâslă lungă. Tocmai în celălalt capăt stătea Ducesa, scriind ceva într-un caiet, ca şi cum i-ar fi notat performanţele.

– Dacă nu baţi recordul, spunea ea, o să-mi scot masca.

În vis, acea ameninţare fusese absolut terifiantă. Lucien preferă să se trezească decât să se confrunte cu oroarea ce ştia că se ascundea în spatele acelei măşti. Dar cum zăcea el acolo înfierbântat şi transpirat de frică, o certitudine curioasă puse stăpânire pe el. Dacă acesta fusese un vis, celălalt nu fusese. Acesta fusese un coşmar obişnuit, semănând cu un film de categorie B, ce nu avea nimic din noima şi autenticitatea incursiunii lui nocturne în Bellezza. Oraşul unde locuiau Arianna şi Ducesa era real; putea fi convins de asta. Acum tot ce avea de făcut era să vadă cum să se întoarcă acolo.

A doua zi era duminică şi cu toate că părinţii Ariannei nu mai vorbeau cu ea nu i-au interzis să meargă la slujba anuală de la Santa Maddalena. Întreaga familie a pornit cu barca spre Bellezza, dimineaţă în zori, ancorând-o la Piazzetta împreună cu atâţia alţi lagunari. În catedrala tăcută, Arianna se uită în treacăt în sus, spre galeria ce dădea în *Loggia degli Arietti*,

unde-şi petrecuse aşa de incomod noaptea de dinainte, cu berbecii. Îi atrase atenţia o figură în robă cafenie, pe una dintre pasarelele de lemn, ce se încrucişau chiar sub acoperiş. Realiză că văzuse aceeaşi figură, ori una asemănătoare, în timp ce urcase spre ascunzătoarea ei.

Atunci abia o zărise, în graba ei de a-şi duce planul la îndeplinire, dar acum, cu slujba răsunând molcom în jurul său, avu timp să reflecteze. De ce să se fi aflat un călugăr în catedrală atunci, în loc să fie în piaţă şi să se uite la jocurile de artificii, ca toţi ceilalţi?

Toată lumea din Bellezza dădea mai mare atenţie ceremoniilor publice şi celor religioase decât preoţilor ori călugărilor. Tradiţia era cea care conta în lagună. Tradiţia şi superstiţia. De aceea se afla familia ei acolo în acea zi, pentru că în mod tradiţional insularii îşi lăsau bisericile lor baltă, chiar şi pe cea deosebită din Torrone, şi veneau la slujbă în bazilica Santa Maddalena în duminica de după Cununia cu Marea. Ducesa însăşi se remarca stând în primul rând, zveltă ca o tânără mireasă, înveşmântată toată în alb, cu o mască de argint, cu chip de pisică.

Arianna nu lipsise niciodată în cei cincisprezece ani pe care-i avea, şi fusese mereu la fel. Dar în ziua aceea era altfel. Când plecară de la catedrală, părinţii ei o conduseră pe străduţele dinspre nordul pieţei principale.

– Mergem s-o vedem pe mătuşa Leonora, a fost singura explicaţie pe care i-au dat-o ei.

Şi au ajuns la casa cumnatei lui Gianfranco din Campo San Sulien, unde Ariannei îi plăcea întotdeauna să meargă datorită grădinii neobişnuite cu fântâna sa de piatră. Apă în inima oraşului înconjurat de apă era întotdeauna o surpriză. Dar era clar că acea vizită n-avea să fie una de plăcere.

Leonora îi pofti călduros înăuntru şi le turnă vin roşu. Dar atmosfera era încordată. Fraţii Ariannei stăteau ca pe ace

pe marginea scaunelor fusiforme ale Leonorei. Gianfranco îşi drese glasul.

– De vreme ce nu numai că n-ai ascultat de noi, Arianna, dar ai mai încălcat şi legile oraşului, primejduindu-ţi viaţa şi pricinuindu-ne atâtea griji, am rugat-o pe mătuşa ta să te ţină aici la ea pentru o vreme. Poate că asta o să te facă să nu mai fii aşa de ispitită de Bellezza şi poate c-ai să înveţi să-ţi preţuieşti propria-ţi casă, care n-o fi ea aşa de atrăgătoare, dar e un adăpost sigur, unde sunt toţi cei ce ţin la tine.

Îşi şterse nasul după acest discurs, care fusese unul lung pentru el, iar Arianna ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe loc. Dar era prea uluită pentru a face vreo mişcare. Ce fel de pedeapsă mai era şi asta? Era ca şi cum ai fi condamnat un copil care furase marţipan să petreacă o săptămână întreagă într-o prăvălie cu dulciuri. Arianna n-o cunoştea bine pe Leonora, iar aceasta nu avea copii. Dar soţul ei, fratele mai mare al lui Gianfranco, murise cu câţiva ani înainte şi-i lăsase o avere considerabilă, obţinută din vânzarea de suvenire turiştilor. Aşa că era o casă confortabilă, iar Leonora era bună la suflet. Şi era în Bellezza! Arianna ştia că scăpase uşor.

Dar atunci când părinţii şi fraţii săi îşi luară rămas-bun, o podidiră lacrimi de nestăvilit. Oricât o plictisise pe ea viaţa în Torrone, cu aşa de puţini oameni în jur şi cu şi mai puţine aventuri, se simţi copleşită de dor de casă şi se lipi de mama sa, rugând-o s-o ierte.

Lucien se trezi în patul mic şi tare şi văzu lumina soarelui năvălind pe fereastră. Se uită afară şi văzu un canal verde, sub un cer albastru, strălucitor.

Se întorsese. În Bellezza părea să fie chiar ziua imediat următoare, deşi atunci când plecase el din lumea sa era noapte. Avusese o zi jalnică, interminabilă în patul lui din Londra,

însufleţită doar de fotografiile color din cărţile despre Veneţia aduse de tatăl său din bibliotecă.

Lucien îşi puse mâna pe cap, abia venindu-i să creadă când degetele i se cufundară în buclele-i dese. Se auzi o uşoară bătaie în uşă şi apoi un bătrân cam urât la chip îşi făcu apariţia în cadrul ei.

– Repede, şuieră el. Trebuie să te iau de aici înainte să-şi dea ei seama că ai dispărut.

Fără să aştepte vreun răspuns, îl trase pe Lucien de cot, conducându-l afară din cameră, traversară curtea şi coborâră până la debarcaderul şcolii, unde era ancorată o mandola neagră, subţire. Îl împinse pe Lucien în barcă, apoi o întoarse cu iscusinţă spre mijlocul canalului şi plecă din loc în viteză.

– Unde mergem? întrebă Lucien, nefiind sigur dacă era salvat ori răpit. Ca şi în cazul experienţei salvatoare anterioare din Bellezza, se trezi lăsându-se în voia lucrurilor, fiind bucuros să se simtă bine în mijlocul acelui cadru extraordinar.

– La laborator, răspunse mandolierul scurt. Signor Rodolfo te aşteaptă.

Pentru că nu pricepea nimic din toate astea, Lucien rămase tăcut până ce mandola se opri uşor lângă un debarcader ce trebuie să se fi aflat în spatele marii pieţe, unde fusese şi el cu o zi înainte. Putea zări domurile argintii ale catedralei destul de aproape, deasupra acoperişurilor.

Călăuza lui îl conduse pe nişte trepte de marmură, direct de pe ţărm şi dincolo de nişte uşi masive de lemn, ce păreau a fi ţinute în permanenţă deschise. În casa ori palatul acela, sau orice altceva o fi fost, era întuneric şi Lucien se poticni, fiindu-i greu să-şi obişnuiască ochii, după lumina puternică de afară.

Urcară o mulţime de trepte, până ce se convinse că ajunseseră în vârful clădirii. Mandolierul se opri lângă o uşă de lemn întunecată, masivă, şi bătu înainte să-l împingă pe Lucien înainte.

Lucien rămase în prag, încercând să priceapă ce vedea. Era un amalgam între un atelier, un laborator de chimie şi o bibliotecă. Nu exista niciun aligator împăiat agăţat de tavan, dar cu siguranţă unul ar fi fost potrivit în acel loc. Era înţesat de cărţi legate în piele, rafturi pline cu borcane şi sticle ce conţineau lichide colorate şi obiecte ciudate. Pe un stand se aflau nişte globuri uriaşe şi o colecţie ciudată de cercuri metalice. Şi un model al sistemului solar, de care Lucien era încredinţat că se mişca.

În colţ, lângă o fereastră largă, cu un pervaz jos, stătea un bărbat îmbrăcat în catifea neagră. Păreau nişte veşminte scumpe şi Lucien ştiu imediat că era cineva important, deşi asta avea prea puţin de-a face cu hainele lui şi mai degrabă cu aura sa personală. Avea părul argintiu, era înalt şi slab şi stătea aplecat în fotoliul său, ca un vultur la pândă.

Dar n-avea nimic înspăimântător, în ciuda forţei controlate pe care o emana. Bărbatul îi spuse servitorului său, Alfredo, că putea pleca şi Lucien auzi uşa închizându-se în urma lui.

– Bine ai venit, îl întâmpină Rodolfo. Ochii îi străluceau de încântare. Arăta de parcă ai fi zis că şi-ar fi frecat şi mâinile de mulţumire. Te aşteptam.

– Asta spunea şi omul acela, o trânti Lucien prosteşte. Dar nu văd de ce. Adică n-am idee cum de-am ajuns aici. Ori de ce.

– Dar trebuie să-ţi fi dat seama că are legătură cu caietul, zise Rodolfo. Vreau să spun că ai făcut-o deja de două ori.

– Da, însă...

Lucien se opri. Cum de ştia omul acela de caiet şi de faptul că se întâmplase de două ori? Acasă îi luase o zi întreagă încercând să adoarmă cu caietul în mână şi somnul nu-i dădea deloc târcoale. Pusese caietul înapoi în buzunar, înainte ca acel străin să dea buzna înăuntru şi era tot acolo şi acum, deşi ascuns sub hainele băieţeşti ale Ariannei, pe care fusese bucuros să le regăsească.

– Nu ştiam că pe tine te aşteptam, zise Rodolfo. Dar am ştiut că eşti tu când te-am văzut la *Scuola Mandoliera.*

– Eu nu v-am văzut acolo, zise Lucien.

– Nici nu mă aflam acolo aşa încât să fiu văzut, replică Rodolfo scurt.

Se ridică şi-i făcu semn lui Lucien să-l urmeze spre un colţ întunecat al încăperii, unde peretele era acoperit cu o draperie argintie de brocart. Când Rodolfo o trase deoparte, Lucien la început nici nu realiză la ce se uita. Ai fi zis că era un set de televizoare, numai că ar fi fost ceva mult prea modern şi asta numai aşa ceva nu era.

Şase oglinzi mici, ovale, cu o ramă împodobită, ce părea din abanos, arătau nişte imagini în mişcare, printre care erau două pe care Lucien le recunoscu. Erau *Scuola,* Piazza unde o întâlnise pentru prima dată pe Arianna, ceva ce părea a fi în interiorul marii catedrale şi încă trei alte locuri, trei încăperi bogat împodobite, pe care el nu le ştia, dar care erau evident bellezzane.

Sub ele se aflau o serie întreagă de mânere cu margini zimţate şi leviere de alamă, aranjate sub forma a ceea ce păreau a fi semnele zodiacului, deşi unele dintre ele nu-i erau cunoscute lui Lucien. Renunţă să mai încerce să priceapă ceva. Îi era mult mai uşor să se gândească din nou că Bellezza era un vis.

Rodolfo îi arătă oglinda în care se vedea *Scuola Mandoliera* şi realiză cum fusese văzut cu o zi în urmă. Şi deşi se uita fascinat, văzu o mandola micuţă alunecând în fundal şi o siluetă mică şi elegantă ieşind uşor din ea şi intrând în şcoală, în mijlocul unor oficiali ce făceau plecăciuni de zor.

– Aceea e Ducesa? întrebă Lucien.

– A venit să-i vadă pe noii recruţi, zise Rodolfo. O să se întrebe ce s-a întâmplat cu tine.

– Oglindă, oglinjoară, spune-mi ce mai e prin ţară, zise Lucien.

Rodolfo se uită nedumerit.

– Magie, explică Lucien.

– Nici pomeneală, zise Rodolfo, cu o expresie de nemulţumire. Ştiinţă.

– Deci aşa m-aţi văzut, înţelese Lucien. Dar cum de-aţi ştiut că eu sunt persoana pe care o aşteptaţi? Să fie oare pentru că nu arăt ca un bellezzan?

Rodolfo se uită pătrunzător la el.

– Chiar nu ştii, nu-i aşa? zise el. Vino cu mine şi am să-ţi arăt ceva.

Se duse spre fereastra înaltă, o deschise şi-şi scoase picioarele lungi peste pervaz. Lucien rămase şocat până ce realiză că afară pe acoperiş se afla un fel de grădină. Rodolfo îi făcu semn şi băiatul ieşi şi el afară.

Era o oază în inima oraşului. Dar Lucien observă imediat că ocupa mai mult spaţiu decât te-ai fi aşteptat. Acoperea o suprafaţă mult mai vastă decât cea a acoperişului clădirii pe care stăteau ei. Se întindea până departe în zare şi Lucien avu impresia că putea zări nişte păuni în capătul ei îndepărtat.

În ghivece uriaşe se aflau copaci în mărime naturală şi pretutindeni erau flori ce înmiresmau aerul cu parfumul lor puternic. În mijlocul grădinii de pe acoperiş se găsea o fântână cântătoare – tot efectul ştiinţei, se gândi Lucien. Mare parte din grădină era umbrită şi între doi portocali era suspendat chiar şi un hamac, dar în apropierea balustradei de piatră ce o încercuia, pe terasa cu ţigle, bătea soarele.

Rodolfo stătea în lumina soarelui şi-l aştepta. Când Lucien veni lângă el, îl prinse uşor de umeri şi-i spuse să se uite în jos.

– Ce vezi? întrebă el.

La început, Lucien se uită dincolo de balustradă la frumuseţea incredibilă a Bellezzei, cu turnurile ei de argint şi clopotniţele ce se înălţau spre cerul albastru, dar Rodolfo nu la

asta se referise. Îi făcu semn lui Lucien să se uite în jos, la ţiglele cu modelele lor astrologice complicate. Era exact genul de grădină pe care te aşteptai s-o aibă un magician, se gândi Lucien.

Şi apoi văzu ce voise Rodolfo să-i arate. La picioarele lor se întindea doar o singură umbră.

– Aşteptam pe cineva fără umbră.

Capitolul 4

Stravaganti

Timpul părea să se fi oprit în loc în grădina de pe acoperiş. Sau cel puţin se scurgea lent de tot. Lucien încă se mai uita la locul unde ar fi trebuit să se afle propria sa umbră. Rodolfo se dusese înapoi înăuntru şi acum se întorsese cu două pahare cu o băutură acidulată, aurie.

– Prosecco, zise el. Ai avut un şoc.

Lucien începu să-i spună că el nu bea, dar apoi realiză că-i era tare sete şi nu ştia cum era apa din acel oraş. Locul în care se afla era una, dar timpul în care se afla sigur nu era în secolul al XXI-lea şi toată splendoarea oraşului nu putea ascunde miasma ce venea dinspre canale.

Bău prosecco. Era rece şi pişcător şi lui Lucien i se păru minunat. Alfredo, bătrânul mandolier care-l adusese de la *Scuola*, îl urmase pe Rodolfo afară pe fereastră, cu sticla într-o mână şi cu o tavă în cealaltă, pe care se aflau nişte sandviciuri cu şuncă făcute în pripă. Lucien descoperi că îi era o foame de lup. Ce mâncase el ultima oară? Plăcinte cu Arianna? Sau cele câteva înghiţituri de omletă pe care reuşise să le ciugulească înainte de culcare, în cealaltă viaţă a sa?

Oricum, părea să fi fost cu mult timp în urmă, aşa că mâncă trei şi bău două pahare de prosecco înainte de a-i pune lui Rodolfo vreuna dintre întrebările ce-i năvăliseră-n minte.

Savantul cu păr argintiu, sau magicianul, sau orice o fi fost el, rămase tăcut, cu un aer prietenos, în timp ce Lucien termină de mâncat, el însă nu mâncă nimic.

– Te simţi mai bine? îl întrebă el atunci.

– Da, mulţumesc, zise Lucien. De fapt, mă simt chiar grozav.

Îşi puse paharul jos pe terasă lângă el şi se întinse, percepând atent cum simţea fiecare mădular şi muşchi în parte. Nu exista nicio oboseală, nicio slăbiciune, nicio durere. Se poate să fi fost din pricina vinului, însă simţi cum prin vine-i curgea energie.

Rodolfo zâmbea.

– Povesteşte-mi despre tine şi despre viaţa ta în cealaltă lume.

– Deci dumneavoastră nu ştiţi? întrebă Lucien, care îşi închipuise că Rodolfo trebuia să fi fost un soi de magician puternic şi atotştiutor.

– Doar de unde trebuia să vii şi cam când, răspunse Rodolfo. Nimic despre tine personal, nici măcar cum te cheamă.

– Lucien, zise băiatul. Dar aici se pare că e Luciano. Cel puţin aşa i-am spus Ducesei.

– Atunci e mai bine să rămână Luciano, spuse Rodolfo grav, dar cu o undă de surâs.

– N-am idee ce vreţi să ştiţi, zise Lucien. În viaţa mea reală, sunt foarte bolnav. Urmez un tratament care poate o să mă vindece, dar care în acelaşi timp mă face să mă simt mult mai rău. Însă aici mă simt minunat. N-am absolut nimic.

Rodolfo se aplecase în faţă, sorbindu-i cuvintele cu nesaţ. Îşi petrecu următorul ceas întrebându-l pe Lucien despre fiecare detaliu al vieţii sale cotidiene, chiar şi despre lucruri dintre cele mai comune, ce mânca familia sa şi unde-şi făceau cumpărăturile. Ochii lui întunecaţi străluceau când Lucien îi

descria lucruri obişnuite, ca supermarketul, metroul ori meciurile de fotbal. Chiar şi pizza, despre care Lucien îşi închipui că ştia tot şi care îl făcu pe Rodolfo să ridice din sprâncene mirat.

– O lipie cu roşii şi brânză pe deasupra, făcută la cuptor? întrebă el. Eşti sigur?

Lucien zâmbi.

– Sau tikka de pui*, sau cina de Crăciun, sau haggis**, din tot ce ştiu eu. Orice merge azi.

Rodolfo se uită în gol.

– Noi nu avem în Talia lucrurile astea enumerate de tine. Sunt bune de mâncat?

– Da, unele dintre ele, dar nu neapărat pe pizza, zise el.

Rodolfo se lăsă pe spătarul scaunului şi se întinse, trosnindu-şi articulaţiile.

– Acum e rândul dumneavoastră, zise Lucien. Povestiţi-mi despre Bellezza, despre Talia.

– Ce vrei să ştii?

– Totul. Lucien arătă în jur. Nu înţeleg nimic din asta. Adică, de ce mă aflu eu aici şi de ce n-am umbră şi de ce dumneavoastră aşteptaţi pe cineva ca mine?

Rodolfo se ridică şi se duse spre parapetul de piatră. Privi dincolo de acoperişul argintiu al catedralei, apoi se întoarse şi se uită la Lucien.

– Pentru a-ţi răspunde la întrebări, trebuie să încep cu ceva mai îndepărtat în timp. Cu ceva vreme în urmă, un călător a venit din lumea ta în a mea. Era acum sute de ani după timpul

---

* Preparat sud-asiatic, constând din bucăţele de pui marinate cu condimente şi iaurt şi fripte în cuptor de lut pe frigărui (n.red.).

** Un fel de drob preparat din organe de oaie (n.red.).

vostru, dar nu şi după al meu. El a fost primul care a descoperit secretul, primul membru al frăţiei căreia îi aparţin. El a fost primul *stravagante*.

– Ce mai e şi asta?

– Un călător. Pentru noi, un călător între două lumi. Era un savant puternic din ţara ta. Poate ai auzit de el. Îl chema William Dethridge.

Rodolfo făcu o pauză şi se uită la Lucien plin de speranţă. Dar el doar dădu din cap.

– După ce doctorul Dethridge a întreprins prima călătorie, continuă Rodolfo, au mai existat şi alţi *stravaganti* care au acţionat în virtutea principiilor ce stau la baza iniţierii unor asemenea călătorii. E o întreprindere dificilă şi uneori primejdioasă. Odată cu trecerea timpului am descoperit şi care sunt riscurile trecerii dintr-o lume în alta.

– Ca în *Star Trek*, zise Lucien şi văzu imediat că trebuia să se explice. E un film serial despre viitor. Nu trebuie să se strice acest continuum spaţiu/timp, altminteri consecinţele sunt teribile. Şi nu trebuie să aibă nimic de-a face cu culturile extraterestre. Asta e Prima Directivă.

– Nu înţeleg eu mare lucru din asta, zise Rodolfo, dar pare să aibă sens. Fiecare călătorie între lumea ta şi a noastră este plină de hazarduri şi nu trebuie întreprinsă superficial. Poate fi iniţiată doar de către cei care au studiat ştiinţa *stravagantizării* şi care s-au familiarizat cu capcanele şi interdicţiile.

– Staţi puţin, zise Lucien. Eu n-am făcut nimic din toate astea. Doar am ţinut caietul în mână şi m-am gândit la oraş. Numai că prima dată nu la Bellezza. M-am gândit la Veneţia, care cred că e Bellezza din lumea mea.

– Veneţia, repetă Rodolfo gânditor. Nu sună a cuvânt talian, dar l-am mai auzit. Aşa-i spunea doctorul Dethridge oraşului nostru.

– Oricum, eu n-am urmat nicio pregătire în acest sens.

– Şi totuşi eşti un *stravagante*, zise Rodolfo. Şi asta te pune în mare pericol aici.

– De ce? întrebă Lucien. Nu mi-aţi explicat deloc de ce mă aflu totuşi aici.

– E foarte greu pentru tine să înţelegi, zise Rodolfo, plimbându-se pe terasă. Nu pretind c-aş înţelege tot nici eu însumi, şi totuşi studiez această ştiinţă de ani de zile. Spui că „ai ţinut caietul". Pot să-l văd?

Cam fără tragere de inimă, Lucien scoase caietul din buzunarul pijamalei sale albastre, pe care încă o purta pe sub hainele bellezzane, şi i-l dădu lui Rodolfo.

Rodolfo îl luă cu veneraţie, ca pe o carte sacră, întorcându-l pe toate feţele.

– Ştii de unde provine? întrebă el.

– L-a găsit tatăl meu într-un container de gunoi, pe Waverley Road, zise Lucien.

– Nu. Indiferent ce ar însemna asta, nu de acolo este. A fost făcut în atelierul fratelui meu, Egidio, aici în Bellezza.

– Şi cum a ajuns la Londra, în lumea mea?

– Eu l-am adus acolo.

Lucien gemu.

– Aţi fost în lumea mea?

– Bineînţeles, zise Rodolfo. Nu ţi-am spus că sunt un *stravagante*?

Lucien zâmbi imaginându-şi-l pe Rodolfo, în veşmintele lui din catifea neagră, hoinărind prin Londra. Dar probabil că ar fi trecut drept un hippiot în vârstă şi n-ar fi atras atenţia deloc; oamenii şi-ar fi închipuit că venise din Hampstead, nu din altă dimensiune.

Rodolfo îi dădu înapoi caietul cu vârtejuri roşii şi purpurii.

– Ai grijă de el. Nu-l mai arăta nimănui. Sunt unii care ţi l-ar lua.

– Dar de ce? întrebă Lucien. Ce folos ar avea de pe urma lui?

– I-ar putea ajuta să descopere secretul călătoriei spre lumea ta. Şi mai important de atât, dacă-l pierzi, n-ai mai fi în stare să te duci înapoi, zise Rodolfo grav.

– La cine vă referiţi? întrebă Lucien. La alţi *stravagantes*?

– *Stravaganti*, îl corectă Rodolfo. Nu. Chiar dacă talismanul cuiva ar cădea în mâinile vreunui membru adevărat al frăţiei, nu s-ar ajunge până acolo. Dar avem inamici. Oameni care ar vrea să prade lumea ta şi să aducă aici magia de acolo.

– Magia? întrebă Lucien. În lumea mea nu există magie. Este o lume absolut obişnuită.

– Şi totuşi poţi transporta o mulţime de oameni în nişte cutii metalice pe sub pământ, pe pământ şi chiar pe deasupra lui! îl contrazise Rodolfo. Aveţi aparate la care vorbiţi şi vă puteţi comanda cina şi altele care să v-o aducă. Dispuneţi de mai multe mijloace pentru a vorbi cu oameni aflaţi la distanţă şi pentru a citi cărţi aflate în biblioteci din alte ţări. Toate astea nu înseamnă magie?

– Nu, zise Lucien. Înţeleg de ce vi se pare astfel, pentru că nu aveţi lucruri precum avioanele, internetul sau telefoanele mobile. Dar ele nu înseamnă magie. Sunt inveţii. Ştiţi ce vreau să spun, tehnologie, ştiinţă.

Rodolfo nu păru convins.

– Ceea ce fac eu în laboratorul meu este ştiinţă, zise el. Dar să trecem peste asta. De tipul vostru de ştiinţă, pe care eu aş numi-o magie, sunt interesaţi di Chimici.

– Kimichee, repetă Lucien. Ei sunt inamicii dumneavoastră?

Rodolfo dădu din cap.

– Ei sunt una dintre cele mai vechi familii din Talia. O familie numeroasă, când îi cauţi se căsătoresc şi fac copii. Toate oraşele-state, cu excepţia unuia din Talia de Nord, sunt conduse de ei. Chiar dacă nu oficial. Ei reprezintă

puterea din spatele fiecărui ducat şi principat din această ţară, cu excepţia acestuia, Bellezza. Chiar şi papa este unul dintre ei.

– Papa? întrebă Lucien surprins. Aveţi un papă?

– Bineînţeles, zise Rodolfo. Voi nu? Al nostru stăpâneşte teoretic în Remora. Dar, în realitate, fratele lui mai mare, Niccolò di Chimici, e cel care conduce.

– Ce ar face ei dacă ar ajunge în lumea mea? întrebă Lucien.

– Dacă ar ajunge nu numai în lumea ta, ci şi în vremea ta, zise Rodolfo, ar aduce încoace tot soiul de lucruri magice, leacuri pentru boli, vrăji pentru a face obiectele neînsufleţite să se mişte, arme mistice care ar putea mutila şi ucide de la mare distanţă. Să continui?

– Şi *stravaganti?* întrebă Lucien. Ei ce fac? Ei nu iau nimic din toate lucrurile astea?

– Nu, zise Rodolfo încet. Ei, sau aş putea spune noi, de vreme ce acum şi tu eşti unul dintre noi, fie că-ţi place ori nu, nu aduc nimic din lumea ta în a noastră, decât ceea ce le asigură o reîntoarcere sigură. Am devenit păzitori ai secretului acestui gen de călătorii. De când doctorul Dethridge a întreprins prima călătorie printr-un accident, a fost nevoie de cineva care să vegheze asupra sosirilor şi plecărilor între cele două lumi.

Lucien se încruntă.

– Aşteptaţi. E ceva ce nu înţeleg. Adică nu înţeleg nimic, dar dumneavoastră aţi spus că acest doctor a trăit acum sute de ani în lumea mea?

– Da. În secolul al XVI-lea. În vremea reginei voastre Elisabeta.

– Acum avem o altă Elisabeta, zise Lucien. A doua. Dar dacă voi habar n-aveţi de supermarketuri sau metrou şi toţi vă îmbrăcaţi cu hainele astea din alte vremuri, ăsta ce secol e?

Rodolfo oftă.

– Mă tem că e tot secolul al XVI-lea. De aceea di Chimici sunt aşa de dornici să pună mâna pe magia voastră de secolul al XX-lea.

– Acum este secolul al XXI-lea, zise Lucien absent. Îl năpădiseră gândurile. Începuse el să înţeleagă ceva din acea situaţie, dar existau încă multe lucruri pe care nu le pricepuse. Vreţi să spuneţi că di Chimici nu vor să aştepte până vor fi inventate toate aceste lucruri aici? Vor adică într-un fel să accelereze dezvoltarea civilizaţiei?

Rodolfo se uită trist la el.

– Dacă civilizaţie se cheamă să ucizi o droaie de oameni dintr-o singură lovitură, atunci, da, asta e ceea ce vor ei.

– Dar nu e totul astfel, protestă Lucien. Dumneavoastră singur aţi spus că vor exista şi leacuri pentru boli, lucruri de acest gen.

– Sunt inofensive? Ar şti di Chimici cum să folosească magia care se presupune că te-ar face pe tine bine?

Lucien îşi imagină un nebun mişel, într-o mantie de catifea, care ar fi încercat să injecteze chimicale într-un bellezzan care ar fi fost bolnav sau nu de cancer.

– Presupun că nu. Trebuie să fii un medic instruit, de secolul al XXI-lea.

– Şi dacă ar dispune şi de leacuri şi de pregătirea pentru a le aplica, insistă Rodolfo, crezi că ele ar fi disponibile pentru toată lumea? Nu. Di Chimici nu vor să se ajute decât pe ei înşişi. Ar fura orice i-ar face mai puternici, ca să trăiască mai mult, orice le-ar face pe femeile lor să nască mai uşor copii sănătoşi. Şi pe toţi ceilalţi îi poate lua necuratul.

Acum se plimba în sus şi-n jos pe terasă, furios şi oarecum înfricoşător. Din tot ceea ce înţelesese Lucien din regulile jocului în care nimerise, era bucuros că juca de aceeaşi parte cu Rodolfo. El ar fi putut reprezenta un inamic de temut.

Brusc, Rodolfo se opri când Alfredo veni în fugă pe fereastră.

– Stăpâne, spuse el dintr-o suflare, jos se află ambasadorul reman. Doreşte o întrevedere cu Înălţimea Voastră.

Şi iute, în timp ce vorbea, servitorul îşi uni degetul mare al mâinii drepte de cel mic şi îşi atinse fruntea şi pieptul cu degetele mijlocii.

– Spune-i că nu sunt aici, zise Rodolfo încruntându-se.

– Am încercat asta, stăpâne, dar v-a zărit mandola ancorată jos, zise bătrânul, şi spunea că omul lui nu v-a văzut ieşind azi.

– Omul lui? se răsti Rodolfo furios. Deci au pus şi oameni să mă spioneze acum, nu?

Se întoarse repede spre Lucien.

– Repede, la mine în laborator. Dacă iscoada lor mi-a pândit casa, pesemne că te-a văzut venind. Dar mai există şi o altă cale de a pleca. Trebuie să te scoatem de aici.

Lucien îl urmă dincolo de pervaz, dar era nedumerit. Cum avea să fugă? Şi ce legătură avea el cu ambasadorul reman? Rodolfo se îndreptă spre perete şi luă un sfeşnic sub formă de păun, cu coada făcută evantai. Era cel mai frumos obiect decorativ şi Lucien se miră că nu-l observase de când intrase în laborator. Era confecţionat din argint, cu toate culorile penajului făcute din email strălucitor. Albastrul de pe pieptul păunului şi verdele şi purpuriul cozii lui străluceau în întunericul din încăpere, ca un far semnalând un port sigur.

Rodolfo răsuci capul păunului şi peretele din spatele lui se dădu la o parte. Lui Lucien nu-i venea să-şi creadă ochilor. Un coridor secret! „Exact ca în *Cluedo*", murmură el. Dar Rodolfo îl împinse repede în pasaj, apucând iar capul păunului. Lucien auzi paşi la uşa laboratorului.

– Mergi pur şi simplu până-n celălalt capăt al coridorului, îl îndrumă el pe Lucien. O să te ducă la palatul Ducesei. Împinge uşa uşor când ajungi în celălalt capăt şi o să te trezeşti în apartamentele sale.

Lucien se opri în prag la auzul acelei informaţii alarmante. N-avea nicio intenţie să fie singur cu Ducesa în apartamentele ei! Mai degrabă ar fi dat nas în nas cu o tigroaică în cuşca ei! Ducesa era, cu siguranţă, cea mai tulburătoare persoană pe care o întâlnise.

– Oho, zise el. De ce aş face asta?

Rodolfo se aplecă spre el şi-l fixă cu ochii lui întunecaţi, ca şi cum l-ar fi hipnotizat.

– Pentru că persoana care vine sus e Rinaldo di Chimici, zise el blând. Şi, dacă te găseşte vreodată, o să te ucidă bucuros pentru caietul ăla. Acum du-te. Şi eu am să te urmez de îndată ce am să pot. Ia această piatră de foc, să-ţi lumineze drumul.

Şi se căută prin haine, punându-i lui Lucien în palmă ceva de forma şi mărimea unui ou mare.

– Spune-i Silviei că eu te-am trimis.

Apoi îl împinse pe Lucien spre pasaj şi peretele se închise în urma lui, înainte să apuce să-l întrebe, precum poetul elisabetan: „Dar cine e Silvia?"

Lucien rămase în pasajul secret, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul gros de-l tăiai cu cuţitul. Apoi ţinu oul ridicat şi privi fascinat cum începe să strălucească. În curând deveni cald şi se coloră în roşu scânteietor. Dădea o lumină blândă, dar suficientă pentru a vedea că se afla într-un coridor îngust de piatră, cu podeaua colţuroasă. Mirosea a umed, dar nu chiar a mucegai. După ce ascultă puţin la uşa din spatele candelabrului cu păun şi înţelese că nu putea auzi nimic din pricina grosimii ei, dădu din umeri şi plecă pe coridor, piatra desenând forme ciudate pe pereţi în timp ce mergea. Şi văzu iarăşi că el n-avea umbră.

– Ducesă, iată-mă că vin, murmură el.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule ambasador? îl întâmpină Rodolfo pe Rinaldo di Chimici, cu o politeţe glacială, dar în sinea lui fierbea de mânie din pricina îndrăznelii acestui spion de rang nobil şi a iscoadei sale de la poartă.

– Domnule senator, zise di Chimici, făcând o plecăciune formală, dar iscodind încăperea cu privirea.

Primise informaţia că un băiat fusese adus de la *Scuola Mandoliera* la laboratorul lui Rodolfo şi fusese intrigat. Dar evident că n-avea cum să întrebe unde se afla băiatul.

– Dau o masă în cinstea Ducesei la ambasadă, săptămâna viitoare, improviză el, şi speram să vă am ca oaspete.

– Va fi o plăcere pentru mine, dar îmi faceţi o mult prea mare cinste venind să-mi transmiteţi invitaţia chiar dumneavoastră personal.

Amândoi una spuneau şi alta gândeau, şi întrevederea lor nu dură mult. Rodolfo se descotorosi de ambasador cât de repede şi de politicos putu, dar nu se duse imediat după Lucien prin coridorul secret.

În schimb îşi aranjă oglinzile şi fixă una pe canalul de afară, de lângă casa lui. Acolo, pe podul cel mai apropiat, tândălea o siluetă în mantie albastră, ce ai fi zis că se uita la apele întunecoase. În timp ce Rodolfo spunea ceva încet, personajul se uită în sus speriat, ca şi cum ar fi fost conştient de privirea magicianului îndreptată asupra sa. Şi apoi podul rămase gol. Rodolfo zâmbi. „Gata cu iscoada lor", zise el.

Lucien înainta prudent prin coridorul secret, învăluit în lumina roşie. Din când în când avu impresia că aude muzică, dar foarte slab. Pereţii de piatră erau foarte groşi. În cele din urmă ajunse în celălalt capăt şi găsi o uşă foarte asemănătoare cu cea de la laborator. Şi acolo se opri să se gândească.

Silvia trebuie să fie Ducesa. Era oare prietenă ori inamică? Era în mod clar prietena lui Rodolfo, aşa că asta o situa de partea cea bună. Însă ea era o persoană care-l înspăimânta mai tare ca Rodolfo. Poate că ar fi trebuit doar să rămână ascuns în pasaj până ce va fi plecat ambasadorul reman.

Gândindu-se la ambasador, îşi aduse aminte cuvintele lui Rodolfo: „Dacă te găseşte vreodată, te va ucide bucuros pentru caietul acela." Brusc, Lucien simţi nu numai că-i era teamă, dar şi că era extrem de vulnerabil. Viaţa acolo în Bellezza era cu siguranţă mult mai incitantă decât să zacă în pat şi să fie bolnav, numai că nu voia să rămână împotmolit acolo pentru totdeauna, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă îi era furat caietul. Şi ce s-ar fi întâmplat cu celălalt Lucien dacă el ar fi fost ucis acolo?

Aceste gânduri au fost suficiente pentru a-l determina să intre pe uşă. A trebuit să-şi ia inima-n dinţi, ţinându-şi ochii închişi, în timp ce uşa se dădu în lături.

– Ei bine, ce avem noi aici? întrebă o voce pe care o recunoscu.

Lucien deschise ochii şi clipi, orbit de opulenţa încăperii în care se trezise. Ducesa, fără mască, era aşezată în faţa lui. Chipul ei nu era nici pe departe unul înspăimântător; era uluitor de frumoasă, deşi nu tânără. Îl scrută cu ochii ei mari, violeţi, în timp ce el se holba la ea, şi îşi arcui buzele într-un surâs, amuzată să-l vadă cum se uita la ea cu gura căscată de admiraţie.

– Îţi place ce vezi, băiete? întrebă ea pe un ton mângâietor. Apoi schimbându-şi-l iute: Merită să mori pentru asta?

Pocni din degete spre camerista sa.

– Cheamă gărzile. Spune-le că avem un intrus.

– Nu, aşteptaţi, îngăimă Lucien. Rodolfo m-a trimis aici.

Ducesa îi făcu semn cameristei să aştepte.

– Nu-mi imaginam că îi foloseşti intrarea secretă fără ştiinţa sa. Dar cine eşti tu?

Se ridică şi-i luă bărbia în mână. El se trezi uitându-se pe furiş în sus la femeia înaltă.

– Nu eşti unul dintre noii mei mandolieri?

Nu aşteptă vreun răspuns.

– Ce-o fi în capul lui Rodolfo? Ştie şi el la fel de bine ca oricine că pe orice intrus care mă vede fără mască îl paşte moartea.

Lucien se sperie. Avu impresia că moartea-l pândea la ambele capete ale coridorului.

– El mi-a spus să vin încoace, pentru că acolo sosise Rinaldo di Chimici. Zicea că ar fi în stare să mă ucidă.

Ducesa îngheţă.

– Asta e tot, zise ea poruncitor, concediind-o pe camerista sa.

– Dar gărzile, Înălţimea Voastră? se aventură ea să întrebe şi fu răsplătită cu o privire ce ar fi transformat-o pe o altă femeie în stană de piatră.

– Spune-le să-şi lustruiască armele, zise Ducesa în cele din urmă.

După ce camerista ieşi din cameră, Ducesa îi arătă lui Lucien un scaun de lângă ea.

– Orice duşman al familiei di Chimici trebuie să fie un prieten al Bellezzei. Şi eu *reprezint* Bellezza. Acum spune-mi cine eşti cu adevărat.

Capitolul 5

Oraşul lagună

Spre marea sa surprindere, Arianna se plictisea. E adevărat că se afla departe de insula ei şi de ochii iscoditori ai puţinilor săi locuitori. Dar acolo, în Bellezza, ea nu era o prezenţă specială, nu era decât o tânără oarecare. Când stătea la coadă cu mătuşa ei la standurile cu fructe şi legume, cu un coş pe braţ, n-o saluta nimeni spunându-i pe nume şi n-o întreba nimeni despre piciorul bolnav al bunicului său. Ochii ei se îndreptau spre catedrală. Doar la asta o adusese marea ei aventură. În loc să-i plimbe cu mandola pe turiştii bogaţi pe canalele marelui oraş, se purta ca o gospodină ce n-avea altă perspectivă mai incitantă decât să aleagă cea mai frumoasă vânătă.

Arianna oftă. Se întrebă, nu pentru prima oară, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas cu Luciano. Ar fi putut spune că era sora lui şi apoi poate i-ar fi luat locul, după ce pleca Ducesa. Ducesa! Pur şi simplu nu era drept ca ea să deţină aşa o putere spre deosebire de celelalte femei din Bellezza. Arianna o ura.

La coadă se iscă brusc forfotă, în timp ce femeile îi făceau loc unui personaj înalt, îmbrăcat în negru. „Bună dimineaţa, domnule", „Respectele mele, domnule senator", murmurau ele, făcând plecăciuni şi dând din cap. Arianna ridică privirea, uşor intrigată, în timp ce senatorul se oprise să vorbească

cu mătuşa ei. Leonora părea cam tulburată. Poate avea un nou iubit? Era suficient de chipeş şi o partidă nimerită pentru înstărita văduvă, dar nu circulau zvonuri despre el şi Ducesă?

– În după-amiaza aceasta, atunci. La revedere. La revedere, doamnelor, şi plecă, traversând Piazza şi lăsând în urmă multe inimi ce băteau mai iute.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Arianna pe drumul de întoarcere spre casa Leonorei. Nu ştiam că-l cunoşti pe signor Rodolfo.

– Doar un pic. L-a ajutat cândva pe bărbatul meu, zise mătuşa ei, uitându-se pe furiş în jur, să se asigure că nu le auzea nimeni. Se pare că tu eşti cea care-l interesezi.

Arianna era uluită.

– Eu? De ce oare?

– N-am idee. Dar vine să ne viziteze în după-amiaza asta şi mi-a spus să te anunţ în mod special c-o să-ţi aducă nişte veşti despre prietenul tău, Luciano.

Arianna pufni.

– Halal prieten!

Dar nu mai adăugă nimic şi, cum Leonora nu ştia nimic altceva, petrecură următoarele câteva ore într-o aşteptare încordată. Leonora îşi stăpâni curiozitatea frecând fiecare centimetru al casei sale deja strălucind de curăţenie şi lustruind un preţios ibric de cafea din argint. Arianna făcu ce i se ceruse, dar mintea ei colinda pe alte coclauri.

Când clopotul cel mare al catedralei bătu de ora trei, senatorul îşi făcu apariţia în grădina lor. Se uită în jur mulţumit înainte de a se aşeza şi de a o saluta pe Leonora. Apoi îşi întoarse privirea pătrunzătoare spre Arianna. Contrar firii sale, ea se îmbujoră. El era o persoană aşa de stăpână pe sine şi de distinsă, şi ea avu sentimentul ciudat că ştia tot despre încercarea ei eşuată de a deveni mandolier. Trebuie să-i fi spus neisprăvitul de Luciano. Dar stânjeneala Ariannei se transformă curând în

spaimă, realizând că era primejdios pentru oricine să știe ce încercase ea să facă.

Când au fost aduse cafeaua și prăjiturile, Rodolfo se aplecă înainte și i se adresă reverențios Ariannei.

– Cred că-l cunoști pe tânărul meu ucenic, Luciano, nu?

– Ucenicul dumneavoastră, sire? Credeam c-o să se facă mandolier. Arianna nu-și putu stăpâni amărăciunea din glas. Nu l-a ales Ducesa?

– Ba da, dar am convins-o că era o greșeală, firească de altfel. El nu se dusese la *Scuola* pentru a se înscrie acolo, era doar în trecere, venind să mă vadă pe mine.

Ce intenții are? se gândi Arianna. Luciano nu l-ar fi deosebit pe senatorul Rodolfo de o farfurie de heringi când îl salvase ea, cu câteva zile înainte. Cât despre a-i deveni ucenic... Dar realiză că era fericită să afle că n-avea să se facă mandolier, atât de fericită cum nu mai fusese de zile întregi. Acum nu mai avea motive să fie supărată pe el.

– Ai vrea să-l vezi? întrebă Rodolfo, întorcându-se imediat spre Leonora pentru a adăuga: vreau să spun, dacă asta e ceva acceptabil pentru dumneavoastră, signora. Nu cunoaște pe nimeni de vârsta lui în Bellezza și m-am gândit că nepoata dumneavoastră ar fi o prietenă potrivită pentru el. E nou-venit în oraș și probabil că ea i-ar putea arăta împrejurimile.

Leonora se uită gânditoare în timp ce-și luă rămas-bun de la vizitatorul lor un ceas mai târziu. O fixă pe Arianna cu o privire bănuitoare.

– Deci ucenicul lui signor Rodolfo nu e bellezzan și totuși a fost la *Scuola* în ziua de după Cununia cu Marea? Asta înseamnă că erați doi intruși în oraș în ziua interzisă. Ai vrea să-mi explici cum l-ai întâlnit?

Când se trezi, Lucien o văzu pe mama sa uitându-se la el. Totul era aşa de şocant, încât îi luă o vreme să realizeze că nu se mai afla în Bellezza.

– Oh, Lucien, zise ea, muşcându-şi buza. M-ai speriat aşa de tare. Nu te puteam trezi. Cum te simţi?

Era o întrebare la care el nu putea răspunde. Pe de o parte, se simţea la fel de prost cum se simţise mereu în ultima vreme în lumea reală. Dar era în acelaşi timp şi nespus de euforic, iar adrenalina îi dădea putere. Bellezza era reală şi el întreprinsese prima sa călătorie voluntară până acolo şi înapoi. Practicase *stravagantizarea*, cum o numea Rodolfo, şi fusese surprinzător de uşor.

Îi zâmbi mamei sale.

– Realmente bine. Am dormit foarte bine. Am avut un somn profund, cred că de-asta nu te-am auzit.

Se întinse şi căscă alene şi văzu cum ei îi dispare spaima de pe chip. Îi zâmbi şi ea.

– Vrei să mănânci ceva la micul dejun?

– Da, mulţumesc. Aş putea mânca un sandvici cu şuncă?

Plecă fericită. Nu mai ceruse aşa ceva de săptămâni întregi şi era o plăcere să i-l pregătească.

Lucien căzu la loc pe perne, cu capul vâjâindu-i. Crezuse că-i sosise ceasul din urmă când dăduse ochii cu Ducesa, dar, din fericire, Rodolfo intrase pe uşă la scurt timp după aceea şi-i explicase totul. Era uimitor cât de puţin primejdioasă părea când se afla Rodolfo prin preajmă. Era evident că se cunoşteau de multă vreme şi el nu se arăta deloc intimidat de ea.

Împreună, tustrei, au ticluit o poveste de faţadă pentru Lucien. El era Luciano, un tânăr văr al lui Rodolfo, din Padavia, care venise să-i devină ucenic. Avea să primească haine bellezzane adecvate poziţiei sale şi o cameră în palatul lui Rodolfo. Dar, pentru a se proteja, trebuia într-adevăr să ia lecţii de la Rodolfo. Mai mult ca orice altceva, nu trebuia să se

reîntoarcă în lumea lui involuntar şi era necesar să deprindă ştiinţa *stravagantizării.*

Erau multe lucruri pe care Lucien nu le înţelegea încă. Reuşise să ajungă în Bellezza din lumea lui şi se părea că asta însemna să adoarmă ţinând caietul în mână şi gândindu-se la oraşul plutitor. Prima dată când întreprinsese călătoria înapoi spre casă fusese o pură întâmplare, dar, după toate aparenţele, dacă-şi pierdea cunoştinţa în Bellezza, revenea în lumea lui, însă numai dacă avea caietul în mână.

– Asta înseamnă că nu pot dormi în Bellezza? întrebase el când se întorsese în laboratorul lui Rodolfo.

– Nu, dacă atingi caietul, zise Rodolfo, care-l chestionă bine în legătură cu modul în care efectuase călătoriile sale anterioare.

– Şi aici pot ajunge doar când dorm în lumea mea? continuă Lucien. Am avut impresia că aici e întotdeauna zi când acasă e noapte.

– Aşa s-ar părea, zise Rodolfo. Asta a funcţionat şi pentru doctorul Dethridge, cu toate că nu ştia nici el de ce. Tot ce ştim e că este mai uşor pentru *stravaganti* din lumea ta să pătrundă în a noastră şi s-o părăsească, decât pentru noi să călătorim în oricare dintre sensuri. Poate pentru că cel ce a deschis acest drum şi întemeietorul frăţiei, doctorul Dethridge, era din lumea ta. Ştim încă foarte puţin despre diferenţele de timp dintre cele două lumi.

Indiferent cum, Lucien a reuşit să se întoarcă acasă la el ţinând caietul în mână şi gândindu-se acolo. Ba s-a mai şi întors înapoi în Bellezza în aceeaşi noapte, pentru scurt timp, pentru a-l informa pe mentorul său cum decursese călătoria. Se pare că exista o regulă, şi anume că ajungea în acelaşi loc din care plecase în doar câteva momente, deşi îi luase ore în şir să adoarmă în lumea sa.

Poate din acest motiv era aşa de obosit acum. Dar când a primit sandviciul cu şuncă a fost în stare să-l mănânce pe tot, spre încântarea mamei lui. Lucien spera în sinea sa ca toată activitatea din Bellezza, mersul, mâncarea, comportamentul normal, să se repercuteze asupra vieţii lui de fiecare zi şi să-i dea putere acolo. Acum nu se putea gândi decât cum să se întoarcă în Bellezza şi să rămână acolo în fiecare noapte.

– Trebuie să înveţi totul despre Bellezza, îi spusese Rodolfo pe seară, chiar înainte ca Lucien să se întoarcă acasă, lumânările fiind toate aprinse în palatul său. O să aranjez cu cineva să-ţi arate împrejurimile şi să te înveţe tot ce este necesar să ştii.

Cum avea să-şi umple el timpul în lumea sa înainte de lăsarea nopţii?

Arianna era nedumerită. În cele din urmă, îi povesti mătuşii sale exact ce se întâmplase.

– ... şi când am văzut că Ducesa urma să-l aleagă pe el, am fugit şi m-am întors înapoi acasă, încheie ea.

Leonora se plimba în sus şi-n jos prin curtea mică.

– Mie asta nu-mi place, zise ea. Nimic n-are sens. Şi mi-e teamă să te las să te implici în aşa ceva. Politica înseamnă întotdeauna necazuri în lagună, în toată Talia, de fapt. Şi dacă e ceva care mai are şi legătură cu Ducesa, atunci are de-a face şi cu politica. Totuşi, senatorul Rodolfo e un om onorabil şi dacă l-a luat pe acest băiat străin sub aripa lui, presupun că nu e nimic rău să petreci ceva timp cu el.

Leonora părea mult mai puţin îngrijorată de faptul că Lucien era din altă lume decât de implicarea lui într-unul dintre planurile Ducesei. Apoi îşi aminti şi restul poveştii.

– Dar riscul pe care ţi l-ai asumat, aflându-te în oraş în ziua interzisă! Dacă ai fi fost prinsă, ai fi fost arestată şi condamnată la moarte! Mama ta avea dreptate să-şi facă griji în privinţa ta. Să te faci mandolier, nici mai mult, nici mai puţin! N-am mai auzit niciodată aşa ceva!

Arianna începu să protesteze, dar se opri. Cel puţin, Leonora avea s-o lase să-l revadă pe Luciano, şi acum, că ştia că era ucenicul lui Rodolfo, era cu atât mai fascinată de el. „Probabil că este el însuşi un savant adevărat" se gândi ea, „altminteri signor Rodolfo nu l-ar lua ucenic. Şi vrea să-i arăt împrejurimile oraşului, ceea ce înseamnă aventură. Cel puţin aşa o să am mai multe şanse să se întâmple ceva interesant decât dacă stau aici şi lustruiesc argintăria!"

Într-un bar, în nordul oraşului, un bărbat într-o mantie albastră dădea pe gât pahar după pahar de strega. Simţea că merita asta după ultima lui experienţă. Cu o clipă înainte spiona casa senatorului Rodolfo şi-n clipa următoare s-a trezit în Padavia. I-a luat zile întregi să se întoarcă în Bellezza şi era într-o dispoziţie extrem de proastă. Pe viitor avea să-şi taxeze stăpânii mult mai mult dacă trebuia să-l spioneze pe un magician aşa de puternic ca Rodolfo, măcar atât cât să-şi plătească drumul cu diligenţa înapoi, dacă avea să fie iar zburat din oraş.

– *Ancora*, îi comandă el barmanului.

Nu avea alt gând decât să se îmbete bine şi apoi poate că avea să treacă pe la logodnica lui, Giuliana.

– Tu, zise Lucien, când servitorul lui Rodolfo o aduse pe Arianna în laborator.

Ea râse de nedumerirea lui.

– Pari ca acasă în Bellezza acum, pleşuvule, îl tachină ea. Ştii tu câţi localnici şi-ar da ce-au mai scump pentru a fi în locul tău? Ştii, signor Rodolfo e un personaj foarte important.

– Mulţumesc, spuse senatorul înalt, ieşind din umbră. Mă bucur că eşti de acord.

Arianna făcu o plecăciune stângace, iar cu mâna, semnul aducător de noroc.

– Nu e nevoie de aşa ceva, zise Rodolfo dezaprobator. Superstiţia nu-şi are locul într-un spaţiu consacrat ştiinţei.

– Nici n-aveam idee că ghidul meu urma să fii tu, zise Lucien. Lasă-mă să-ţi explic ce s-a întâmplat la *Scuola*.

– Ştiu ce s-a întâmplat, i-o tăie Arianna cu o undă de amărăciune-n glas. Ducesa te-a văzut şi te-a plăcut. Aşa merg lucrurile aici în Bellezza. Aparenţele înseamnă totul. Ştiu că n-a fost vina ta.

– Cum merg lucrurile în Bellezza e ceea ce vreau să-l înveţi tu pe Lucien, îi explică Rodolfo. O să spunem că vine din Padavia, dar cred că tu ştii că nu-i aşa?

Arianna dădu încet din cap şi se întoarse spre Lucien.

– Deci, e adevărat. Chiar eşti din altă lume?

– Da, zise Lucien. Sunt un *stravagante*.

Arianna nu se putu abţine să nu-şi facă mâna căuş şi să nu şi-o ducă instinctiv la frunte. Toată lumea din lagună auzise acel cuvânt, dar puţini ştiau şi ce însemna. Doar că era legat de putere, mister şi primejdie. Dăduse cu siguranţă de aventura pe care şi-o dorise.

– Vrei să faci asta? Vrei să-l înveţi pe Luciano să treacă drept bellezzan?

Următoarele săptămâni au fost cele mai fericite din viaţa lui Lucien. Zilele lui se scurgeau la fel de lent şi de dureros ca înainte. Dar noaptea revenea cu uşurinţă la viaţa sa bellezzană.

Purta catifea, bea vin, își petrecea dimineţile luând lecţii de ştiinţă, total diferite de cele pe care le ştia el de la şcoală, şi după-amiezile şi le petrecea cu Arianna, hoinărind pe străzile şi podurile din frumosul oraş. Singura sa grijă era să-şi amintească să nu stea în plin soare, pentru a nu observa nimeni că el n-avea umbră.

În viaţa sa reală citea tot ce-i cădea în mână despre Veneţia. Tatăl lui era extrem de încântat de noua lui preocupare şi-i aducea volume împrumutate de la bibliotecă sau cumpărate de la librăria din apropiere.

– O să fii expert când o să te întorci la şcoală, zise el. Ar trebui să-ţi folosească la istorie şi geografie.

Însă cu cât Lucien afla mai multe despre Veneţia, cu atât mai tare îşi dădea seama că era diferită de Bellezza lui. De pildă, în Bellezza avea mare căutare argintul, nu aurul, care era considerat un metal inferior. Toate domurile şi mozaicurile marii catedrale erau din argint în Bellezza. Când i-a atras atenţia Ariannei asupra acestui aspect, ea a pufnit ca de obicei.

– Bineînţeles, tu la ce te-ai fi aşteptat? Aurul se înnegreşte. I se spune *morte d'oro*. În lumea ta nu se întâmplă la fel?

– Nu, răspunse Lucien. Argintul se înnegreşte dacă nu-l cureţi. Aurul n-are nevoie de aşa ceva.

– Aici nu curăţăm argintul, zise Arianna. Doar îl mai lustruim uneori.

Lucien începu să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat nişte aur, care în Bellezza era ieftin şi se găsea pe toate drumurile, înapoi în lumea lui.

– Acum începi să gândeşti ca un di Chimici, i-a zis Rodolfo când l-a întrebat despre asta.

Lucien a fost îngrozit, dar a realizat că era cât se poate de adevărat.

– Deci asta e valabil în ambele sensuri? întrebă el. Nu trebuie să iau nimic de aici?

– Doar caietul pe care l-ai adus cu tine, răspunse Rodolfo, şi mult mai târziu, când vei fi deja un practicant, ai putea alege un alt talisman, un obiect care să ajute un alt *stravagante* să întreprindă călătoria din lumea ta în a noastră.

– Aşa cum ai făcut tu cu caietul?

Rodolfo dădu din cap în semn afirmativ. Lucien oftă. Nu-şi putea imagina cu niciun chip că el ar fi ajuns vreodată un practicant precum Rodolfo. Lecţiile erau grele. Erau multe lucruri despre materie şi geologie, dar nu semănau cu ceea ce era obişnuit Lucien să descrie drept ştiinţă. În mare parte ţineau mai degrabă de meditaţie. Rodolfo dorea foarte mult ca Lucien să-şi dezvolte puterea de concentrare.

– Goleşte-ţi mintea, zicea el, ceea ce lui Lucien i se părea imposibil. Acum concentrează-te asupra unui loc din oraş. Vizualizează-l. Descrie-mi-l. Culori, mirosuri, sunete, texturi.

Acesta era un exerciţiu la care Lucien se descurca din ce în ce mai bine, pe măsură ce trecea timpul, datorită plimbărilor sale de după-amiază cu Arianna. A venit şi ziua în care au ajuns să-i fie la fel de familiare drumurile, pieţele şi pasajele din Bellezza, ca străzile, parcurile şi aleile din cartierul său din nordul Londrei. Dar tot ciudate i se păreau.

Oraşul era ca o reţea, alcătuit dintr-o puzderie de mici canale. Bucăţile de uscat, de forme ciudate, legate între ele printr-o sumedenie de podeţe de lemn sau piatră, erau înţesate de case înalte şi zvelte, unele mari şi somptuoase, altele modeste, doar cu strictul necesar. Fiecare mică piaţă avea propria sa fântână, loc de întâlnire pentru toţi localnicii. Şi viaţa era în mare parte trăită în aer liber, nu ca în Londra lui Lucien.

Trebuia să-şi reamintească faptul că acest oraş existase cu mai bine de patru sute de ani înainte. Pe canale nu erau bărci cu motor, în oraş nu erau nici lumină electrică, nici toalete igienizate. Se obişnuise să aştepte până se întorcea în propria sa lume, decât să folosească toaletele primitive din partea locului.

Ştia că indiferent cât de fascinant i se părea oraşul, el era un turist în timp şi spaţiu.

Unul dintre lucrurile care l-au convins că în Bellezza era un timp mult îndepărtat în trecut era faptul că unele dintre marile sale clădiri erau foarte noi. Şi pretutindeni în oraş se mai înălţau şi altele; o mulţime de mandole şi barje străbăteau canalele transportând blocuri de piatră. Lumea Ariannei era una activă, plină de noi şi noi planuri.

– Nu mai spune! exclama ea mereu când el încerca să-i povestească despre lumea lui. Toată lumea are în sufragerie câte o cutie cu imagini în mişcare? Şi cei de vârsta noastră au şi ei câte una în camera lor? Şi mulţi dintre ei au propriul lor dormitor? Şi pot sta de vorbă cu prietenii lor din cealaltă parte a oraşului, fără a părăsi încăperea? Nu mai spune!

Anumite lucruri nu reuşea niciodată să i le explice. *GameBoys*, de pildă, căruia ea pur şi simplu nu-i înţelegea rostul, şi fotbalul. Cu cât îi dădea Lucien mai multe amănunte despre reguli şi ceremonii, cu atât mai ridicol îi suna ei.

– Dar de ce-şi trag cămăşile peste cap? întreba ea şi la asta el n-avea replică.

Cu cât mai mult învăţa el despre lumea ei, cu atât mai îndepărtată i se părea viaţa lui din Londra. Arianna îi povesti despre numeroasele festivaluri ale oraşului. Despre carnaval, bineînţeles, ştia şi el din lecturile lui despre Veneţia, iar despre Cununia cu Marea îi spusese ea la prima lui vizită. Dar mai erau curse de mandole, întreceri de canotaj, festivaluri ale luminilor, când toate bărcile purtau torţe, poduri unde se desfăşurau lupte între tabere rivale şi lista continua la infinit. Se părea că aproape fiecare săptămână reprezenta un prilej de sărbătoare pentru lagunarii superstiţioşi şi schimbători. Şi fiecare festival era marcat de ospeţe bogate şi minunate jocuri de artificii.

– Totul sună aşa de atractiv, exclamă Lucien. Voi, bellezzanii, chiar ştiţi să vă distraţi pe cinste.

– Hm, nu e totul chiar aşa, zise Arianna, căpătând dintr-odată o mină serioasă.

Stăteau pe o bancă de piatră, la o aruncătură de băţ de Marele Canal, şi mâncau prune. Arianna îi arătă dincolo de apă o clădire frumoasă aproape terminată.

– Biserica aceea nouă se numeşte *Santa Maria delle Grazie* – Sfânta Fecioară a mulţumirilor.

– A mulţumirilor? întrebă Lucien nedumerit. Ce nume mai e şi ăsta?

– Sfânta Fecioară a mulţumirilor, repetă Arianna. Cu douăzeci de ani în urmă, cu mult înainte de a mă naşte eu, bineînţeles, în oraş a fost o epidemie de ciumă, care a ucis aproape o treime din locuitorii de aici.

– Asta e îngrozitor, zise Lucien, gândindu-se la o treime dintre colegii sau vecinii lui.

– Aşa a fost, confirmă Arianna. Dar ar fi putut fi încă şi mai rău. Biserica a fost construită drept mulţumire că nu s-a întâmplat astfel, că s-a oprit la o treime şi celelalte două treimi au rămas în viaţă.

În timp ce vorbea despre epidemie, Arianna îşi făcu de mai multe ori cu mâna gestul pe care Rodolfo îl denumise *manus fortunae*, mâna destinului. El îl considera drept o superstiţie comună şi îl dojenea pe servitorul său, Alfredo, de fiecare dată când îl prindea făcându-şi-l. Lucien remarcase că locuitorii Bellezzei şi-l făceau tot timpul, spontan, tot aşa cum ai bate în lemn să alungi ghinionul. Acum se apucă s-o întrebe pe Arianna despre asta.

Ea îşi privi mâna suspendată în aer, surprinsă să se trezească făcându-l. Era ceva instinctiv.

– Înseamnă: fie ca zeiţa, soţul şi fiul ei să ne ajute şi cercul vieţii noastre să rămână intact, explică ea, ca şi cum ar fi repetat o lecţie de la şcoală.

– Zeiţa? întrebă Lucien. Acolo se înalţă o biserică. Credeam că e o ţară creştină, nu?

– Chiar aşa e, zise Arianna, dând din umeri. Nu strică să ţii şi la vechile zeităţi, nu? Ştiu pe cine aş vrea să am de partea mea dacă epidemia ar izbucni din nou.

Lucien îşi aminti ce spusese Rodolfo despre di Chimici, care ar fi adus leacuri din secolul lui şi le-ar fi păstrat doar pentru el şi familia sa. N-ar fi fost decât un pas până la a importa boli ale secolului al XXI-lea în eprubete. Lucien se gândi la SIDA şi îl apucară frisoanele. Pe ascuns, cu spatele la Arianna, îşi făcu şi el semnul aducător de noroc.

În timp ce el şi Arianna porniră mai departe să exploreze Marele Canal, un bărbat în mantie albastră îi urmărea cu privirea. Şi se luă după ei.

Capitolul 6

Doctorul Dethridge

Lucien se simţea mai bine. Acum se afla între tratamente şi începuse să se gândească serios că avea să fie iar normal într-o bună zi. Venise să-l vadă Tom, cel mai bun prieten al lui, şi era prima dată când primea vizitatori de când începuse tratamentul.

După câteva momente de stânjeneală în care Tom se obişnui cu înfăţişarea schimbată a lui Lucien, începură să sporovăiască de parcă n-ar fi fost despărţiţi deloc. Lucien îl lăsă mai mult pe Tom să vorbească, el limitându-se la întrebări şi reacţii. La urma urmei, din punctul de vedere al lui Tom, Lucien nici *nu* făcuse nimic care să merite să fie povestit, doar zăcuse în pat săptămâni întregi.

Tom, pe de altă parte, avea tolba plină cu poveşti despre şcoală – despre noul profesor suplinitor, despre isprăvile echipei de înot al cărei căpitan era şi o mulţime de bârfe legate de cei care se îndrăgostiseră recent. Lui Tom îi plăcea o fată, Katie, chiar din clasa a opta, şi acum se întreba dacă era în stare să-şi ia inima în dinţi s-o invite la discoteca organizată de clasa a unsprezecea la sfârşitul trimestrului.

Lucien zâmbi, ascultându-l. Îşi imagină că mergea şi el cu Arianna la discotecă. Cu picioarele ei lungi şi părul buclat, ce-i

cădea într-o cascadă unduitoare, ar fi fost ca şi cum ar fi scos în lume o vedetă de cinema. Şi zâmbi şi mai tare, gândindu-se ce ar fi spus toţi prietenii lui. Apoi îşi închipui ce faţă ar fi făcut Arianna când ar fi auzit muzica şi o şi văzu făcându-şi semnul aducător de noroc şi zicând „Dia!". Ar fi fost ca şi cum ar fi mers cu o extraterestră. Se trezi chicotind şi făcu în aşa fel încât să sune ca o tuse.

Tom avea remuşcări.

– Îmi pare rău, Luce. E o neghiobie din partea mea să aduc vorba de discotecă. Presupun că n-o să fii în stare să vii?

Lucien dădu din cap.

– Nu cred. Şi pe lângă asta, cine ar merge cu mine? Ar trebui s-o iau pe mireasa lui Frankenstein.

Tom îl ciupi uşor de braţ.

Părinţii lui Lucien erau încântaţi de progresul lui. Acum se scula din pat şi se îmbrăca aproape în fiecare zi. Ba mai şi ieşea din casă pentru câte o scurtă plimbare, deşi tot mai obosea. În zilele când era mai puţin în formă şi nu ieşea, stătea la computer şi căuta site-uri interesante despre Veneţia. Preferatul lui era www.virtualvenice.com, unde puteai să faci plimbări de-a lungul canalelor şi pe străzile oraşului ce semăna aşa de mult cu Bellezza lui, încât îi tăia respiraţia. Îşi petrecea ore-n şir făcând asta în fiecare zi. Un alt site avea hărţi ale oraşului şi el le răsfoia deseori, observând asemănările şi deosebirile dintre numele locurilor pe unde colinda cu Arianna seară de seară.

Într-o zi tastă numele lui William Dethridge în spaţiul de căutare şi dădu peste o listă întreagă de site-uri. După ce le-a eliminat pe cele inerent nepotrivite, referitoare la un muzicolog modern, un lanţ de munţi din Alaska, câţiva

matematicieni australieni, un negustor de monede, un magazin de biciclete din Lake District, a găsit trei site-uri despre doctorul elisabetan descris de Rodolfo. Dar nu se pomenea nimic de faptul că ar fi fost un *stravagante*.

Cu toate acestea, Lucien citi prezentările din ce în ce mai încântat, le descărcă şi le printă. Nu îndrăzni să ia paginile cu el în Bellezza, ceea ce ar fi însemnat să încalce una dintre regulile lui Rodolfo, dar se apucă să memoreze tot ce putea.

Primul era un site academic, www.histdocs.ely.ac.uk/mathematicians/dethridge.html, în care erau prezentate următoarele informaţii:

> DETHRIDGE, William (?1523-?1575)
> Născut: 20 aprilie, 1523?
> Decedat: noiembrie 1575?
> Date: incerte, nu există confirmări independente
> Durata vieţii: 52 de ani?
>
> Naţionalitate: engleză, dar a petrecut mulţi ani studiind în Italia
>
> Educaţie: Oxford 1538-42. Bologna 1543-6.
>
> În 1547 a devenit lector de matematică la Wadham College, Oxford, post pe care l-a ocupat până la dispariţia sa în 1575.
>
> Religie: anglicană. Dar ca şi John Dee, a fost deseori privit cu ostilitate, drept practician al ştiinţelor oculte. A fost acuzat de vrăjitorie în 1575 şi condamnat la moarte prin ardere pe rug, dar nu există nicio consemnare că sentinţa ar fi fost dusă la îndeplinire.
>
> Discipline ştiinţifice: matematică, calendarism, alchimie, astrologie

Stare civilă: căsătorit, 1548, Johanna Andrews. 6 copii, dintre care trei au ajuns la maturitate, fiii săi Bruno şi Thomas şi fiica Elizabeth.

Pentru mai multe informaţii accesaţi următoarele link-uri:

Publications/bibliography/related websites

În ciuda tonului sec, lui Lucien aceste informaţii trunchiate i se părură fascinante. Deci William Dethridge existase în realitate şi fusese un fel de magician, care avusese legături cu Italia, deşi a constituit oarecum o surpriză să afle că fusese matematician. Alchimist şi astrolog parcă i se potrivea mai bine, deşi calendarist cine ştie ce însemna? Dar ce se întâmplase cu el? Site-ul făcea referire la dispariţia lui şi preciza că nu exista nicio consemnare a execuţiei lui, dar dădea data presupusului său deces, oricum.

Următorul site pe care-l găsise oferea mai multe informaţii: www.williamdethridge.org, afirmând că era pagina oficială a Societăţii William Dethridge, ce era un soi ciudat de fan club. Oferea linkuri pentru newsletterul său, „Magul", o pagină de chat pentru adepţii „Maestrului" şi, după o listă de informaţii asemănătoare cu cele de pe primul site, dădea şi o alta cu mistere neelucidate legate de doctorul Dethridge:

Când se născuse? Dethridge dădea drept dată a naşterii sale 20 aprilie 1523, în satul Barnsbury, dar nu există nicio informaţie în acest sens în registrele parohiei din acea vreme. În lumina a ceea ce s-a petrecut ulterior, trebuie pusă întrebarea dacă William Dethridge a fost un muritor ca oricare altul.

Ce ştiinţe practica? Era astrolog, într-o vreme când regina avea chiar ea unul personal, şi alchimist, ceea ce era o profesie legală. Ce făcuse mai exact încât să-l coste viaţa? (Dacă făcuse într-adevăr ceva – vezi mai jos)

Când murise? A fost condamnat la moarte de Elisabeta I în 1575, dar se pare că a dispărut înainte ca sentința să fie dusă la îndeplinire. Ce s-a întâmplat cu el? N-a mai fost văzut niciodată în Anglia. O teorie susține că niște prieteni influenți i-ar fi aranjat o evadare pe continent, dar nu mai există niciun fel de referire la el în niciun document. Pe lângă asta, unde să se fi dus? Italia nu era un loc sigur pentru cineva cu o reputație ca a lui. Arderile pe rug pentru vrăjitorie erau o practică comună a acelor vremuri. Dispariția lui rămâne un mister, existând poate niște explicații ce țin de ocultism.

Asta era și mai incitant. Lucien ardea de nerăbdare să-i spună lui Rodolfo ce aflase. Cel de-al treilea site era unul diletant, făcut de un oarecare Paul Evans, care scrisese un articol despre William Dethridge pentru un ziar obscur intitulat *Natural Philosophy*, www.paul-evans.co.uk/william dethridge, și spunea doar:

Doctorul Moarte: disparițiile stranii ale lui William Dethridge, articol de Paul Evans, în *Natural Philosophy*, vol. 43, nr. 2, septembrie 2001.

Sinopsis: localnicii din satul natal al lui Dethridge, Barnsbury, obișnuiau să-i spună „Doctorul Moarte", deoarece fusese găsit de mai multe ori într-un soi de transă din care n-a putut fi trezit. Tradiția spune că ar fi fost transportat la pompele funebre de cel puțin două ori și așezat în sicriu. Să fie oare acesta motivul pentru care a fost acuzat de vrăjitorie? Autorul investighează dovezile care să ateste credința populară că el ar fi fost în legătură cu necuratul.

Lucien simți un fior pe șira spinării citind asta; oare aceste dispariții avuseseră loc atunci când doctorul Dethridge fusese

în Talia? Era răvăşitor să te gândeşti că poate fusese condamnat la o moarte cumplită făcând ce făcea acum Lucien în fiecare noapte.

Giuliana nu se simţea în largul ei. Nu se gândise niciodată că ar fi făcut ceva primejdios atunci când acceptase o invitaţie la palatul Ducesei. Sarcina nu fusese grea, deşi se căptuşise cu o răceală teribilă pentru săptămâna următoare. Iar banii se dovediseră de folos. Avea să se mărite în câteva luni cu chipeşul Enrico şi acum erau în stare să-şi permită mult mai multe pentru căminul lor.

Atunci au început şi necazurile. N-a putut să se abţină, în mândria ei de a aduce mai multă zestre decât s-ar fi aşteptat din partea unei ţărănci sărace, şi i-a spus logodnicului ei despre bani. Din acea clipă, el n-a mai slăbit-o deloc până ce nu i-a spus toată povestea. Ochii îi străluceau când află că Ducesa folosea o dublură în anumite ocazii oficiale. Giulianei îi spuse:

– Gândeşte-te numai, iubita mea în apă! Şi toţi oamenii din Bellezza s-o salute şi s-o ovaţioneze pe Giuliana mea fără să ştie!

Însă în sinea lui, fiind iscoadă de meserie, se gândea numai cum să profite cât mai mult de pe urma acestei informaţii. Şi, ca un adevărat talian, îşi strânse mantia albastră şi spuse:

– Şi de vreme ce tu ai fost cea care s-a măritat cu marea în realitate, tot tu vei fi şi cea care va culege roadele cele bogate. Banii ăştia nu sunt decât începutul, Giuliana. O să fim bogaţi!

Asta a înspăimântat-o pe Giuliana. L-a rugat să înţeleagă că nu trebuia să spună nimănui, că povestea trebuia să se oprească acolo. Numai că-l cunoştea pe Enrico şi, în sinea ei, şi-ar fi dorit să nu-i fi spus.

Rodolfo era fascinat de informaţiile pe care i le aduse Lucien la următoarea lui vizită. Lucien se apucă să-i explice din nou ce era cu internetul, pentru că Rodolfo continua să şi-l închipuie drept o uriaşă pânză de păianjen. Şi dacă era aşa, era cât se poate de simplu să-şi imagineze o prezenţă sinistră în centrul lucrurilor, un fel de di Chimici, ce încerca să-i prindă în cursă pe utilizatorii neatenţi.

– Nu e deloc aşa, insistă Lucien. E ceva neutru. De fapt, oamenii se plâng că nu este suficient îngrădit. Oricine poate posta public orice fel de prostii, cobai dansând, de pildă, orice.

Rodolfo se uită la el cu ceea ce lui Lucien i se părea a fi o privire de „extraterestru nedumerit".

– Nu pot înţelege de ce ar vrea cineva să vadă cobai dansând, zise el grav, dar dacă oricine poate posta tot felul de prostii pe web-ul ăsta, atunci de unde să ştii dacă ceea ce spun despre doctorul Dethridge e adevărat?

– Nu ştiu, răspunse Lucien calm. Dar credeam că te interesează.

Apoi i-a relatat tot ce-şi putea aminti: site-ul academic, fan clubul şi, cel mai interesant dintre toate, articolul despre transele ocazionale ale doctorului.

Rodolfo era absolut fascinat şi-l făcu pe Lucien să repete de câteva ori. Era interesat mai ales de misterul legat de dispariţia lui Dethridge.

– Ce crezi că i s-a întâmplat? întrebă Lucien.

– Nu ştiu, zise Rodolfo încet, dar sper că asta înseamnă că se află în siguranţă undeva pe aici, prin Talia.

Lui Lucien îi trecu ceva prin minte.

– Ce an este aici în Bellezza?

Rodolfo îl privi pe Lucien cu ochii săi mari şi întunecaţi, ezitând să-i răspundă, dar în cele din urmă îi spuse:

– E 1577.

Deşi Lucien îşi închipuise că trebuia să fi fost ceva de genul acela, a fost totuşi şocat. Şi apoi a simţit cum îl cuprinde o stare de emoţie puternică.

– Deci a dispărut cu doar doi ani în urmă. Şi mai puţin, dacă a fost în noiembrie. Acum e abia iunie. Când l-ai văzut ultima oară?

Rodolfo ezită iar, apoi parcă se decise să-i spună lui Lucien o poveste pe care până atunci i-o ascunsese.

– Era în urmă cu vreo doi ani, începu el. Noi, cei din frăţie, acceptaserăm că n-aveam să-l mai vedem. Îl credeam mort. Şi chiar el spusese ultima oară că era în pericol.

– Dar de ce n-a venit atunci aici? întrebă Lucien. Cu siguranţă, dacă voia să scape de pedeapsa cu moartea ar fi venit în Bellezza, nu?

– Nu, zise Rodolfo. Nu acesta era oraşul lui. El a venit în Bellona, la universitate. Deşi a călătorit şi prin alte oraşe când a fost aici, bineînţeles.

Lucien se obişnuise de-acum cu faptul că numele oraşelor taliene aveau nişte corespondente în lumea sa. Bellona trebuie să fi fost Bologna, îşi zise el. Dar nu realizase că fiecare *stravagante* era legat de un oraş anume, la venirea şi la plecarea sa. Era ca şi cum n-ai fi putut folosi decât un singur aeroport. Presupuse că el ajunsese în Bellezza, pentru că de acolo provenea caietul său purpuriu-roşiatic.

– William Dethridge a folosit şi el un talisman, aşa cum e caietul meu?

Rodolfo a dat din cap.

– Da, dar pentru a-ţi explica, trebuie să-ţi povestesc cum a ajuns el în Talia prima oară. Ai aflat că era alchimist. Ştii ce înseamnă asta?

– Cineva care încearcă să prefacă plumbul în aur?

– În lumea ta, da. Aici, bineînţeles, filozofii naturalişti încearcă să creeze argint. Să obţii aur e destul de uşor.

Lucien îşi aminti numele revistei în care apăruse articolul despre doctorul Dethridge.

– Un filozof naturalist este ceea ce voi numiţi savant?

– Savant, da, aşa cum sunt şi eu. Dar nu toţi încearcă să obţină argint, nici nu sunt toţi *stravaganti*. Oricum, şi doctorul Dethridge încerca să obţină aur, dar nu din plumb, ci din pământ, săruri şi diferite minerale. A fost la universitate într-un oraş căruia noi îi spunem Bellona, în echivalentul din lumea voastră al Taliei. Când îşi efectua unul dintre experimentele sale, noaptea târziu, în laboratorul său din Anglia – Anglia voastră – s-a petrecut un accident alchimic, o explozie ce a avut efect în timp şi spaţiu. Când şi-a venit în fire, s-a trezit ţinând în mână vasul de cupru pe care-l folosise în cadrul experimentului. Imaginează-ţi tulburarea şi uimirea lui când a văzut că vasul conţinea acum aur!

– Deci reuşise! exclamă Lucien.

– Şi da, şi nu, zise Rodolfo. Era aur, într-adevăr, dar nu-l crease în lumea voastră, unde e preţuit, ci în a noastră, unde nu e. Când s-a uitat în jurul lui, s-a trezit spre marea lui mirare teleportat în Talia, în Bellona, în laboratorul unuia dintre cei mai mari savanţi ai noştri, Federico Bruno. Din acea zi, doctorul Dethridge a lăsat baltă alchimia şi s-a dedicat ştiinţei *stravagantizării*.

– Şi n-a luat niciodată aur înapoi cu el?

Rodolfo a dat din cap.

– A încercat. A luat vasul din cupru înapoi, dar când s-a întors în lumea voastră, conţinea doar pământ şi săruri. Iar laboratorul său fusese pe jumătate distrus de foc. Însă vasul era acum talismanul lui, cel mai de preţ lucru al său, care-l purta între cele două lumi. De atunci înainte n-a mai fost interesat de aur sau de a face avere, ci doar de ştiinţa stravagantizării.

El a fost cel care a stabilit regula de a nu lua nimic altceva dintr-o lume în alta în afara talismanelor.

– Talismanele, la plural? se interesă Lucien. El a mai venit şi cu altceva în Talia în afară de vas?

– Da, de-a lungul anilor, în numeroasele sale călătorii. Încet, cu prudenţă, a introdus şi alte obiecte, care să-i ajute pe alţi *stravaganti*, pe care îi pregătea în multe oraşe din Talia, să întreprindă călătorii primejdioase spre lumea voastră. Şi cu timpul a dus şi obiecte din lumea noastră în a voastră, pentru a face posibile călătoriile în sens invers. Vasul folosit într-una dintre lumi şi preschimbat în cealaltă a fost cel care a adus un *stravagante* din alt loc în Talia.

Lucien îşi aminti ceva.

– Nu el a adus caietul în lumea mea, nu? Ai spus că tu ai făcut-o şi era în vremea mea.

Rodolfo oftă.

– Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le ştim. De când doctorul Dethridge a efectuat prima călătorie, acum douăzeci şi cinci de ani, de fiecare dată când cineva a întreprins una în lumea voastră a observat că aceasta s-a mişcat mult mai repede în timp ca a noastră. Pentru el însă n-a fost aşa; se întorcea întotdeauna în propriul său timp şi spaţiu. Poarta pe care a deschis-o el este limpede între Anglia voastră şi Talia noastră, dar nu există o explicaţie clară în privinţa modului în care se schimbă timpul între cele două lumi ale noastre. Încă mai studiem cum să întreprindem călătorii în timpuri şi spaţii paralele.

Lui Lucien îi luă ceva timp să înţeleagă întreaga poveste. În cele din urmă, se agăţă de ce era mai simplu.

– Dar dacă el s-a *stravagantizat* pentru a evita să fie ucis, atunci unde e acum?

– Ai dreptate, zise Rodolfo, brusc convins. Sunt sigur că nu se află în Bellona. Acolo există o celulă puternică a frăţiei

noastre şi mi-ar fi parvenit veşti. E vital să-l găsim. El ne poate ajuta împotriva familiei di Chimici.

Se îndreptă spre oglinzile magice şi, acţionând levierele, le focaliză asupra a tot soiul de locuri pe care Lucien nu le mai văzuse, oraşe fortăreţe, cu turnuri, palate şi pieţe care erau clar taliene, dar nu din Bellezza.

– Asta o să dureze, zise el. Cred c-ar trebui să renunţăm la lecţiile din dimineaţa asta. Vrei să te duci s-o vezi pe Arianna?

Arianna se juca absentă cu mâinile în fântâna mătuşii sale, Leonora, când îşi făcu Lucien apariţia în grădină.

Ochii i se luminară şi sări de pe bordura de piatră când îl văzu.

– Ce bine! Ai scăpat devreme?

– Cam aşa ceva, zise Lucien. Rodolfo e prea ocupat pentru a-mi da lecţii azi.

Se uită precaut la Leonora, în timp ce spunea asta. Nu era niciodată sigur cât ştia ea despre el.

– Atunci avem la dispoziţie toată ziua? întrebă Arianna. E minunat. Ce să facem?

– Pot să vă sugerez eu ceva? propuse Leonora. Dacă tot se presupune că ai să-i arăţi lui Lucien împrejurimile Bellezzei, ar trebui să vadă mai mult din lagună. De ce să nu luăm o barcă spre insule?

Arianna era încântată.

– Dar crezi că părinţii mei ar fi de acord? întrebă ea, având brusc îndoieli. Nu-i mai văzuse de săptămâni întregi, de când o aduseseră în Bellezza drept pedeapsă şi ea încă nu era prea sigură ce însemna asta.

– Am să fiu şi eu cu tine, zise Leonora ferm. O să începem cu Merlino şi, dacă-i putem găsi pe fraţii tăi, o să-i întrebăm pe ei dacă putem merge în Torrone.

Lui Lucien i se strânse inima. N-avea să mai fie în stare să-i spună Ariannei ce descoperise el dacă mătuşa ei urma să fie prin preajmă. Însă entuziasmul Ariannei era molipsitor. I se făcuse dintr-odată dor de insule şi voia să scape de izul puturos al canalelor bellezzane şi să simtă mirosul curat al apei de mare. Se învârti pe lângă Leonora în timp ce aceasta pregăti în grabă un coş cu merinde pentru prânz şi plecară spre Piazzetta, pentru a găsi o barcă şi un vâslaş dornic să-i ducă.

La ambasada remană, Enrico a fost nevoit să aştepte vreme îndelungată înainte de a fi primit. Ambasadorul devenise dintr-odată foarte ocupat când aflase cine se afla în anticameră. Enrico dădu din umeri. Putea să aştepte. Înţelegea că ambasadorul era supărat pe el. Probabil îşi închipuia că-şi părăsise postul de observaţie, când el fusese catapultat de Rodolfo la mile distanţă. Dar dispoziţia lui di Chimici urma să se schimbe după ce afla ce avea să-i dezvăluie iscoada sa. Cuibărindu-se pe bancheta tare de lemn, confortabil ca şi cum ar fi fost un pat de puf, Enrico se înfăşură în mantia sa albastră şi adormi.

În palatul roz, croitoreasa tocmai îi luase măsurile Ducesei pentru noua ei rochie şi ieşea din cameră cu braţele încărcate de satin violet. Ducesa căscă, se întinse într-un mod prea puţin aristocratic şi se îndreptă spre fereastră.

Jos, în piaţa din faţa catedralei, îl văzu pe Luciano cărând un coş mare pentru o bellezzană durdulie, cu înfăţişare respectabilă. Însă ei îi atrase atenţia fata cu păr castaniu care era împreună cu ei şi râdea şi ţopăia. Trebuie să fi avut mai puţin de şaisprezece ani, deoarece nu purta mască. Şi avea o înfăţişare incredibil de familiară.

– Aşa, zise Ducesa. Asta e mica însoţitoare pe care i-a ales-o Rodolfo tânărului nostru prieten.

O chemă pe cea mai tânără dintre cameristele sale, Barbara, cea care fusese aşa de entuziasmată de Cununia cu Marea.

– Vezi grupul acela ce traversează piaţa? Femeia, băiatul şi fata. Vreau să fie urmăriţi. Ocupă-te imediat de asta. Şi vreau cât mai multe informaţii despre fată.

În timp ce femeia ieşi în fugă din încăpere, Ducesa îşi sprijini fruntea de geamul rece. Capul îi zvâcnea. În acel moment, ar fi dat orice să facă schimb de locuri cu fata veselă ce mergea în paşi de dans prin Piazzetta.

Capitolul 7

Acolo unde frumuseţea poartă mască

Arianna era în al nouălea cer când barcagiul îi scoase în apele sărate ale lagunei. Oricât de fascinată era de frumosul oraş la care visase din copilărie, rămânea totuşi o fiică a insulelor.

Au fost nevoiţi să ocolească prin sudul oraşului şi s-o apuce apoi spre nord-est, unde se afla Merlino. Dar mai întâi au trebuit să treacă de o insulă împânzită de chiparoşi şi Arianna rămase tăcută pentru prima dată de când venise Lucien acasă la mătuşa ei în dimineaţa aceea. El observă că-şi schimbase dispoziţia.

– Ce este? şopti el.

Dar cea care i-a răspuns a fost Leonora.

– Acolo ne îngropăm noi morţii. Întreaga insulă e acum un cimitir. N-a fost mereu aşa, dar am avut nevoie de tot mai multe morminte în vremea epidemiei de ciumă. Acum aproape că nu mai sunt locuri şi se vorbeşte de construirea unui alt cimitir pe continent. Noi îi spunem *La Isola dei Morti*, Insula morţilor. Soţul meu e îngropat aici.

Şi-au plecat toţi capetele instinctiv, în timp ce barcagiul vâslea încet pe sub ramurile chiparoşilor. Lucien zări o bisericuţă în mijlocul insulei şi unul sau două morminte uriaşe de

marmură, printre copaci. Tresări involuntar, deşi insula era una cât se poate de paşnică.

S-au mai înseninat după ce au lăsat în urmă locul acela sumbru şi au putut zări în faţa lor insula Merlino, care era ceva mai mare. Barca ancoră în micul port, barcagiul fiind bucuros să se odihnească. Leonora discută cu el despre planurile lor şi el dădu din cap, apoi ei porniră spre oraş.

– Am putea să-l lăsăm pe Luciano să vadă împrejurimile înainte să-i căutăm pe Tommaso şi Angelo, sugeră ea.

După cum se putea vedea, era multă lume care făcea acelaşi lucru. Portul era înţesat de bărci, unele dintre ele fiind chiar impresionante. Principala stradă din Merlino era plină de oameni care veniseră să viziteze laguna. Lucien nu-şi dădea seama cum de ştia asta. Erau înveşmântaţi în haine de acum patru sute de ani, nu purtau şorturi şi n-aveau camere foto, dar nu arătau deloc a fi de prin partea locului.

Preţ de o clipă, Lucien se întrebă dacă el arăta tot aşa; la urma urmei, şi el era tot turist, şi încă unul din cu totul altă parte. Era bucuros să fie însoţit de două persoane din partea locului, care cunoşteau insula ca-n palmă.

– Unde se duc toţi? întrebă el.

– La muzeu, spuse Arianna. Toată lumea vine să vadă sticla. Ar trebui să mergem şi noi.

Lucien citise despre sticla de Murano în cărţile lui despre Veneţia, dar ceea ce a văzut în muzeul sticlei din Merlino era cu totul altfel. Sticlă în toate culorile curcubeului, dar ceea ce era uluitor erau formele. Puteai cumpăra vase, prespapieruri şi obiecte decorative ieftine de la numeroasele tarabe din stradă, dar obiectele de la muzeu erau veritabile opere de artă.

Cele mai frumoase se aflau în sălile dedicate maestrului sticlar anonim din secolul al XV-lea. Erau expuse castele crenelate, nave complet echipate, berbeci înaripaţi, păuni şi grădini întregi cu arbori şi flori de sticlă, cu delicate pânze

de păianjen, măiestrit confecţionate, pe care se aflau stropi de rouă.

Lucien a trebuit să fie tras de mânecă.

– Vino să vezi masca bestiei, zise Arianna.

Într-un colţ din sala principală dedicată maestrului sticlar anonim se afla o vitrină de sticlă împodobită, în care era expusă o mască ciudată, pe o pernă de catifea neagră. Era aşa de elaborată şi de frumoasă, încât îţi venea greu să crezi că era făcută numai şi numai din sticlă. Avea o strălucire delicată, albastră, perlată, şi trebuie să fi fost una cu totul deosebită, deşi era ceva în privinţa ei care-ţi dădea fiori. Lucien se urni din loc, simţindu-se neliniştit.

– Simţi asta, nu? întrebă Arianna. Acesta a fost motivul încetăţenirii obiceiului îngrozitor ca toate femeile să poarte mască. Ei bine, nu asta, ci perechea ei. Vino afară şi am să-ţi povestesc. Aici e prea mare aglomeraţie.

În timp ce părăseau muzeul, Arianna îi arătă mottoul săpat în piatră, deasupra uşilor – *Ove Beltà porta una Maschera.*

– Acolo unde frumuseţea poartă mască, îi traduse ea din taliana veche. Acesta e un veritabil motto bellezzan, de la accidentul Ducesei.

S-au îndreptat spre o piaţă micuţă cu spaţiu verde, din apropierea unuia dintre canale, pentru că Merlino, ca şi Bellezza, era o insulă alcătuită din numeroase insuliţe mai mici. Leonora desfăcu coşul cu merinde şi se aşeză pe marginea de piatră a fântânii din centru, în timp ce Lucien şi Arianna se întinseră pe iarbă. Lucien lăsă soarele să-i îndepărteze frisoanele ce-l cuprinseseră la vederea măştii.

– Maestrul sticlar a făcut masca la cererea Ducesei, zise Arianna, ronţăind o ridiche. Nu la a acesteia, bineînţeles. S-a întâmplat în urmă cu vreo sută de ani. Era capodopera lui, creată după designul ei şi pe care ea urma s-o poarte la Carnaval.

– Trebuie să fi fost foarte incomod, zise Lucien.

– Mult mai mult de atât în cele din urmă, pufni Arianna. O purta la marele bal ce are loc la sfârşitul Carnavalului în Piazza Santa Maddalena, în faţa catedralei. Partenerul său era tânărul prinţ de Remora, Ferrando di Chimici. El a învârtit-o din ce în ce mai tare prin piaţă, în timp ce lumea îi privea şi-i ovaţiona. Apoi ea s-a împiedicat, a căzut şi masca s-a făcut ţăndări.

– Vai! tresări Lucien.

Arianna dădu din cap. Povestea aceea îi dădea o satisfacţie morbidă.

– Ţipetele Ducesei aproape c-au declanşat un război. Gărzile ei erau convinse că tânărul di Chimici încercase s-o ucidă. S-au instalat panică şi confuzie generală.

– Ce s-a întâmplat cu faţa ei? întrebă Lucien, deşi nu ţinea neapărat să afle răspunsul.

– Nimeni nu i-a mai văzut-o vreodată, răspunse Arianna pe un ton dramatic. Din acel moment a purtat mască în public întotdeauna. Şi a instituit o lege ca toate fetele nemăritate de peste şaisprezece ani să fie nevoite să poarte şi ele câte una. Presupun că se gândea că tinerele şi femeile măritate nu aveau cum să-i fie rivale. Înainte de accident, pare-se că fusese extrem de vanitoasă. Şi i-a obligat şi pe senatori şi pe consilieri să poarte măşti când se întrunesc în sesiune. Nu ştiu de ce.

– Astfel încât să aibă greutate argumentele în sine, nu reputaţia vorbitorilor, explică Leonora blând.

– Ah, zise Arianna. Crezi că nu l-ai recunoaşte pe senatorul Rodolfo dacă ar purta mască, după ochii lui mari şi negri?

– Dar de ce există o mască la muzeu? întrebă Lucien. De ce a mai făcut încă una maestrul sticlar?

– Pentru că l-a pus Ducesa s-o facă, zise Arianna, şi apoi – după o pauză dramatică – adăugă încântată; l-a omorât!

– Dar bine, Arianna, nu există nicio dovadă în acest sens, o contrazise Leonora.

Arianna îi aruncă o privire sfidătoare.

– E-n regulă atunci. Printr-o mare coincidenţă, la o zi după ce masca duplicat a fost expusă la muzeu, maestrul sticlar a fost brusc apucat de nişte violente dureri de stomac, care semănau cu simptomele unei otrăviri. A murit în chinuri.

Lui Lucien nu-i plăcea să admită asta, dar interpretarea Ariannei suna cât se poate de convingător. Poate că toate ducesele erau crude şi egoiste; poate că erau şi nevoite să fie aşa.

– Ce s-a întâmplat cu tânărul prinţ? întrebă el.

– A murit şi el, zise Leonora. De febră contagioasă.

Arianna se întoarse uimită.

– Nu ştiam asta! Fac pariu că a fost tot mâna Ducesei!

– Se poate, continuă Leonora. Sau e posibil să fi fost ideea vreunuia dintre curtenii săi. Ori poate c-a avut pur şi simplu febră. Bellezza era un loc tare nesănătos la acea vreme, din pricina vechilor mlaştini pe care a fost construită.

– Deci toată povestea asta cu măştile a început în urmă cu o sută de ani? întrebă Lucien. N-a fost ideea Ducesei de acum?

– Nu, zise Arianna. Înainte de accident lumea le purta doar la Carnaval. Dar cea de acum o poate schimba. E doar o lege, ca aceea despre mandolieri, şi ea instituie legi tot timpul.

– Îndrăznesc să spun că are ea motivele ei să n-o schimbe pe asta, comentă Leonora. Ai să te obişnuieşti în curând să porţi şi tu mască, Arianna. Şi ştii că fetele se mărită de tinere aici în lagună. Eu am purtat-o doar doi ani.

S-au ridicat şi şi-au scuturat hainele de firimituri.

– Haideţi să mergem să-i căutăm pe fraţii mei, zise Arianna.

Au coborât pe ţărm şi au mers pe pietriş până au ajuns în locul în care erau ancorate bărcile de pescuit. Mirosul

era teribil. Pescarii se lungiseră de jur împrejur şi îşi luau prânzul. Captura din zori fusese curăţată şi vândută şi urmau să-şi petreacă după-amiaza dregându-şi năvoadele şi luându-se şi cu alte treburi, în aşteptarea capturii de seară.

Lucien nu făcea nicio deosebire între bărcile de pescuit şi chiar şi pescarii i se părea că arătau la fel, dar Arianna fugi drept spre doi dintre aceştia, iar ei o strânseră în braţele lor puternice.

Lucien rămăsese un pic timid în urmă, împreună cu Leonora, până ce Arianna îi chemă şi făcu prezentările. Îi plăcură fraţii ei imediat; erau bruneţi şi viguroşi şi-i scuturară mâna cu putere. Erau evident nespus de ataşaţi de surioara lor şi tare încântaţi s-o vadă.

– Ce-i cu toate oasele acelea? întrebă el după un răstimp, observând grămăjoarele albe ce se aflau pe plajă. Unii dintre pescari le şlefuiau.

– Astea sunt oase de peşte merlino, pe care le aduce marea pe plajă, zise Tommaso, făcându-şi semnul aducător de noroc. Valorează mai mult pentru noi decât orice peşte viu pe care l-am prinde.

– Facem pumnale din ele, îi explică Angelo, scoţându-şi din propria teacă unul de te luau fiorii şi dându-i-l lui Lucien să-l examineze. În Bellezza sunt la mare preţ. Când nu plecăm în larg, ne ocupăm cu şlefuirea lor până devin tăioase şi apoi le trimitem pe continent să li se fixeze mânere.

– Şi sunt şi foarte scumpe, adăugă Arianna, uitându-se la pumnal cu invidie.

– Noi nu ni le-am putea permite dacă nu ne-am ocupa cu asta, zise Tommaso.

– Şi să ştii că n-ai cum să porţi unul până nu împlineşti şaisprezece ani, când poţi prezenta încredere că ştii să-l mânuieşti.

Arianna se bosumflă.

– Un pumnal *şi* o mască, şopti Lucien. Aşadar ai să fii şi mai periculoasă peste câteva luni.

Arianna zâmbi. Leonora începu să discute cu cei doi fraţi ai ei despre cât de bineveniţi ar fi fost ei pe Torrone. Lucien şi Arianna se îndepărtară de ţărm, pentru a nu mai simţi mirosul puternic de peşte.

– E chiar trist, zise Arianna. Pumnalul pe care am să-l primesc poate fi unul dintre ultimele. Dar din acest motiv o să fie şi mai preţios.

– De ce? întrebă Lucien.

– Peştele merlino pare a fi pe cale de dispariţie, răspunse ea. Sau mai degrabă provizia de oase este pe sfârşite. Nimeni n-a mai văzut un merlino viu de ani de zile. Pescarii cred c-a şi dispărut. E mare păcat, pentru că fraţii mei fac mai mulţi bani din negoţul cu pumnale din oase de merlino decât din pescuit.

– Cine cumpără pumnalele? întrebă Lucien.

– Turiştii, răspunse Arianna. Şi asasinii, bineînţeles, adăugă ea.

Ambasadorul reman era cu mult mai interesat decât voia el să arate. Dacă Ducesa folosea o dublură în ocaziile oficiale, atunci era cum nu se poate mai vulnerabilă şi mai lipsită de protecţie acolo unde s-ar fi aflat ea în timpul acestora. Dar el n-avea de gând să ia de bune vorbele acelei iscoade nespălate.

– Adu-mi fata, îi porunci el. Vreau să aud totul din gura ei.

În loc să se ducă direct spre Torrone, Leonora îi ceru barcagiului să-i ducă mai întâi pe Burlesca. Tommaso şi Angelo se gândeau că ar fi fost mai bine să se afle şi ei acasă când ar

fi avut loc reuniunea de familie şi le-au sugerat să petreacă ceva vreme pe acea insulă până ce ei şi-ar fi isprăvit treburile pe Merlino.

– Aşa că mergem s-o vedem pe *nonna* mai întâi, zise Leonora.

Arianna bătu din palme.

– Ce bine! O să ne înfruptăm din prăjiturile făcute de *nonno*. Mergem să-i vedem pe bunicii mei, îi explică ea lui Lucien. Sunt părinţii mamei mele şi locuiesc în cea mai nostimă căsuţă de pe Burlesca. Ai să vezi.

Pe măsură ce barca se apropia de insula următoare, Lucien văzu o explozie de culori. De îndată ce au ajuns suficient de aproape încât să se distingă casele, a putut să vadă că fiecare dintre ele era zugrăvită într-o altă culoare – în nuanţe de bleu, roz, portocaliu şi galben, înghesuite una într-alta. Într-o suburbie londoneză ar fi arătat groaznic, dar într-un fel anume, sub cerul albastru al lagunei, părea ceva perfect.

– Uite! Acolo e casa lor, strigă Arianna când barca ancoră. Nu-i nostimă?

Lucien remarcă brusc ce voise ea să spună. În mijlocul atâtor nuanţe de verde, turcoaz şi purpuriu, se afla o casă zugrăvită în alb. Ieşea în evidenţă printre celelalte precum ciocolata albă între celelalte sortimente de gen. Mulţi turişti se opreau să se uite la ea când treceau pe acolo, şi Lucien se gândi că în lumea sa aceea ar fi fost casa care ar fi apărut pe cele mai populare cărţi poştale.

La uşa de la intrare stătea o femeie în vârstă îmbrăcată în negru. Avea părul complet alb şi în poala ei, pe o perniţă neagră, se afla o grămadă de dantelă albă ca zăpada. Lucra la ea cu degetele ei cocârjate aşa de iute, încât parcă nici nu i se vedeau, dar saluta tot timpul trecătorii şi tăifăsuia cu vecinele ei, care se ocupau cam cu acelaşi lucru. Nu se uita nicio clipă la lucrul său.

– *Nonna*! strigă Arianna şi se repezi la bătrâna care se lumină la chip când o văzu.

„Ce mai seamănă", se gândi Lucien. Bătrâna avea o licărire în ochi şi o privire, care la cineva mai tânăr ar fi fost una şturlubatică, deşi femeia părea aşa de respectabilă în rochia ei neagră.

– Arianna! Ce mă bucur să te văd! Şi pe mătuşa ta, Leonora. Şi acest tânăr cine e?

Vorbind întruna, bătrâna îşi lăsă dantela deoparte şi-i conduse în casă. Lucien se opri o clipă să se uite la dantelă. Urma să fie o faţă de masă sau ceva de genul acela. În centru era un păun cu coada făcută evantai, ce-i aduse aminte de capodopera maestrului sticlar. Pe margine, de jur împrejur, era lucrat un model cu frunze şi crini.

– Sticlă şi dantelă, se auzi o voce care parcă dădea glas gândurilor lui. Asta înseamnă totul pe insule.

Lucien ridică privirea şi văzu că bunica Ariannei venise să-l poftească în casă. Se uita la el aşa de pătrunzător, încât simţi că parcă-l sfredelea cu privirea până-n adâncuri. Iar el era aşa de conştient de faptul că n-avea umbră.

– E frumoasă! spuse el îmbujorându-se. Simţi o strângere de inimă la gândul că nu putea lua niciodată aşa o minunăţie de dantelă acasă, pentru mama lui.

– Frumoasă şi utilă pe deasupra, zise bătrâna dând din cap. Are propriul său mod de a vorbi, să ştii.

Înainte să apuce el s-o întrebe ce voise să spună, Arianna se întoarse plină de energie.

– Las-o încolo de dantelă! Ce zici de nişte prăjituri?

Bunica ei o expedie la prăvălia de cofeturi unde lucra soţul său.

– Spune-i să vină acasă, strigă ea. Oricum în curând va închide pentru pauza de prânz.

Arianna se întoarse în scurt timp împreună cu un bătrân cu pielea măslinie, ce mergea ţinându-se într-un baston. Arianna ţopăia pe lângă el, legănând o tavă imensă, plină cu prăjituri.

– Luciano, acesta e bunicul meu, îl prezentă ea. El face cele mai bune prăjituri de pe insulă. Unele dintre reţetele lui sunt vechi de sute de ani, moştenite din generaţie în generaţie şi sunt strict secrete. Nu-i aşa, *nonno*? Şi tu ai să mi le laşi mie când ai să mori, nu?

– Deci tu cofetăreasă ai să te faci, da? o întrebă bunica ei. Şi eu care auzisem că mandolieră.

Acum venise rândul Ariannei să se îmbujoreze. Şi a rămas destul de tăcută o vreme. Se simţea stânjenită la gândul că Leonora povestise familiei sale isprava ei din ziua interzisă. Şi atunci cât ştiau ei despre Luciano?

Dar ea era singura care nu se simţea în largul său. Se aşezară toţi la o masă mare de piatră, în grădina din spatele casei bunicilor ei, care era plină de ghivece de lut cu flori roşii şi de o explozie de plante verzi agăţătoare, ce se asortau bine cu pereţii albi. Lucien bănui că dacă bunicul Ariannei ar fi locuit pe Merlino, unde toate casele erau albe, el şi-ar fi vopsit-o pe a lui în roz aprins. Genul acela de om era. Nu era înalt şi piciorul său strâmb îl făcea să pară şi mai scund, dar era o figură impunătoare, cu sprâncenele lui albe şi stufoase. Şi chiar făcea cele mai grozave prăjituri.

– Încearcă-le pe astea, îi sugeră el lui Lucien, arătându-i-le pe unele sfărâmicioase, pudrate cu zahăr, sub formă de semiluni. Le fac cu lămâie.

Prăjiturile, dintre care unele semănau cu biscuiţii, au fost servite cu pahare de prosecco. Lucien îşi întinse picioarele şi savură vinul cu prăjiturile dulci, desfătându-se de mireasma grădinii şi căldura soarelui de după-amiază. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată aşa de fericit.

Giuliana era înspăimântată.

– O să mă bagi în aşa un bucluc, Enrico. Şi nu doar pe mine, ci şi pe familia mea. Am făcut o promisiune. Şi Ducesa nu glumeşte. Dacă află că am spus cuiva, atunci vom fi alungaţi din oraş.

– Îţi faci prea multe griji, *cara*, o linişti logodnicul ei, dându-i la o parte părul negru de pe frunte. Ducesa este o femeie în vârstă. N-o să trăiască o veşnicie. Şi cum să-ţi facă rău când nu e aici?

Giuliana nu era pe deplin liniştită. Dincolo de masca ei, răzbătea încă îngrijorarea de pe chipul său. Ducesa nu era aşa de bătrână şi ea bănuia că Enrico făcuse cumva aluzie la posibila ei moarte. Ea nu ştiuse niciodată prea bine din ce-şi câştiga existenţa logodnicul ei. Ucenicise să se facă grăjdar, dar apoi venise în Bellezza, unde caii fuseseră interzişi cu două sute de ani înainte. Ştia că acum lucra pentru familia di Chimici, ceea ce implica absenţe frecvente de lângă ea, dar n-avea idee ce fel de muncă era aceea şi acum era speriată.

La ambasadă au fost introduşi înăuntru mult mai repede decât atunci când fusese Enrico singur. Numele lui pare-se că acum însemna ceva pentru ambasador şi nu pica rău deloc că era însoţit de o tânără drăguţă.

– Ah, draga mea, zise ambasadorul, când Enrico i-o prezentă pe logodnica lui. Ce drăguţ din partea ta să vii. Vreţi nişte vin? Le turnă vin în cele mai scumpe cupe de argint. Acum aş vrea să-mi spui tot ce-ţi aminteşti despre Cununia cu Marea de anul acesta.

Torrone era o insulă diferită de celelalte două. În timp ce acestea fremătau de viaţă şi activitate, Torrone era o insulă

mică şi nespus de liniştită. Şi acolo se aflau vizitatori, ca peste tot în lagună, şi existau şi tarabe care vindeau mâncare şi băutură, dantelă şi sticlărie şi chiar şi câteva pumnale merlino. Dar cei mai mulţi dintre oameni se îngrămădeau pe drumul ce ducea de la canalul principal spre biserică.

- E chiar o catedrală, îi spuse Arianna lui Lucien, dar nu-i mai mare ca o biserică.

Tot neastâmpărul i se spulberase şi, în loc s-o ia înainte pe cărare, rămăsese la urmă, evitând să dea ochii cu familia ei. Fraţii săi o luaseră înainte şi discutau cu Leonora, lăsând în urmă un iz de peşte persistent. Se opriră în faţa unei căsuţe albe şi o femeie liniştită între două vârste, într-o rochie verde, le ieşi în întâmpinare.

Într-o clipă se repezi la Arianna şi o luă în braţe. Lui Lucien i se făcu dor de casă şi se întoarse cu spatele. Ce căuta el acolo, la mii de kilometri distanţă în spaţiu şi la sute de ani depărtare în timp, şi cine avea habar cât de departe era el de propria lui familie?

Dar Valeria, mama Ariannei, l-a făcut să se simtă binevenit. Păru un pic speriată când află că era protejatul senatorului Rodolfo, dar era o femeie primitoare.

– Tommaso, fugi şi adu-l pe tatăl vostru, îl zori ea. Oricum o să închidă muzeul în scurt timp.

– Dar, mamă, aş vrea ca Lucien să vadă catedrala noastră, zise Arianna, revenind la felul său de-a fi, de vreme ce mama ei era aşa de bucuroasă s-o vadă.

– Bine. Duceţi-vă şi voi cu el. Eu am să mă apuc de gătit. O să staţi şi o să luaţi toţi masa cu noi, nu?

În timp ce Lucien şi Arianna mergeau cu Tommaso pe drum, oamenii se tot opreau s-o salute pe fată. Escapada ei fusese evident iertată, chiar dacă nu şi uitată, şi toţi insularii ţineau s-o sărute şi s-o îmbrăţişeze. Arianna era în elementul ei. Lucien observă cât de sigură pe ea devenise. Toată lumea de

pe insulă o trata ca pe o persoană specială, dându-i importanţă. Însă toţi erau mult mai în vârstă ca ea. Singurii tineri în afară de ei erau unii dintre vizitatorii ce mişunau în jurul micii catedrale.

Dar s-au dus mai întâi la muzeu, unde i-a întâmpinat un bărbat cu ochi cenuşii, ce o îmbrăţişă pe Arianna cu mult mai multă afecţiune decât ceilalţi insulari. Gianfranco era încântat să-i vadă pe toţi şi dori să-i arate chiar el catedrala lui Lucien. De vreme ce oricum era aproape ora închiderii, au aşteptat până ce au ieşit ultimii turişti şi au intrat acolo singuri, Gianfranco bălăngănind cheile prinse pe un inel uriaş şi greu.

Catedrala era răcoroasă şi liniştită, în ciuda avalanşei de oameni ce se revărsau acolo zi de zi. Înaintea altarului se afla un panou de marmură, împodobit cu păsări şi flori gravate la fel de măiestrit ca dantela bunicii. Şi dincolo de el, în spatele altarului, era un mozaic uriaş reprezentând o femeie. Era lucrat în argint şi cu siniliu şi suspendat în domul clădirii.

– Stăpâna noastră, şopti Arianna, făcându-şi semnul crucii.

– Maria? întrebă Lucien.

– Dacă vrei, zise ea. Sau zeiţa. Nu contează. Ea este ocrotitoarea lagunei şi toată lumea vine s-o vadă. Nu numai turiştii. Toţi insularii vin să-i ceară ajutorul în vremuri de restrişte.

Lucien văzu puzderie de lumânări ce ardeau la picioarele figurii din mozaic. Şi tot acolo erau şi flori, şi mătănii, şi alte mici ofrande.

– Vezi lespedea aceea de piatră din spatele altarului? îl întrebă Gianfranco. Sub ea sunt oasele unui dragon. Se spune că Sfânta Maddalena, patroana lagunei, l-ar fi ucis cu o lacrimă de-a ei. Puritatea şi sfinţenia ei l-au ars scrum.

Când au terminat de vizitat catedrala, Lucien se simţi tot mai confuz. Pe de o parte, era o biserică, şi simţi că ar fi trebuit să aibă idee despre ceea ce se petrecea acolo. Pe de altă parte,

insularii se arătau în egală măsură încântaţi de poveştile despre zeiţe şi dragoni ce păreau a data din vremuri păgâne.

S-au întors acasă la Arianna, unde mama ei gătise peştele pe care-l aduseseră fraţii săi şi mai făcuse şi o oală plină cu paste, drese cu ierburi, măsline şi usturoi. Nu semăna cu absolut nimic din ce gustase el în restaurantele italiene din nordul Londrei.

După masă, care a fost servită pe o mică terasă, acoperită cu viţă-de-vie, Valeria a pregătit cafea. Leonora îl plătise deja pe barcagiu în Burlesca, pentru că fraţii Ariannei se oferiseră să-i ducă ei înapoi în barca lor de pescuit.

– Ar trebui să plecăm după ce bem asta, mamă, zise Angelo. Pescarii trebuie să înceapă lucrul dimineaţa în zori, îi explică el lui Lucien.

Abia atunci observă Lucien pentru prima oară că se întunecase şi răsăriseră primele stele. Cu o tresărire teribilă, realiză că în lumea lui trebuie să se fi făcut dimineaţă.

Capitolul 8

Un borcan cu curcubeie

De această dată, când Lucien îşi veni în simţiri era mult mai rău. Nu era numai mama lui, care se uita neliniştită la el, ci se afla acolo şi medicul lor de familie, doamna Kennedy, care îi pusese stetoscopul la piept. Când Lucien deschise ochii, mama lui izbucni în plâns. Se simţi îngrozitor văzând-o aşa de afectată.

– E în regulă, doamnă Mulholland, zise doctoriţa, după ce-i luase pulsul şi văzuse lumina din ochii lui. Lucien pare să se simtă foarte bine, atât cât e posibil în această fază a tratamentului.

– Mamă, îmi pare rău, zise Lucien. N-am vrut să te sperii. Am visat nişte dantelă pe care voiam să ţi-o cumpăr. Şi nu reuşeam să mă trezesc din visul ăsta.

Minţea, însă nu putea suporta s-o vadă aşa de tristă şi ea oricum n-ar fi crezut niciodată adevărul. Se hotărî s-o atragă pe doctoriţă de partea sa.

– S-a mai întâmplat. Se pare că am somnul ăsta adânc acum, mult mai profund decât îl aveam înainte. E boala sau oboseala cauzată de tratament? Atunci când îl făceam eram obosit tot timpul.

– E greu de spus, zise doctoriţa încruntându-se uşor. Pare să fie un efect al tratamentului, dar eu n-am mai întâlnit aşa

ceva până acum. Oricum, acum pari să ai o stare bună. Ai dormit un pic prea mult. Şi nu e el primul adolescent care face asta, să ştiţi, adăugă ea pentru mama lui, care reuşi să zâmbească vag.

– Îmi pare rău că v-am chemat degeaba, îşi ceru ea scuze. Dar m-am speriat aşa de tare când n-am putut să-l trezesc. Data trecută a durat doar câteva minute, însă acum, aşa cum v-am spus, am tot încercat vreme de o jumătate de oră.

După ce a plecat doctoriţa, Lucien se sculă şi se îmbrăcă şi se comportă pe cât de vioi posibil, deşi în realitate era frânt de oboseală. Era aproape la fel de rău ca atunci când făcea chimioterapie, iar el uitase cum era să se simtă aşa de epuizat. În ultimele câteva săptămâni începuse să se simtă iar aproape normal. Când mama sa se convinse că îi era îndeajuns de bine încât să-l lase singur şi se duse la supermarket, Lucien se întinse în pat imediat.

Dar nu ca să adoarmă. Reveni în transă, strângând caietul în mână şi dorindu-şi să se afle în Talia, disperat să se întoarcă în barca din care dispăruse aşa de brusc cu o noapte înainte.

O trăsese pe Arianna deoparte de îndată ce realizase cât de târziu era.

– O să trebuiască să plec înapoi. În lumea mea s-a făcut ziuă şi, dacă nu mă trezesc acolo, se vor speria cumplit. S-a mai întâmplat şi înainte. Trebuie să mă *stravagantizez* curând.

Arianna se uită la el, nevenindu-i să creadă.

– Dar nu poţi să dispari pur şi simplu! Ce am să le spun celorlalţi?

– Dacă o să fie ca în alte dăţi, o să fiu plecat doar câteva minute, numai cât ai clipi din ochi, o linişti el.

– Eşti sigur? întrebă Arianna, îndoindu-se.

Lucien ezită.

– Nu, nu sunt întru totul sigur. Am mai făcut asta doar în Bellezza, în laboratorul lui Rodolfo. Dar am să aştept până ajungem în barcă. Se întunecă şi ai să poţi să mă acoperi şi să distragi atenţia celorlalţi de la mine.

S-a hotărât ca Arianna să se întoarcă în Bellezza şi să stea în continuare cu mătuşa ei, Leonora, doar că nimeni nu se mai referise la asta ca la o pedeapsă. Arianna se simţea iertată şi acum parcă se putea şi bucura de şederea ei în oraş. Dar era îngrijorată în privinţa lui Lucien.

De îndată ce şi-au luat rămas-bun, ceea ce lui Lucien i se păru că durează o veşnicie, şi cei doi fraţi ai Ariannei au ieşit cu barca în apele lagunei, el i-a făcut semn Ariannei că era gata. Părea un prilej cât se poate de nimerit, deşi nu se aflau numai ei cu barca în larg. Cea mai apropiată însă se afla destul de departe încât să nu se bage nimic de seamă pe întuneric.

– Ce e acolo? întrebă Arianna, agitată, arătând spre oraş. Toată lumea se uită într-acolo, să vadă la ce se referea, şi Lucien dispăru.

Ea avusese de gând să inventeze ceva legat de o stea căzătoare sau de un peşte zburător, numai că senzaţia bruscă a dispariţiei lui Lucien o lăsase fără grai. În urmă cu o clipă simţise căldura trupului său lângă ea, atingând-o uşor, şi acum se făcuse nevăzut. Rămăsese tremurând.

– Ce e?

– Unde?

Din fericire, chiar era ceva. Pe cerul nopţii, deasupra catedralei, a fost lansată o rachetă ori un semnal luminos, ce s-a risipit într-o ploaie de steluţe roşii, care iluminară liniile unduitoare ale acoperişului său uşor de recunoscut. În aceeaşi clipă, Arianna simţi iar căldura trupului lui Lucien, care se întorsese. Ea suspină adânc.

– Ai nişte ochi tare buni, nepoată, zise Leonora. Ce e oare de văzut *înainte* ca o rachetă să zboare pe cer?

– N-a fost frumos? întrebă Tommaso.

– Pesemne că signor Rodolfo se pregăteşte pentru următorul lui spectacol, zise Angelo. Pentru ziua Sfintei Maddalena.

– Nu prea îi stă senatorului în fire să fie aşa de neatent, nu-i aşa, Luciano? întrebă Leonora.

– Nu, într-adevăr, zise Lucien, care tremura şi el. Trebuie s-o fi lansat cu un scop.

Arianna nu spuse nimic. Era aşa de uluită că fusese martoră la o *stravagantizare*, încât nu mai suflă o vorbă tot drumul.

De îndată ce s-au întors în Bellezza şi după ce le-a condus pe Leonora şi pe Arianna acasă, Lucien a alergat spre palatul lui Rodolfo. Acum era foarte întuneric şi n-a observat că două siluete îl urmăreau din umbră.

Alfredo i-a deschis şi Lucien a fugit în sus pe scări, urcând câte două trepte odată. Uşa laboratorului s-a deschis înainte să apuce să bată, şi el dădu buzna înăuntru, gâfâind.

– Nu pot să stau... trebuie să mă întorc înainte ca mama... supermarket... am zăbovit prea mult pe insule... mare agitaţie.

S-a prăbuşit pe un scaun şi Rodolfo îl privi serios.

– Aşa mi-au spus şi oglinzile mele. Ţi-am zis să laşi deoparte lecţiile de dimineaţă, dar nu să dispari toată ziua şi să uiţi să te întorci în lumea ta. Am simţit că erai încă aici. De aceea am lansat racheta.

– Eu n-am văzut racheta, dar am auzit de ea, zise Lucien. Uite, nu face nimic. Abia aştept să te întreb atâtea lucruri – despre doctorul Dethridge şi despre bunica Ariannei şi despre peştele merlino şi despre masca de sticlă, dar trebuie să plec. O să mă întorc diseară, adică mâine dimineaţă.

Luă caietul şi se apucă să mediteze. Vârtejul lui de gânduri se potoli asemeni sedimentelor ce se aştern pe fundul unui

pahar şi se trezi cufundându-se şi el odată cu ele, departe de laborator, de Bellezza şi de Talia.

Rodolfo rămase vreme îndelungată uitându-se la scaunul gol şi oftă:

– Remarcabil, absolut remarcabil.

Cele două umbre din stradă, de lângă palatul lui Rodolfo, se îndepărtară şi se îndreptară spre cea mai apropiată tavernă. Una dintre ele purta o mantie albastră şi avea şi un pumnal. Cealaltă era îmbrăcată în nişte haine grosolane, de lucrător. Amândoi veniseră cu nişte bărcuţe pe care le ancoraseră lângă Piazzetta şi se treziseră urmărind aceleaşi persoane. Acum era vremea să ciocnească nişte pahare de strega şi să facă schimb de informaţii.

Lucien se trezi când auzi cheia mamei sale în uşă. Coborî scările în goană, aproape la fel cum le urcase pe cele din Bellezza, şi o întâmpină în hol.

– Lasă-mă să te ajut să despachetezi, îi zise el.

– Da, categoric te simţi mai bine acum, zise mama lui, şi el a fost uşurat să vadă că se înseninase la chip.

Dar căratul cumpărăturilor de la maşină şi aranjarea lor în dulapuri şi frigider îl epuizară. De îndată ce simţi că putea risca, Lucien simulă un căscat şi-i spuse:

– Simt că mi s-a cam făcut somn. Te deranjează dacă am să mă întind un pic?

– Nu, zise mama lui, fără a bănui nimic. Du-te sus şi trage un pui bun de somn. O să-ţi aduc nişte ceai peste vreo oră. Doar n-ai să vrei să nu te mai odihneşti la noapte.

Odihna însă era ceva ce-i lipsea acum lui Lucien. Toate nopţile şi le petrecea treaz în cealaltă lume. Toată mişcarea de care avea parte acolo şi mâncarea bună îi făceau într-un fel bine. Mai luase în greutate şi muşchii i se tonifiaseră iar. Începuse chiar să-i crească şi părul. Dar oricum el tot obosit era. Îşi scoase preţiosul lui talisman din buzunar şi-l puse cu grijă pe noptieră. De această dată voia să fie sigur că avea să doarmă cu adevărat.

Guido Parola era la capătul răbdării. Ar fi trebuit să se ducă la universitate în Padavia, dar nu mai erau bani pentru asta acum. Fratele lui mai mare cheltuise toată averea familiei pe băutură şi jocuri de noroc şi acum dispăruse. Tatăl lor era tare bolnav şi nu mai aveau bani de doctor, care să-l trateze, şi nici măcar de soră medicală, care să-l îngrijească. Mama lui Guido murise când el era încă mic.

Te emoţiona să-l vezi pe flăcăul lungan şi roşcovan cum îi mai purta de grijă tatălui său. Dar nu mai aveau decât câţiva scuzi şi el trebuia să cumpere alimente bune şi hrănitoare, care să-l întremeze pe tatăl lui. Era în piaţă când îl strigă un fost coleg de şcoală. În câteva minute se şi aflau într-o tavernă din apropiere şi Guido bea vin roşu, tare, din partea locului, plătit de prietenul său, şi-şi vărsa şi el amarul ce-l strânsese în suflet.

– Azi o să pregătim artificii, îl anunţă Rodolfo pe Lucien, de îndată ce acesta reveni în Bellezza în noaptea de după călătoria destul de riscantă spre insule.

Lumina soarelui ce pătrunsese în laborator îi dădu senzaţia că Rodolfo putea să prefacă noaptea în zi. Şi poate chiar era în

stare. Lucien încă nu avea habar cât de puternic putea fi Rodolfo. Însă în acea zi urmau să facă artificii.

– Pentru Sfânta Maddalena, îi explică Rodolfo. E sărbătorită în ziua de 21 iulie şi, pentru că e protectoarea lagunei, trebuie să fac ceva special. Dar anul acesta trebuie să fie chiar cu totul şi cu totul special, pentru că sărbătoarea coincide cu inaugurarea bisericii construite drept mulţumire că am scăpat de ciumă.

– Arianna spunea că şi atunci când a fost Cununia cu Marea ai oferit un spectacol deosebit, zise Lucien. Mi-ar fi plăcut să-l fi văzut şi eu.

– Tu n-ai să poţi vedea niciun spectacol, zise Rodolfo blând. Nu poţi avea jocuri de artificii în timpul zilei. Există lucruri pentru care e nevoie de întuneric.

Era o amară trezire la realitate, ce spulberă o parte din bucuria de a pregăti artificii, dar pe parcursul zilei Lucien deveni absorbit de ceea ce făcea. În mare parte, putea fi catalogat drept ştiinţă chiar şi-n lumea sa, să amestece praf de puşcă cu diferite substanţe chimice, care produceau diferite culori atunci când erau aprinse. Dar pentru spectacol, Rodolfo folosea nişte tehnici ce aduceau mai degrabă cu magia.

Pe masa lui de lucru erau înşirate borcane de sticlă, ce conţineau tot felul de substanţe strălucitoare în nuanţe nepământene şi obiecte ciudate, pe care numai un magician putea să le deţină. Lucien privea uluit cum Rodolfo desfăcuse un borcan, ce părea să conţină un schelet de dragon în miniatură, şi murmură ceva deasupra lui. Acesta se prefăcu instantaneu într-un praf verzui, pe care Rodolfo îl îndesă în interiorul artificiilor la care lucrau ei, adăugând un grăunte de roşu şi galben strălucitor, care se mişca în mâinile lui în timp ce-l turna.

Se uită la faţa lui Lucien amuzat.

– Un efect ieftin, dar care e întotdeauna gustat de mulţime, zise el. Acum să facem o pauză.

Lucien nu se mai gândea la jocurile de artificii de pe cer din timpul nopţii.

– Ai aflat ceva despre doctorul Dethridge? îl întrebă el când ieşiră în grădina de pe acoperiş.

– Încă nu, răspunse Rodolfo. Le-am trimis mesaje confraţilor mei *stravaganti* din Bellona, Remora, Giglia, din toate oraşele mari. Ieri asta mi-a acaparat toată ziua. Mi-ar fi plăcut să fi beneficiat şi eu de magia voastră şi să pot face asta cu ajutorul cablurilor de care mi-ai spus. Dar am fost nevoit să folosesc ştiinţa oglinzilor în loc, şi a fost o căutare obositoare. Toată lumea e acum în căutarea unui om fără umbră, dar încă n-am nicio veste.

– Rodolfo, de ce m-ai adus tu aici? întrebă Lucien brusc.

Rodolfo păru surprins.

– Nu te-am adus eu aici, Luciano. Eu doar am lăsat talismanul. Nu ştiam cine o să-l găsească. Talismanele au un mod al lor propriu de a da peste persoana potrivită.

– Dar atunci de ce?

– De fiecare dată când e lună plină, folosesc diverse metode de divinaţie. Acum câteva luni ghiceam în cărţi şi în nişte piese de sticlă, să văd dacă puteam prevedea ceva legat de viitor. Şi mi-a apărut o imagine pe care n-am înţeles-o. Era vorba de Ducesă, o primejdie şi o tânără fată. Mai apărea şi o carte şi eu deja alesesem caietul tău drept următorul talisman. Se părea că sosise vremea să-l duc în lumea ta.

Rodolfo nu menţionă şi cartea morţii.

– Şi de ce l-ai adus acolo, aşa de aproape de casa şi de şcoala mea?

– Nu ştiam nimic despre tine atunci. M-am dus înapoi acolo unde locuise doctorul Dethridge, în Barnsbury. Pe vremea lui era un sătuc de ţară. Acum se pare că e o parte a Londrei de

nord. Locul în care se aflaseră casa şi laboratorul lui era de nerecunoscut. Am văzut ceva ce acum înţeleg că era şcoala ta, dar atunci nu ştiam. Era mare şi plină de lume, aşa că am lăsat talismanul într-o casă din apropiere. Şi am sperat că avea să fie suficient de aproape.

– Dar cum ai intrat în casă? întrebă Lucien.

– L-am vârât înăuntru printr-o deschizătură rectangulară din uşa de la intrare, mărturisi Rodolfo.

– Dar tot nu pricep de ce aduci talismane în lumea mea? întrebă Lucien. Vreau să spun, scopul e să fie mai mulţi *stravaganti*?

– Într-un fel, zise Rodolfo încet. Asta a făcut doctorul Dethridge în primii ani. Dar n-au fost decât câţiva vizitatori din lumea ta de la el încoace. Se pare că vin să ne ajute de fiecare dată când ne confruntăm cu o criză.

– Şi sunt multe crize? întrebă Lucien.

Rodolfo oftă.

– Chiar prea multe. Di Chimici vor să conducă ei toată Talia. Acum îi spun republică, dar poţi fi sigur că odată ce va pune mâna pe toată, o să devină regat sau chiar imperiu, ca în vremurile de odinioară, când Remora stăpânea peste toată Marea de Mijloc şi chiar şi mai departe. Dar Bellezza le opune rezistenţă.

– Vor ca şi voi să vă uniţi cu ei? întrebă Lucien.

– Vor ca Ducesa să semneze un document prin care Bellezza să se unească cu republica lor, zise Rodolfo. Ei încearcă de aproape o sută de ani încoace să anexeze laguna.

– Dar nu sunteţi în război cu ei, nu? Adică, ambasadorul reman se află aici, şi el e tot un di Chimici, zise Lucien.

– Nu, nu suntem în război, zise Rodolfo. A existat o ură reciprocă între noi din noaptea când a fost incidentul cu masca de stíclă – cred că ai auzit povestea? – dar ne-am comportat

foarte civilizat. Poate că au fost nişte otrăviri acolo sau nişte înjunghieri ciudate. Dar nu război deschis. Nu acesta e modul în care le place celor din familia di Chimici să acţioneze. Au devenit puternici în Talia prin comploturi, mariaje politice şi potlogării.

– Este adevărat că Ducesa l-a otrăvit pe maestrul sticlar şi apoi l-a ucis pe prinţul reman? întrebă Luciano.

Rodolfo ridică din umeri.

– Este posibil. E genul de lucru pe care ar putea să-l facă o Ducesă. Ducesele sunt nişte inamici periculoşi. Îşi apără oraşul cu fervoare. Silvia n-ar avea nicio milă de cineva care ar încerca să-i răpească Bellezza.

– Dar prinţul doar dansa cu ea, protestă Lucien. Cu vechea Ducesă, vreau să spun.

– Şi poate că a făcut-o să se împiedice în timp ce ea purta masca de sticlă? sugeră Rodolfo.

– Dar maestrul sticlar? El n-a vrut să-i facă niciun rău, a creat masca la ordinul ei. De ce l-a otrăvit?

– Masca lui i-a vătămat chipul. Iar ea era Bellezza. Era ca şi cum ai fi dărâmat catedrala, zise Rodolfo. Toţi bellezzanii gândesc astfel. N-ar fi fost şocaţi.

– Dar tu nu aprobi aşa ceva, nu? întrebă Lucien.

– Nu tocmai, răspunse Rodolfo. Ştii, el a fost unul dintre strămoşii mei. Multe dintre jocurile mele de artificii se bazează pe modelele sale în sticlă. Acum a sosit vremea să ne ocupăm de piesa centrală a spectacolului pentru ziua Sfintei Maddalena.

Rinaldo di Chimici îşi pierduse răbdarea. Venise luni de-a rândul în Bellezza şi se săturase de ea. Toate călătoriile fuseseră incomode; trebuise să-şi lase caleaşca pe continent din pricina legii bellezzane ridicole în privinţa cailor şi apoi luase o barcă, ceea ce-l făcea să se simtă mizerabil.

Avea nişte apartamente somptuoase, dar numai simplul fapt de a se afla în oraş îi făcea rău. Îşi ţinea aproape tot timpul o batistă parfumată la nas, din pricina mirosului canalelor, şi punea să i se guste toată mâncarea ce-i era servită, înainte de a se atinge de ea. Nu avea încredere în Ducesă. Şi nu credea că putea avea câştig de cauză stând de vorbă cu ea.

Aşa că pusese să fie chemat un tânăr lungan, roşcovan, cu un pumnal merlino ascuns sub mantie.

„De ce nu vrea pur şi simplu să semneze şi gata?", se plângea ambasadorul, gândind cu voce tare. Încerca să-şi justifice următoarele sale acţiuni. Ducesa era o femeie, la urma urmei. „Ce are aşa de special satul ăsta mlăştinos de insistă ea atâta să rămână independent?"

Guido Parola rămase tăcut. Remora îl plătea frumuşel pentru ce voiau să facă. Dar Ducesa era Bellezza, şi Bellezza era oraşul lui. Grămezile de bani îl puteau convinge să-l doboare, dar nimeni nu avea cum să-l plătească îndeajuns pentru a-l critica, asta ar fi fost trădare.

– Oricum, ştii ce trebuie să faci de sărbătoarea Sfintei Maddalena. S-o ignori pe Ducesa care va fi aclamată de lume. Ducesa cea adevărată se va afla în mandola oficială. N-o să fie loc pentru gărzi, doar pentru una sau două cameriste. Şi conform informaţiilor pe care le deţin, senatorul Rodolfo, care doar rareori nu se află alături de ea, va fi ocupat cu artificiile lui.

Parola dădu din cap. Dacă erau două Ducese, îi era mai uşor să reuşească şi mai simplu să se convingă pe sine însuşi că cea adevărată era afară pe podul de bărci, iar cea din mandola era doar o femeie în vârstă, oarecare.

– Acum, la asta o să lucrăm împreună, zise Rodolfo. Apoi poţi să mai faci mâine nişte torţe remane şi rachete singur.

Dezveli o structură impresionantă alcătuită din sârmă, în colţul laboratorului. Avea forma unei femei cu părul lung.

– Iat-o pe sfânta patroană a oraşului nostru, zise Rodolfo. Părul e partea cea mai importantă. Ştii povestea în care ea îi unge picioarele Domnului şi i le şterge cu părul său lung?

– Ştiu că asta e ceea ce a făcut Maria Magdalena în lumea mea, zise Lucien. Cel puţin aşa ştiu că se povesteşte în Biblie.

Încă n-avea nicio idee în ce credeau de fapt bellezzanii. Bisericile lor păreau un amalgam ciudat între creştinismul din lumea lui şi o religie mai veche, păgână.

– Maria Maddalena, dădu Rodolfo din cap. E aceeaşi poveste. Sfânta noastră a fost cândva o păcătoasă, care mai apoi l-a slujit pe Domnul. A fost salvată şi a devenit aproape la fel de importantă în Marea de Mijloc ca Madonna noastră. Ai auzit povestea în care ea omoară un dragon cu lacrimile sale? Acum dă-mi borcanul acela.

Au lucrat de zor tot restul dimineţii în tăcere. În jurul prânzului, structura metalică a trupului era plină de pachete cu explozibili şi minerale ce ar fi conturat silueta sa pe cer.

– Acum pentru păr, zise Rodolfo.

Lucien îşi aminti ceva.

– În lumea mea, cred că Maria Magdalena are părul auriu, dar în Bellezza nu prea puneţi voi preţ pe aur.

Rodolfo păru surprins.

– Părul auriu e ceva neobişnuit în Talia, dar nu e vorba că nu l-am preţui, doar că nu e ceva de prin partea locului, la urma urmei. Totuşi nu i se potriveşte Sfintei Maddalena. Sfânta noastră are părul negru, zise el. Dar ai dreptate că avem o problemă. Părul negru nu se vede pe cerul nopţii.

Se îndreptă spre un sertar înalt şi luă de acolo o sticlă pe care nu o mai folosiseră. Strălucea în mâinile sale, iradiind lumini orbitoare prin încăpere. Lucien a fost nevoit să-şi acopere ochii.

Când a putut privi din nou, a văzut că borcanul era plin de curcubeie. Rodolfo zâmbi văzând uluirea sa.

– O să-i împodobim părul cu raze de lună, se înflăcără el. O să fie lună plină în timpul sărbătorii din acest an a Sfintei Maddalena şi lumina ei argintie va polei fiecare culoare în parte. Şi toţi bellezzanii viguroşi se vor arunca în apă să găsească argintul atârnat de buclele ei.

Acela a fost momentul în care Lucien a hotărât să fie neapărat în Talia pentru jocurile de artificii ale lui Rodolfo, indiferent cât l-ar fi costat asta.

Capitolul 9

Douăsprezece turnuri

Ducesa şi-a petrecut dimineaţa prezidând Consiliul. Celor două sute patruzeci de consilieri le-a fost greu să cadă de acord în privinţa celor şapte acuzaţii penale aduse în faţa lor şi Ducesei i-a fost încă şi mai greu să se abţină să nu caşte.

„Poate că am să inventez o nouă mască, mai mare, pentru întrunirile Consiliului", se gândi ea, „una care să acopere şi gura, nu numai ochii." N-avea cum să folosească o dublură pentru asemenea reuniuni juridice importante, unde uneori ea trebuia să dea un vot decisiv şi formula întotdeauna o sentinţă.

În ziua aceea, doar un singur criminal condamnat fusese condus dincolo de Puntea Suspinelor, spre temniţă.

– Cred că m-am înmuiat de când am îmbătrânit, zise ea ca pentru sine.

– Cu siguranţă nu, Înălţimea Voastră, o contrazise cea mai tânără cameristă a sa, care mai apoi îşi duse mâna la gură, temându-se că fusese nepoliticoasă. Vreau să spun, milady, că nu sunteţi bătrână, nu sunteţi moale, adică...

Ducesa preferă să se amuze.

– Cum te cheamă, copilă?

– Barbara, milady, zise tânăra, făcând o plecăciune.

– Ei bine, Barbara, nu eşti tu cea pe care am trimis-o să afle ceva despre fata din Piazza? Ai vreo veste?

– Da, milady. E un bărbat jos care vrea să vă vadă.

– Şi de ce n-a fost trimis sus?

– Milady, croitoreasa dumneavoastră aşteaptă să vă facă o ultimă probă cu rochia pentru sărbătoarea Sfintei Maddalena, zise o altă servitoare. Nu ne-am gândit că aţi vrea să o amânaţi.

Ducesa se gândi pentru o clipă.

– Foarte bine. Trimiteţi pe cineva jos să se asigure că mesagerul se simte bine şi am să-l primesc după ce pleacă croitoreasa. Sper că a făcut ambele rochii.

Arianna abia aştepta să-l revadă pe Lucien. De când cu incidentul din barcă, fusese atât de nerăbdătoare să vorbească cu el despre asta. De îndată ce au rămas singuri, explorând străzile lăturalnice din Bellezza, ea l-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat? Ai avut probleme?

– Aproape, răspunse Lucien. Era ceva iminent.

– Nu trebuie să lăsăm să se mai întâmple asta, zise Arianna serios. Ce vreau să spun e că am avut noroc că ne aflam în barcă, în mijlocul lagunei, fără prea multă lume în jur. Altminteri ai fi putut crea senzaţie şi asta ar fi ajuns la urechile lui di Chimici.

Lucien ezită, apoi se hotărî să-i acorde încrederea sa Ariannei.

– Bineînţeles că nu trebuie să lăsăm să se mai petreacă asta la întâmplare. Dar am de gând să încerc să stau o noapte întreagă intenţionat.

Arianna se opri din mers şi se uită la el.

– Cum ai de gând să faci asta? Şi de ce?

– Am de gând să-i fac pe părinţii mei să mă lase singur. Şi am să vin aici. N-am de gând să ratez serbarea. Am făcut artificii pentru ea toată dimineaţa.

– Rodolfo ştie? întrebă Arianna.

– N-am să-i spun, zise Lucien calm, deşi nu se simţea prea în largul său în privinţa acelei hotărâri. Şi dacă Rodolfo descoperea că el se afla încă acolo, ca data trecută? Era sigur că magicianul n-ar fi fost de acord.

Croitoreasa îşi adusese aminte să facă două rochii, deşi habar n-avea că una dintre ele urma să fie purtată de o sosie a Ducesei, pe care aceasta o folosea pentru a apărea în locul ei la serbarea în cinstea Sfintei Maddalena. Ea credea, la fel ca şi celelalte croitorese din Bellezza, că Ducesa era extrem de vanitoasă. Cea de-a doua rochie, asemenea celorlalte purtate în ocazii importante, urma să fie păstrată într-o cameră de la palat, care era deschisă pentru public. Croitoreasa înţelesese că aceasta trebuia să aibă o talie strâmtă şi pliuri delicate pe şolduri. Ea nu se ducea niciodată la festivaluri, aşa că n-avea să vadă cât de tânără urma să arate Ducesa, păşind uşor, din barcă în barcă, pe podul improvizat din bărci, de-a lungul Marelui Canal, spre noua biserică.

Cele două rochii erau frumoase. Cea a Ducesei era doar cu un număr mai mare decât a sosiei sale, deşi pe ea nimeni n-o mai lua drept o fetişcană. Nu se folosea de o sosie din vanitate, deşi nu ducea deloc lipsă de aşa ceva. Începuse să procedeze în felul acesta în urmă cu cincisprezece ani, din motive personale întemeiate. Acum parcă-i plăcea mai tare riscul de a fi descoperită.

N-avea astâmpăr. Era Ducesă de mai bine de două decenii şi tânjea după ceva mai multă activitate decât aceea de a purta rochii frumoase, mai ales acum când era aşa de ameninţată de di Chimici. Totuşi rochia aceea era una chiar reuşită; satinul violet se potrivea cu ochii săi, ce străluceau prin masca de culoarea lavandei, decorată cu paiete de argint şi garnisită cu

pene purpurii. Arăta ca o pasăre exotică în timp ce se gătea la oglindă.

– Excelent! Acum ajută-mă s-o scot. Trebuie să mai primesc pe încă cineva.

Croitoreasa a fost expediată în grabă, dar a fost recompensată cu prăjiturile şi vinul cu care a fost servită în anticameră. Văzându-l pe celălalt vizitator al Ducesei, în hainele lui grosolane de lucrător, fiind introdus în apartamentul ei, deveni curioasă.

Nu părea a fi nici confecţioner de măşti, nici coafor, nici altceva din mulţimea celor care se îngrijeau de frumuseţea şi podoabele Ducesei.

– Intră, intră, îl pofti Ducesa, aranjându-şi masca simplă, de mătase verde, cu care şi-o schimbase pe cea oficială, imediat ce plecase croitoreasa. Povesteşte-mi despre fată.

– De ce tu şi tata nu vă reluaţi activităţile obişnuite? sugeră Lucien. Mă simt mult mai bine acum. Te-ai putea duce să predai din nou la şcoală, mamă.

Vicky Mulholland era profesoară de vioară. Predase la câteva şcoli din vecinătate, iar după ore şi în vacanţe dădea lecţii acasă. Dar de când Lucien fusese aşa de bolnav, ea aproape că renunţase la lucru.

– Nu ştiu, spuse mama sa. Nu-i cam prea devreme să te las singur?

– Nu fi exagerată, Vicky, zise tatăl lui. Poate că Lucien încearcă să ne spună, plin de tact, ca de obicei, că ar vrea să-şi petreacă ceva timp de unul singur sau cu prietenii lui. N-are rost să-l tot cocoloşeşti, ştii.

Lucien îi era recunoscător. Vechiul său tată n-ar fi observat aşa ceva.

– De fapt, mă gândeam să petrec mai mult timp cu Tom, zise el. Mai avem încă atâtea să ne spunem. Dar o să-mi fie bine şi singur. Ştiu că încă nu sunt în stare să mă duc iar la şcoală, dar e aproape vacanţă şi aş putea să mă distrez şi eu vreo săptămână, două.

– Bine, dacă ai numărul meu de mobil şi mă suni imediat ce te simţi mai rău, zise mama sa.

– Mamă! exclamă Lucien pe un ton exasperat, deşi se simţea vinovat de faptul că avea să le dea ceva bătaie de cap. Nu sunt de sticlă. La ultimul control a reieşit că starea mea e stabilă şi boala a dat înapoi. Doctorul chiar a spus că aş putea să mă întorc la şcoală după vacanţă. Sigur că pot să-mi petrec timpul şi zăcând acasă, ca să nu-ţi faci tu griji.

Mama sa oftă.

– Ai dreptate. Îmi fac prea multe griji, ştiu.

Zâmbi şi-l mângâie pe creştet.

– Dar am să-ţi scriu oricum numărul meu de mobil pe un autocolant la vedere.

Când Lucien se reîntoarse în Bellezza, Rodolfo era extrem de agitat şi dădea clar de înţeles că nu mai avea de gând să facă artificii. Era gata de drum, încălţat cu ghete de piele şi înveşmântat într-o mantie. Şi îi pregătise şi lui Lucien ceva asemănător.

– E bine că ai venit devreme. Avem de străbătut un drum de câteva ore bune, îi spuse el lui Lucien de îndată ce acesta îşi făcu apariţia în laborator. Mergem la Montemurato. Cred că am dat de urmele doctorului Dethridge.

Nu era timp de întrebări. Alfredo o luă pe canal în amonte, trecând pe lângă *Scuola Mandoliera* şi mergând spre capătul

insulei, unde îi aştepta un vas să-i ducă pe continent. Pe drum, Rodolfo îl informă pe Lucien în privinţa noutăţilor pe care le avea.

– Cineva din frăţia noastră l-a văzut pe doctorul Dethridge în Bellona acum vreo doi ani şi asta trebuie să fi fost după ce l-am văzut eu însumi ultima dată. Dar de atunci n-a mai luat legătura că niciun *stravagante*. Oricum, unul dintre ai noştri, din Remora, a aflat că în Montemurato ar locui un englez. Merită să cercetăm.

– Şi unde e asta? întrebă Lucien, simţindu-se ca un aventurier în ghetele acelea demodate.

– Cam la o oră de mers călare, de îndată ce ajungem pe continent, zise Rodolfo.

Lucien înghiţi în sec. El nu mai călărise niciodată. Dar nu era în stare să recunoască asta. Totuşi, atunci când au debarcat şi a văzut animalul masiv ce aştepta pe chei, simţi o strângere de inimă. N-avea cum să încerce să călărească un asemenea cal.

Atunci când un grăjdar a venit cu nişte scări de lemn, Lucien deschise gura să-i explice, dar Rodolfo i-o luă înainte.

– Am să mă urc eu mai întâi şi tu poţi sta în faţa mea. Animalul ăsta e suficient de puternic încât să ne ducă pe amândoi. Doar ţine-te de partea din faţă a şeii şi ai să fii în siguranţă, chiar dacă n-o să fie şi confortabil.

Lucien era aşa de uşurat, încât îi mai trecuse spaima, deşi Rodolfo călărea foarte iute. Calul era foarte puternic şi totuşi Lucien era sigur că Rodolfo îl vrăjise cumva înainte să pornească la drum. Niciun cal obişnuit n-ar fi mers aşa de repede. Locurile pe lângă care treceau se perindau ca-n zbor. Apoi au mai încetinit şi peisajul a început să prindă contur. Lucien zări o colină în depărtare, în vârful căreia se afla un oraş fortificat. Pe măsură ce s-au apropiat, a văzut că între ziduri erau nenumărate turnuri.

– Montemurato, zise Rodolfo, strunind calul la pas. Muntele fortificat. Sunt douăsprezece turnuri cu totul, care înconjoară oraşul. Toate sunt turnuri de pază. E un loc foarte sigur pentru cineva care vrea să scape de o condamnare la moarte, nu crezi?

Turnurile erau evident păzite. Gărzile şi-au făcut brusc apariţia la porţile de lângă cel mai apropiat dintre ele. Rodolfo descălecă uşor, ajutându-l şi pe Lucien, care începenise şi avea numai junghiuri, să coboare de pe cal. A trebuit să ţină animalul de hăţuri, în timp ce Rodolfo îi explică paznicului de ce veniseră acolo.

– Suntem în căutarea unui englez, explică el. Un om învăţat, un savant, cu barbă albă. Nu ştiu cum îşi spunea. Parcă Guglielmo, având un nume de familie ce începea cu D.

– Nu cunosc pe nimeni cu aşa un nume şi care să arate astfel, dădu din umeri paznicul. Dar dacă cel pe care-l căutaţi e savant, mai bine încercaţi la universitate.

A făcut un semn pe o bucată de pergament şi i-a dat-o lui Rodolfo.

– Asta vă permite să staţi în Montemurato până la asfinţit. După aceea nu mai aveţi voie.

– Mulţumesc, i-a spus Rodolfo, aruncându-i o privire liniştitoare lui Lucien. O să plecăm mult mai devreme. Acum am nevoie de un grajd şi nutreţ pentru calul meu.

Paznicul i-a spus unde să se ducă şi cei doi călători au pornit la drum pe cărarea abruptă, pietruită ce ducea spre oraş. S-au oprit şi au cumpărat o sticlă de vin, nişte pâine, măsline şi piersici de la o tarabă de pe margine. Apoi s-au aşezat şi au prânzit pe o bancă de piatră, sub un smochin, în faţa intrării de la universitate.

Cărturarii intrau şi ieşeau, înveşmântaţi în robe, unele elegante, altele peticite şi ponosite. Unul sau doi dintre ei aveau şi barbă albă, dar în lumina soarelui puternic de amiază se

vedea că aveau umbră. Lucien se trase şi mai în umbra copacului, simţind iar că sărea în ochi. Rodolfo se încruntă.

– Asta nu e în ordine, zise el. Nu cred că e aici.

– Nu poate fi înăuntru, ţinând vreun curs ori făcând vreun experiment? întrebă Lucien.

– E foarte posibil, zise Rodolfo cu glas scăzut. Numai că noi, *stravaganti*, de regulă putem să ne dăm seama când vreun alt confrate de-al nostru se află prin preajmă. Suntem atraşi unul de celălalt, aşa cum a fost şi oglinda mea de tine. Probabil că m-ai fi găsit chiar dacă nu-l trimiteam eu pe Alfredo să te aducă. Doar eşti şi tu un *stravagante*, poţi simţi pe cineva din frăţie prin preajmă?

Lucien trebui să admită că nu. Rodolfo se ridică, şi în acest timp ceasul bătu de unu. Aceea era ora la care de obicei Lucien îşi termina lecţiile de dimineaţă din laborator.

– Arianna! spuse el, brusc conştient de cât de târziu era. Probabil c-o să mă aştepte!

– N-ai de ce să-ţi faci griji! îl linişti Rodolfo. I-am trimis un mesaj mătuşii ei că azi avem de făcut un drum. Acum haide, trebuie să-l căutăm pe omul nostru în altă parte.

Când porniră mai departe prin oraş, Lucien zâmbi. Şi-o şi putea imagina pe Arianna frustrată că nu avusese şi ea şansa de a merge în aşa o călătorie. Oricât de ataşată era ea de Bellezza, îi plăcea ideea de a călători, şi în lagună pentru fete nu existau cine ştie ce perspective în acest sens.

Lui Lucien Montemurato i se păru ca un cadru de film. Străzile erau toate pietruite, casele înalte şi înclinate, întregul oraş fiind dominat de cele douăsprezece turnuri care-l înconjurau. Îţi puteai lesne imagina dueluri, întâlniri pe întuneric, trădări, cavaleri şi intrigi. Observă că fiecare casă avea câte două uşi, una masivă, de lemn, cu balamale de fier şi inel de metal, şi alta mai mică, fixată mai sus în perete, cam de un metru pătrat. Îl întrebă pe Rodolfo despre asta.

– Cele mai mici sunt uşile morţii, zise acesta netulburat. O mulţime de oameni şi le-au săpat în zid în timpul marii epidemii de ciumă, acum douăzeci de ani. Sunt pentru sicrie.

Pe Lucien îl luă cu fiori în plin soare. „Cineva care să treacă pe deasupra mormântului meu", se gândi el. Oamenii erau aşa de practici în privinţa morţii acolo, în secolul al XVI-lea. În timpul şi-n lumea lui, totul era cumva învăluit în tăcere. Încercă să-şi alunge gândurile morbide în timp ce-l căutau pe doctorul Dethridge.

Au încercat la biblioteca universităţii, la muzeu, în mai multe biserici şi la micul observator din vârful unuia dintre turnuri. Nimeni nu auzise de cineva de felul acela. Pentru că se făcuse târziu, Rodolfo se întoarse vrând-nevrând înapoi la turnul pe unde intraseră.

– Îmi pare rău, Luciano, se scuză el. Se pare că te-am adus degeaba până aici.

– Nu-i nimic, zise Lucien. Nu mă deranjează. A fost foarte interesant.

Mergând să-şi ia calul, Rodolfo îl prinse brusc pe Lucien de umăr.

– El e, îi şopti.

Un bărbat cu păr alb, dar proaspăt ras, avea grijă de un cal în faţa grajdului, fluierând să-i treacă de urât. Nu era bătrân, după standardele lui Lucien, doar un pic mai în vârstă ca părinţii lui, dar era cocârjat şi avea dinţii strâmbi şi decoloraţi.

– Nu poate fi el, şopti Lucien. Uite! Şi-i arătă spre podeaua grajdului. Soarele de după-amiază străbătea curtea pieziş, umbrele calului şi ale bărbatului distingându-se bine pe pietriş şi în fân. Dar Rodolfo se îndreptă spre el oricum.

– *Dottore*, îl auzi Luciano spunând încet şi bărbatul scăpă peria din mână, surprins. Un minut mai târziu cei doi se îmbrăţişară şi doctorul îşi şterse ochii cu o mânecă nu prea curată.

– Dar ce faceţi aici? îl întrebă Rodolfo. V-am căutat la universitate.

Dethridge, căci pare-se că el era, se uită neliniştit la Lucien.

– Nu, am renunţat la asta, spuse el într-un idiom vechi, cu accent provincial.

Rodolfo se uită iute în jur, să vadă dacă erau singuri.

– Nu vă faceţi griji în privinţa băiatului. E unul de-ai noştri. Hai, Luciano, stai în lumină. Vedeţi!

Lucien păşi timid înainte. Îl auzi pe englez gemând şi se simţi prost stând acolo în văzul lor, fără umbră, ca şi cum ar fi stat gol în faţa unui străin.

Dethridge îi scutură mâna solemn.

– Îmi pare bine, tinere. Şi bun venit în frăţie. Eu credeam că n-am să mai întâlnesc pe nimeni ca mine.

Ducesa era avidă să afle noutăţi, dar omul în haine grosolane i-a relatat prea puţine lucruri pe care ea să nu le fi ştiut deja. Cunoştea familia fetei şi voia doar să verifice că aceasta era cine credea ea că este.

– S-au dus pe insule, spui tu? Fraţii ei stau pe Merlino, bunicii pe Burlesca şi tatăl ei e custodele muzeului din Torrone? Eşti sigur de toate astea?

– Absolut sigur, răspunse bărbatul. Iar ea stă aici, în Bellezza, cu mătuşa ei, Leonora, în casa cu fântână din campo San Sulien.

– Leonora, repetă gânditoare Ducesa. Ea trebuie să fie văduva fratelui lui Gianfranco.

– Da, signora Gasparini, zise iscoada.

Se lăsă tăcerea.

– Milady? întrebă el şovăielnic. Să încerc să aflu mai multe?

Ducesa îşi veni în fire.

– Nu, mulţumesc, asta e tot ce aveam nevoie. Mi-ai fost de mare ajutor.

Şi i-a dat o pungă plină cu arginţi.

„Deci", îşi zise ea după plecarea lui, „a intrat o nouă piesă în joc. Una pe care o aşteptam de când a venit Rodolfo la mine cu citirile lui ciudate. Oare ea o să fie pion sau regină? O să vedem noi."

Rodolfo, Lucien şi doctorul Dethridge se aflau într-o tavernă. Aveau puţină vreme la dispoziţie să stea de vorbă, înainte ca Lucien să se *stravagantizeze* iar şi nimeni nu înţelegea asta mai bine ca doctorul. Dar el n-avea să meargă cu ei la Bellezza.

– Nu pot, zise el. Pentru că-mi place oraşul ăsta şi sunt în siguranţă aici.

Era ciudat. Lucien presupuse că el vorbea taliana, ca toţi ceilalţi oameni pe care-i întâlnise în lumea aceea. Dar nu-i era greu să înţeleagă ce spunea, cum n-avea nicio problemă nici când îi asculta pe Rodolfo ori pe Arianna. Dar vorbea într-adevăr o limbă veche de patru sute de ani, deşi trăia în acelaşi timp în care Lucien se afla acolo. Şi când se gândi la asta, i se păru că Dethridge vorbea mai degrabă engleza veche decât taliana. Lucien îşi scutură capul. Era prea dificil să analizeze asta. Se concentră doar asupra a ceea ce discutau cei doi bărbaţi.

– Bine, dar spuneţi-ne ce s-a întâmplat, întrebă Rodolfo. Cum aţi devenit cetăţean al Taliei?

Lui Dethridge îi era evident teamă. Se uită peste umăr înainte să răspundă cu voce joasă.

– Am fost condamnat la ardere pe rug. Spuneau că mă ocup de magie şi că mă aflu în legătură cu necuratul. N-aveam nicio şansă să scap, aşa că *m-am stravagantizat* în Bellona. Ce s-a întâmplat cu corpul meu pământesc habar n-am. Bău nişte vin

şi mâna îi tremura. A trebuit să mă ascund în oraş. N-aveam niciun ban, nicio slujbă şi încă mă temeam pentru viaţa mea. Aşa că am venit aici, m-am angajat ca grăjdar şi m-am ţinut ascuns, să nu afle nimeni în ce situaţie eram. Şi mi-am recăpătat umbra. În ziua aia am ştiut că trebuie să fi murit în trup şi m-am strămutat aici pentru totdeauna.

Se uită la Lucien.

– Eşti un norocos, tinere. Poţi călători între două lumi pe calea pe care am deschis-o. Însă eu nu mai pot face aşa ceva niciodată. Asta e singura mea lume acum.

Capitolul 10

Un pod de bărci

Întâlnirea cu William Dethridge l-a tulburat pe Lucien mai mult decât orice altceva i se întâmplase în Talia. Până în acea clipă fusese mereu în stare să-şi spună că timpul petrecut în Bellezza era doar rodul fanteziei lui, un fel de vis cu ochii deschişi. Cele două vieţi ale sale erau atât de diferite, încât îi era uşor să-şi vadă de fiecare dintre ele, fără a se gândi la cealaltă. Dar întâlnirea cu un alt *stravagante*, care întreprinsese călătoria din aceeaşi direcţie cu el, a reprezentat un mare şoc. Şi nu cu orice *stravagante*, ci chiar cu omul care inventase întreg procesul, cu mai bine de patru secole în urmă. Şi acum acel om era legat pentru tot restul vieţii lui de lumea cealaltă.

Vremea s-a scurs pe nesimţite în ambele părţi înainte de sărbătoarea Sfintei Maddalena. Luciano a făcut artificii, a vorbit mult despre doctorul Dethridge cu Rodolfo şi şi-a continuat plimbările de după-amiază cu Arianna, pe care o rodea invidia pentru escapada lui în Montemurato. Lucien şi-a folosit toată energia ce-i mai rămăsese pentru a se comporta cât mai mult ca înainte, astfel încât părinţii lui să se obişnuiască să-l lase singur în timpul zilei.

Dar şi în Talia exista o problemă. Era sigur că era urmărit. Îl văzuse pe bărbatul în mantie albastră de câteva ori în timpul

hoinărelilor cu Arianna şi nu-şi prea bătuse capul cu asta. Dar era sigur că-l zărise şi-n Montemurato şi de aceea începuse să se uite atent după el.

Deocamdată se simţea doar uşor deranjat. Dar a fi urmărit e ca şi cum ai avea o ulceraţie bucală. Nu putea face abstracţie de aşa ceva şi se întreba *dacă* să-i spună lui Rodolfo şi *când* anume. Încă nu-i spusese că avea de gând să revină în timpul sărbătorii.

În ziua Sfintei Maddalena, Lucien se trezi obosit, după ce-şi petrecuse toată noaptea ajutându-l pe Rodolfo să care artificiile pentru spectacol pe o plută, la gura Marelui Canal. Piesele mai mari, precum Maddalena însăşi, fuseseră transportate din laborator, printr-un amestec de magie şi trudă istovitoare. Rodolfo le micşorase atât cât să le poată scoate pe uşa laboratorului şi să le ducă jos. Însă odată ajunşi pe şlep, le redase mărimea lor reală.

Lucien se înţelesese cu Arianna că urma s-o ia de la mătuşa ei de acasă, după ce pleca de la Rodolfo şi se întorcea înapoi în lumea lui să vadă cum mergeau lucrurile pe acolo. Leonora fusese de acord ca cei doi tineri să se ducă singuri la serbare. Deşi i se spusese că Lucien era din altă lume, ea nu pomenise niciodată de asta şi părea să-l considere o companie foarte potrivită pentru nepoata sa.

În lumea lui Lucien era duminică, şi el îşi făcea probleme că părinţii lui n-aveau să plece de acasă, dar i-a convins să se ducă să viziteze o casă frumoasă, cu o grădină încântătoare. Acum se străduia să-şi ţină ochii deschişi şi afişă un zâmbet vesel cât dură micul dejun. Parcă au trecut secole până să mănânce nişte grepfruturi şi croissante, ba au mai citit şi presa. În cele din urmă au plecat şi Lucien s-a vârât înapoi în pat să doarmă un ceas. Ca s-o convingă pe mama lui că n-avea de gând să stea singur cuc toată ziua, l-a sunat pe Tom şi l-a invitat să treacă pe la el mai târziu, în cursul dimineţii.

Ambasadorul reman era nervos. Lui îi revenea sarcina de a o conduce pe Ducesă peste podul de bărci, însoţind-o spre *Chiesa delle Grazie* şi ştia că silfida de la braţul său urma să fie o ţărăncuţă drăguţă. N-avea să intre-n vorbă cu ea, din pricina zgomotului făcut de artificii, şi asta îl va ajuta să nu se gândească la ceea ce urma să se petreacă în mandola oficială.

Când Enrico a trecut pe la ambasadă, ca să dea raportul ca de obicei, ambasadorul s-a bucurat de acea vizită. Nu avea încredere în iscoadă, dar era o unealtă utilă. Dacă n-ar fi fost el, complotul din acea seară nici n-ar fi fost posibil.

Acum putea să vadă că omul avea informaţii care făceau toţi banii, aşa de multe, ca un vânător cu tolba plină de pradă.

– E în regulă, omule, spune ce ştii. Văd că ai ceva să-mi spui, îl îndemnă el.

– E vorba de băiat, Excelenţă, ucenicul senatorului Rodolfo. L-am urmărit la ordinele dumneavoastră de când l-am văzut că se duce la palatul lui signor Rodolfo. Sunt lucruri în ce-l priveşte care nu pot fi explicate.

– Ia loc şi povesteşte-mi mai departe, zise ambasadorul, turnându-i lui Enrico o cupă de vin.

– Păi, ei zic că e un văr sau ceva de felul acesta, din Padavia. Dar nimeni de acolo n-a auzit vreodată de vreun Luciano din familia Rossi. Am verificat personal. Pe urmă, el nu se află pe aici niciodată după ce se întunecă, doar ziua.

– Lucrurile astea cred că sunt de mică importanţă, zise ambasadorul rece şi nu sunt inexplicabile. Cred că se culcă devreme. Senatorul Rodolfo trebuie să fie un profesor exigent.

– Dar de asta ce mai ziceţi atunci? întrebă Enrico. L-am urmărit când a plecat cu mica lui prietenă cu barca şi s-au dus

pe insule, au fost la muzeul sticlei, au stat de vorbă cu nişte pescari, au vizitat catedrala din Torrone...

– Fascinant, îl întrerupse ambasadorul, dar nu văd....

– Cu tot respectul, Excelenţă, zise Enrico, lăsaţi-mă să ajung la ce e mai important. Asta a fost când s-au întors de pe Torrone. Era întuneric şi băiatul era puţin cam dus pe gânduri. A fost singura dată când l-am văzut seara şi l-am urmărit cu atenţie. Şi deodată s-a făcut nevăzut. N-a durat decât câteva momente, dar e limpede că a dispărut. Apoi s-a întors de parcă nici n-ar fi fost vreo clipă în altă parte.

Ambasadorul părea plictisit.

– Asta era? Vreau să spun că e foarte interesant totul, dar se poate ca lumina să-ţi fi jucat feste. N-aveai cum să fii foarte aproape dacă te aflai în altă barcă. Şi ai recunoscut că era întuneric.

– Poate, recunoscu Enrico. Şi poate nici n-am observat. Dar mai e încă ceva ciudat în ce-l priveşte pe băiat. N-are umbră.

Efectul asupra ambasadorului a fost electrizant. A sărit de pe scaun, dispărându-i orice mască de indiferenţă, şi l-a apucat pe Enrico de gât, dovedind o forţă neaşteptată. Iscoada tuşi, scăpându-şi vinul şi căzând de pe scaun.

– Ce-ai zis? şuieră ambasadorul. Vrei să-ţi baţi joc de mine?

Enrico încercă din răsputeri să vorbească.

– Vă rog ... Excelenţă, nu glumesc, ăsta e adevărul, n-are umbră.

Ambasadorul îi dădu drumul.

– Ai face bine să spui adevărul, zise el, turnând iar vin pentru amândoi.

Enrico îl sorbi pe al său, însetat, masându-şi gâtul învineţit. Dar deşi îl durea gâtul, în sinea lui se bucura. Asta însemna bani frumoşi.

Lucien dormea încă atunci când a sunat Tom la uşă. A coborât scările frecându-se la ochi, dar cel puţin se simţea ceva mai normal.

– Salut, zise Tom. Credeam că te simţi mai bine.

– Chiar mă şi simt, zise Lucien, deşi acum se simţea prost pentru ceea ce avea de gând să-i facă lui Tom.

Cel puţin aveau câteva ore la dispoziţie, pe care să le petreacă împreună. Tom adusese o sumedenie de CD-uri şi nişte poze de la discotecă. Avea mare chef de vorbă, pentru că fusese cu Katie şi acum erau prieteni. A fost un noroc că Lucien n-a trebuit să spună mare lucru, pentru că lui îi era gândul tot la Bellezza, visând la banchetul din acea noapte.

Dacă l-ai fi întrebat cu un an înainte ce prefera mai mult, să meargă la discotecă sau să se uite la nişte jocuri de artificii, cu o mulţime de adulţi mascaţi, nici n-ar fi fost loc de comparaţie, se gândi el. Şi nici acum nu era loc pentru comparaţii.

Ambasadorul păşea prin încăpere foarte agitat. Acum toate erau ale lui, şi Bellezza, şi regatul, şi cheia misterului pe care familia lui încercase ani în şir să-l dezlege. Apoi el, Rinaldo, urma să fie unul dintre cei mai importanţi membri ai familiei sale. Poate chiar capul acesteia? Ambiţia lui n-avea limite. În faţa ochilor i se înfăţişă o coroană de argint imaginară.

– Acum cine e? întrebă Ducesa, dar se plictisi pe dată de subiectul acela. Nu, nu-mi mai spune. Doar îmbrăcaţi-o cu rochia, faceţi-i vânt şi trimiteţi-o să treacă peste podul de bărci.

Îşi aranjă masca de argint cu nuanţe liliachii şi se duse să-l întâlnească pe ambasadorul reman în cea mai oficială cameră de audienţă a sa. Aceasta era placată cu oglinzi şi fusese

concepută pentru a-i induce în eroare pe vizitatori. Astfel Rinaldo di Chimici se trezi făcând o plecăciune reflexiei din oglindă a unei apariţii încântătoare în violet.

– Aici sunt, zise Ducesa în zeflemea.

În acel moment, ambasadorul era aşa de furios din pricina modului în care-l tratase, încât nici că-i mai păsa ce avea să i se întâmple. La sfârşitul serii urma să aibă Bellezza în palmă şi un ţel şi mai măreţ părea gata să i se îndeplinească.

Cuplul ducal străbătu scurta distanţă până în Piazzetta, unde erau ancorate mandola oficială, neagră-argintie, şi încă una, mai puţin împodobită, în urma ei. Di Chimici o ajută ceremonios pe Ducesă să urce în prima, unde a fost imediat învăluită într-o ploaie de brocart argintiu, care mai apoi a fost tras peste cabina din mijloc. Pe urmă, el s-a urcat în cea de a doua mandolă şi cele două bărci s-au îndreptat spre gura Marelui Canal.

Lucien şi Arianna se aflau pe mal, aşteptând artificiile. Ducesa urma să străbată podul de bărci însoţită de ambasador, ducându-se să inaugureze biserica cea nouă. În acel moment aveau să se declanşeze artificiile. În timp ce serviciul divin avea să fie oficiat de episcopul Bellezzei, mandola oficială urma să vină s-o ia pe Ducesă şi s-o ducă înapoi în piaţă. O aştepta o petrecere la palat, pentru toţi demnitarii de stat şi ai bisericii. Oamenii aveau să petreacă şi ei în Piazza, în felul lor obişnuit.

– De-abia aştept să văd artificiile! exclamă Arianna, incitată. Nu eşti încântat că tu le-ai făcut pe unele dintre ele? Care o să fie cele mai frumoase?

– E secret, zise Lucien. Aşteaptă şi ai să vezi.

Era la fel de surescitat ca un cazan aflat sub presiune. Se tot gândea că în orice clipă Rodolfo putea să-şi dea seama că el nu se întorsese în lumea lui şi avea să se repeadă prin mulţime şi să-l ia acasă. Era de asemenea sigur că-l zărise pe bărbatul în mantie albastră în marea de oameni ce se înghesuiau pe malul apei.

Ştia în ce ordine aveau să fie lansate artificiile şi plănui să dispară de îndată ce se va arăta pe cer imaginea Maddalenei cu părul în culorile curcubeului. Continua să se simtă prost pentru că-i spusese lui Tom că era prea obosit să mai stea împreună şi după prânz. Nu putea să uite cum arăta Tom când i-a dat papucii, pe jumătate dezamăgit şi pe jumătate cum? Înţelegător? Lucien avea sentimentul oribil că Tom se simţise într-un fel uşurat.

Alungă acel gând. Dacă cel mai bun amic al său din cealaltă lume se plictisise în compania lui, cel puţin cea mai bună prietenă a sa din această lume era încântată să fie împreună cu el. Îi zâmbi Ariannei, care era plină de însufleţire. Cu siguranţă că ea ştia să se distreze. Şi se hotărî ca pentru tot restul serii să se comporte ca un adevărat bellezzan şi să trăiască din plin momentul.

În mandola oficială era cam înghesuială. Ducesa, camerista ei şi sosia erau îngrămădite la un loc, într-un spaţiu suficient doar pentru două persoane. Cea de-a doua Ducesă era vizibil speriată, ochii făcându-i-se cât cepele sub mască. Cea reală era doar plictisită, aşa cum fusese deseori în ultima vreme.

Starea i se accentuase din ziua în care o văzuse pe fata cu păr castaniu în piaţă. O nelinişte şi o nemulţumire în privinţa vieţii sale puseseră stăpânire pe sine. Pentru ea era un adevărat chin să stea acolo închisă împreună cu o cameristă şi cu încă o ţărăncuţă proastă, care era în stare să joace rolul acela doar la gândul pungii cu arginţi.

„ Nu ştiu câte şarade din astea mai pot suporta", îşi zise ea. „Dar cel puţin, nu mai sunt nevoită să-l suport pe neisprăvitul ăla de ambasador, cu tirada lui permanentă despre tratat şi cu batista lui urât mirositoare. Te-ai fi aşteptat ca un di Chimici să

aibă şi el un parfum mai scump, unul din Giglia, unde se făceau parfumuri de calitate superioară."

Apoi el s-a înfiinţat la cabină şi Ducesa a trebuit practic să-i facă vânt sosiei ei afară, aşa de speriată era.

La lumina pâlpâitoare a torţelor nu se observa că tânăra tremura şi Rinaldo di Chimici a trebuit să se forţeze să creadă că aceea pe care o conducea el atent, din barcă în barcă, nu era adevărata Ducesă. Păşeau dintr-una în alta încet şi sigur, iar chilele săltau pe apă. Drumul trebuia parcurs cu mare grijă. Un pas greşit i-ar fi făcut pe amândoi să cadă în canalul urât mirositor. Îl trecură fiorii la acest gând şi îşi presă şi mai tare batista de dantelă la nas. Mulţimile de pe ambele maluri scoteau urale puternice. Îşi adorau Ducesa şi de fiecare dată când ea îşi făcea apariţia în public li se părea tot mai tânără şi mai frumoasă. Doar văzând-o, aveau sentimentul că oraşul lor era în siguranţă şi că era cel mai important şi mai încântător din toată ţara.

Când strălucitoarea pereche ajunse la mijlocul podului de bărci, a fost lansată prima rachetă, ce explodă chiar deasupra capetelor lor, învăluindu-i pe ei şi mulţimea într-o ploaie de stele strălucitoare, violete şi argintii.

Privind printr-o crăpătură a draperiei de brocart, adevărata Ducesă zâmbi. Rodolfo acorda atâta atenţie detaliilor. Afla întotdeauna ce urma ea să poarte la ceremoniile oficiale când avea de făcut artificii.

Ceva mai în spate, Lucien se umfla în pene de mândrie.

– Aceea e a mea! îi strigă el Ariannei, în vacarmul produs de mulţime. Ea îi zâmbi, ochii ei violeţi strălucind asemeni artificiilor ce cădeau deasupra sa. Îi strânse mâna şi el i-o strânse pe a ei.

O siluetă înaltă se strecură prin mulţime spre mandola oficială. Nimeni nu-l observă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra

procesiunii de deasupra podului de bărci şi asupra exploziei de lumină şi culoare ce le lumina calea.

Pe cer zbură un stol de păsări argintii. Apoi un păun îşi desfăcu coada sa magnifică, în nuanţe de albastru, purpuriu şi verde, până ce acoperi orizontul. O pasăre phoenix făcu un ou de aur, devenind din aurie roşiatică şi dispărând într-o ploaie de stele. Oul rămase suspendat în aer, până ce din el îşi făcu apariţia un nou phoenix, în splendide nuanţe de roşu şi auriu. Un berbec argintiu străbătu noaptea neagră în ovaţiile asurzitoare ale bellezzanilor.

Şi apoi, în punctul culminant al spectacolului, pe cer a apărut un dragon uriaş, verzui, scânteietor. Silueta Maddalenei ilumină noaptea până în înaltul cerului. Din ochiul ei picură o lacrimă mare de cristal peste dragon, care fu spulberat într-o puzderie de stele roşii şi aurii. Chiar în acea clipă, din spatele unui nor, ieşi luna plină, strălucind printre pletele sfintei, cu irizări de curcubeu.

Lui Lucien i se păru că o să-i stea inima-n loc. Din pricina entuziasmului nebun al mulţimii la vederea splendorilor care erau şi creaţia lui, nu observă mandola oficială lunecând pe apă, nici silueta întunecată, ghemuită în capătul opus celui în care se afla mandolierul. Văzu doar că Rodolfo avusese dreptate. După ce pletele cu irizaţii orbitoare părură a se cufunda în unde, bellezzanii începură să sară în apă.

Pe Lucien îl cuprinse un soi de nebunie. Ştia că nu putea să ia argint să ducă acasă, chiar dacă ar fi găsit aşa ceva. Ştia de asemenea că ar fi trebuit să plece de-acum, înainte să înceapă petrecerea. Dar în acele momente se simţea bellezzan până-n măduva oaselor. Şi într-o clipită, văzând unde dispăruse o buclă din părul multicolor al sfintei, se aruncă şi el în apă.

„Splendid", murmură Ducesa, simţind mandola mişcându-se sub ea, în timp ce sfânta dispăruse, lăsând luna să scalde oraşul în argint, locuitorii săi fiind cuprinşi de unul din obişnuitele lor accese de nebunie. Nu mai era plictisită deloc, ci plină de o nespusă afecţiune faţă de oamenii săi neghiobi, devotaţi şi patriotarzi. Lucrul pe care-l aveau toţi în comun era dragostea faţă de oraşul lor. Ducesa îşi stăpâni o lacrimă în spatele măştii. Nu se cădea deloc s-o păteze.

Apoi draperia a fost dată la o parte şi un vlăjgan roşcovan îi puse un pumnal la gât.

Lucien ieşi din apă într-o ploaie de stropi. Pescuise totuşi ceva din canal. Apa avea un gust mizerabil, dar răceala ei îl făcu să-şi vină-n simţiri. Se gândi îngrozit că i se udase caietul şi nu ştia dacă se mai putea folosi de un talisman mustind de apă. Panica puse stăpânire pe el când, dându-şi la o parte părul din ochi, realiză că ajunsese în mijlocul canalului. Singurul său gând era să iasă din apă şi, văzând o mandolă îndreptându-se înspre el, se prinse de ea şi, cu un efort uriaş, se urcă la bord.

Ducesa ştia că avea să moară. Mintea i-a fost năpădită de un noian de regrete, dar nu legate de siguranţa sa personală, ci de oraş, de Rodolfo şi de fata cu păr castaniu.

În cabină era tăcere deplină. Asasinul nu scoase o vorbă, iar camerista îngheţase de spaimă. Mandolierul se pare că nu realizase că cineva se urcase la bord şi vâslea calm, croindu-şi drum printre apele canalului spre noua biserică, pentru a o aştepta pe Ducesă, după cum credea el, să iasă după sfinţire.

Asasinul aşteptă un moment, cu tăişul pumnalului la gâtul alb al Ducesei.

Apoi s-a creat haos şi apa a potopit totul, în timp ce mandola s-a clătinat periculos, iar un tânăr ud leoarcă a dat buzna în cabina şi aşa ticsită. Lucien observă într-o clipă că se afla în mandola oficială, cu Ducesa, şi acţionă conform instinctului. Ştia că ea n-ar fi trebuit să se afle acolo; doar o văzuse traversând podul de bărci. Totuşi ea era acolo, fără îndoială. Îi recunoscuse ochii violeţi şi parfumul minunat. Şi acolo se mai afla şi un necunoscut ţinând un pumnal.

Într-o secundă lui Lucien îi trecu prin minte că putea să moară în Marele Canal din Bellezza. Dar îi mai trecu prin minte şi faptul că merita s-o salveze pe Ducesă. Se aruncă asupra asasinului surprins şi, prinzându-l pe picior greşit, îi smulse pumnalul din mână.

Capitolul 11

Mâna destinului

Mandola se clătină puternic pe apă. Înăuntru erau prea multe persoane. Camerista Ducesei, foarte stăpână pe ea, îşi scoase capul de după draperia argintie şi strigă la mandolier. El se opri, încercând să menţină barca în echilibru, şi se uită la haosul din cabină. Ochii i se măriră văzând-o pe Ducesă, fapt ce vorbea în favoarea lui. Silvia înţelese imediat că el nu luase parte la complot.

Mandolierul îl ajută pe Lucien să-l lege pe asasin cu şnurul argintiu folosit pentru a prinde draperia de brocart. Lucien îşi puse pumnalul merlino la cingătoare. De îndată ce asasinul a fost legat zdravăn, Ducesa preluă controlul situaţiei.

– Tu eşti Marco, nu-i aşa? îl întrebă ea pe mandolier.

– Da, Înălţimea Voastră, spuse el, neştiind exact cui i se adresa, dar alegând varianta sigură.

– Mi-ai făcut un mare serviciu în seara asta şi vei fi răsplătit. Dar trebuie să nu sufli o vorbă despre asta, până nu vei apărea în faţa Consiliului ca martor la procesul acestui trădător mizerabil şi al stăpânilor săi, oricare ar fi aceştia. Înţelegi?

– Înţeleg, milady.

– Bine. Dar acum trebuie să-i ducem pe ticălos şi pe acest tânăr erou care mi-a salvat viaţa înapoi la palat. Poţi face asta şi ne poţi ajuta să-i ducem în apartamentele mele în cea mai mare discreţie?

– Da, milady, zise mandolierul, convins de-acum de identitatea Ducesei. Apoi ezită. Dar ce-i cu cealaltă doamnă, milady? Cea care a traversat podul de bărci?

În spatele măştii, buzele Ducesei se arcuiră în semn de dispreţ.

– Lasă s-o aducă ambasadorul reman cu mandola lui. Nu m-aş mira să ştie el ceva despre întâmplările din seara asta de pe mandola mea.

Marco se întoarse în capătul vasului oficial şi vâsli înapoi cu vrednicie spre Piazzetta. Nimeni nu observă mandola neagră lunecând pe apă, cu excepţia unui personaj înalt de pe platforma cu artificii, care ştia că n-ar fi trebuit să revină pe acel mal, fără s-o fi luat pe Ducesă. Rodolfo îi porunci imediat lui Alfredo să-l ducă şi pe el înapoi.

Sosia Ducesei, fata unui brutar, pe nume Simonetta, se simţea tare stânjenită. Slujba religioasă decursese bine, deşi fusese cam lungă, şi exersase de zor când să stea în picioare, când să stea jos şi când să îngenuncheze, deoarece nu era o persoană prea dusă la biserică.

Dar când a ieşit din biserică totul a fost anapoda. I-au plăcut ovaţiile mulţimii, tot aşa cum îi plăcuse şi traversarea podului de bărci, dar unde era mandola oficială? Ceea ce o îndemna pe Simonetta să joace acest rol până la capăt era dorinţa de a se întoarce înapoi în mandolă şi de a-şi primi banii.

Ambasadorul o luă de braţ într-o clipă. Suprimându-şi bucuria şi teama pe care le resimţea văzând că planul aparent reuşise, o conduse pe falsa Ducesă în mandola sa.

– O să ne întoarcem cu a mea, dragă, zise el cu mai multă familiaritate decât ar fi îndrăznit să aibă faţă de adevărata Ducesă.

Odată ajunşi în cabină, spaima şi confuzia fetei crescură. Ea nu fusese instruită pentru aşa ceva. Şi dacă ambasadorul voia să vorbească cu ea?

Dar n-avea de ce să-şi facă griji. Rinaldo di Chimici era mult prea adâncit în propriile sale gânduri pentru a mai avea chef de conversaţie.

Unele dintre gărzile personale ale Ducesei aşteptau în Piazzetta şi au fost foarte surprinse să vadă mandola oficială întorcându-se aşa de repede. Dar au acţionat imediat văzându-i pe asasin legat şi pe Lucien ud leoarcă. Primul a fost dus direct la temniţă, iar cameristele Ducesei i-au ajutat pe ea şi pe Lucien să intre în palat.

Din fericire, în piaţă nu mai era nimeni altcineva. Toţi se aflau pe apă, aşteptând întoarcerea falsei Ducese, aşa că pe cea adevărată n-au văzut-o.

Odată ce grupul a ajuns în siguranţă în apartamentul Ducesei, în jurul lor au început să roiască mai multe femei. Pentru Lucien au pregătit o baie fierbinte şi au şters petele de noroi pe care le făcuse el pe rochia de satin a Ducesei, în timp ce se lupta cu asasinul.

– Scoate-ţi lucrurile acelea ude, îi porunci Ducesa.

Lucien simţi că roşeşte, stând în picioare, cu apa din canal şiroind de pe el pe covorul scump al Ducesei.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Să-i dea cineva un prosop! Crezi c-am să te mănânc, băiete? Vin, vă rog, repede!

Înfăşurat într-un prosop şi sorbind pe îndelete vin roşu, bellezzan, Lucien începu să se simtă mai bine. Nu le lăsase pe servitoare să-i ia pumnalul ori caietul, care se udase doar un pic. Ele chicotiră văzând lenjeria lui intimă, pe care el le rugase să i-o aducă înapoi imediat ce se usca.

Ducesa bău şi ea cu nesaţ vin. Dacă nu ar fi sosit Lucien pe neaşteptate, ar fi avut unele îndoieli în privinţa deznodământului acelei seri.

Servitoarea din mandolă ridică un sac şiroind de apă.

– Ce să fac cu ăsta, milady?

Lucien îşi aduse aminte că atunci când se aruncase-n apă după curcubeie, dăduse peste un sac de pânză. În clipele acelea era preocupat să iasă la suprafaţă, fără a mai înghiţi apă din canal. Presupuse că îl aruncase în mandola Ducesei când se urcase-n ea. Dar nu avea habar că era a ei. Încă tot nu pricepea de ce se afla ea acolo, când el o văzuse traversând podul de bărci cu ceva timp în urmă.

– Aşa deci, zise Ducesa văzând sacul. Tu ai fost unul dintre căutătorii de argint. Mă bucur că zvonul legat de generozitatea mea s-a răspândit, deşi sper să nu trebuiască să devină un obicei anual. Anul acesta e unul special. Ştii, a fost terminată *Chiesa delle Grazie* şi se împlinesc şi douăzeci şi cinci de ani de domnie a mea în regat. Haide, ia-l. Îl meriţi.

Lucien îi desfăcu băierile şi văzu scânteierea argintului dinăuntru.

– Ştiţi că nu pot să-l iau acasă, nu-i aşa, Înălţimea Voastră? zise el confuz.

– Nu-mi pasă unde-l ţii, i-o tăie Ducesa, fixându-l cu privirea sa pătrunzătoare. Vei primi de cincizeci de ori pe atât pentru serviciul pe care mi l-ai făcut în seara asta. Lasă-l pe Rodolfo să aibă grijă de el pentru tine, adăugă ea văzând că Lucien era gata să protesteze. Acum lăsaţi-ne, le spuse ea cameristelor sale.

Lucien nu apucă să se neliniştească pentru că rămăsese singur cu ea, fiindcă de îndată ce au rămas doar ei doi, uşa dinspre pasajul secret, din spatele candelabrului cu păun, se dădu în lături şi intră Rodolfo.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se neliniştit la Lucien, care era înfăşurat doar în prosop şi ţinea încă în mână sacul şiroind de apă. Şi tu ce faci în Bellezza la ora asta din noapte?

Ducesa se uită şi ea la el.

– Du-te şi îmbăiază-te până nu se răceşte apa! Uite, acolo e un paravan. Eu trebuie să-i povestesc lui Rodolfo ce s-a întâmplat.

Lucien găsi paravanul – un set ridicol de panouri de mătase brodată – şi se cufundă recunoscător în apa fierbinte şi parfumată. Crezuse că n-avea să mai scape de izul apei de canal şi de gustul ei. Îşi băgă capul în apă şi îşi săpuni părul. Rămase în baie până simţi că se răceşte apa, neavând ce să pună pe el în afară de prosop şi nedorind cu niciun chip ca Ducesa să se ofere să-i împrumute vreunul dintre halatele ei. Îi auzi pe ea şi pe Rodolfo vorbind în şoaptă, şi, când scoase capul de după paravan, văzu că Rodolfo era palid de spaimă. Rodolfo îl văzu şi el şi veni într-acolo.

– Ai salvat-o pe Silvia şi-ţi sunt îndatorat pe vecie. Şi la fel ţi-e tot oraşul, dar amănuntele nu trebuie să se afle. Se opri şi se uită la el. Unde-ţi sunt hainele?

– Le-au luat servitoarele. Şi nu sunt sigur dacă mai pot ajunge acasă. Caietul s-a udat. Uite!

Rodolfo se uită gânditor şi luă caietul în mână.

– Pot face ceva în privinţa asta, zise el. Dar înainte de a pleca, trebuie să-mi povesteşti totul.

Alergase tot drumul din Piazzetta şi urcase şi scările de la palatul său tot în goană şi încă mai purta mantia lui neagră de catifea, pe care şi-o scoase şi-l înfăşură pe Lucien în ea. Apoi se duse spre şemineul gol şi puse acolo cremenea. În scurtă vreme căldura începu să cuprindă încăperea.

Ducesa se ridică destul de ţeapănă şi sună din clopoţelul său de argint.

– De ce nu-l iei înapoi la tine, Rodolfo? Eu nu mai pot rămâne aici. Trebuie să mă duc s-o salvez pe acea biată copilă, care m-a înlocuit la serbarea din seara aceasta. Trebuie să fie moartă de spaimă.

Lucien înţelese în cele din urmă. Ducesa folosea o sosie! Şi după expresia de pe chipul lui Rodolfo, îşi dădu seama că nici el nu ştiuse despre asta până atunci.

Arianna nu ştia dacă era mai degrabă îngrijorată ori furioasă. Nu reuşise să-l mai vadă pe Lucien apărând la suprafaţă după ce plonjase în apă pe neaşteptate. Aşa că-l căutase de-a lungul canalului şi mai târziu în Piazza Maddalena, dar era greu să dai de cineva în mulţime. În cele din urmă, a fost nevoită să se întoarcă acasă la mătuşa sa, sperând că Lucien reuşise să ajungă la vreme acasă la el, înainte de întoarcerea părinţilor lui. Acum trebuia să facă ceea ce-i spusese mătuşa Leonora, să stea liniştită şi „să aibă răbdare", dar Arianna nu se prea pricepea la asta.

Simonetta străbătu Piazza la braţul ambasadorului ca într-un vis. Localnicii îi aclamau, înşiraţi de-a lungul scurtului drum spre palatul ducal rozaliu şi ea reuşi să le facă cu mâna graţios, dar în sinea ei tremura ca varga. Ceva trebuie să se fi întâmplat; cea mai în vârstă cameristă a Ducesei îi spusese aşa de limpede care îi erau îndatoririle şi acestea ar fi trebuit să fi luat sfârşit cu jumătate de ceas înainte.

Cât de uşurată a fost s-o vadă pe aceeaşi femeie întâmpinându-i la intrarea în palat! Aceasta se apropie şi o desprinse ferm de lângă ambasador.

– Scuzaţi-mă, Excelenţă, zise ea. Înălţimea Sa are nevoie de câteva clipe pentru a se reîmprospăta înainte de petrecere. Vă rog s-o aşteptaţi în sala de recepţie.

Ambasadorul se înclină. Nu ştia că aceea era servitoarea care fusese în mandola oficială. El dăduse ordin ca oricine ar fi fost cu Ducesa să fie omorât, chiar şi mandolierul dacă era necesar. Acum abia-şi putea stăpâni încântarea. N-avea să treacă mult până vor fi descoperite mandola şi cadavrele, iar asasinul s-ar fi aflat deja departe. Rinaldo di Chimici luă cupa de vin ce-i fu oferită şi bău cu nesaţ. Pentru Bellezza, toastă el în gând, nestemata de pe coroana republicii di Chimici.

Lucien a fost uşurat să se trezească înapoi în patul său. Ceasul arăta ora cinci şi în casă era linişte. Părinţii săi nu se întorseseră. Neliniştit, îşi verifică hainele. Era îmbrăcat în aceleaşi în care fusese înainte să se ducă în Bellezza în acea dimineaţă, cu excepţia boxerilor săi, care rămăseseră să se usuce pe undeva prin palatul Ducesei. Îi dăduse lui Rodolfo pumnalul său şi sacul cu argint, să aibă grijă de ele. Caietul nu arăta prea rău după ce-l udase în canal, deşi culorile de pe copertă se mai şterseseră. Rodolfo îl dusese lângă şemineu şi-l uscase cu grijă la căldura focului roşiatic.

Oricum, îl adusese înapoi. Mirosi cu atenţie. Niciun iz de canal, slavă Domnului. Puse cu grijă caietul pe noptieră şi căzu într-un somn adânc.

Ducesa coborî scara de marmură a palatului, magnifică în rochia ei violetă de satin. Purta diamante la urechi şi la gât şi o

diademă cu diamante în părul său brunet. Oaspeții de la banchet, care aşteptaseră sosirea ei înainte de a se duce în sala de dineu, o ovaționară. Însă ea căuta din priviri doar o singură persoană, pe Rinaldo di Chimici.

Se simți satisfăcută văzându-l tresărind şi înecându-se cu vinul.

– Domnule ambasador, îl strigă ea, cu inconfundabilul său glas melodios. Vă simțiți bine? Nu trebuie să-i lăsăm pe musafirii mei să aştepte.

Di Chimici se apropie de ea ca un om care nu numai că ar fi văzut o fantomă, dar i se mai şi ordonase s-o însoțească la masă. Realizase imediat că aceea era adevărata Ducesă. Evident, ceva nu mersese bine. Dar ce anume? Şi oare Ducesa ştia de planul de a o asasina? În timp ce mergea uşor în dreapta lui, în drum spre sala de dineu, ambasadorul ştiu că avea să treacă prin câteva ore de tortură insuportabilă.

Ducesa ştia şi ea asta. Meritase să trăiască toată spaima din seara aceea ca să asiste la înfrângerea ambasadorului reman şi n-avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor. Dacă el plănuise ca ea să fie suprimată de un ucigaş plătit, avea să-l facă să sufere din plin agonia incertitudinii şi a temerii pentru propria viață în timpul banchetului său aniversar.

– A fost o zi minunată. Îți mulțumesc că ne-ai îndemnat să ne ducem, îi spuse mama lui Lucien, când s-au întors după o oră. Doamne, atât s-a făcut ceasul? Trebuie să fii lihnit de foame. Mă duc în bucătărie să văd ce pot să încropesc la repezeală.

– Ba nu, o opri tatăl său. Pun pariu că Lucien şi Tom s-au îndopat cu snacksuri toată ziua. Hai să comandăm mâncare chinezească la pachet.

Lucien îşi alungase somnul frecându-se la ochi, când îi auzise deschizând uşa de la intrare. Se părea că-i era sortit să doarmă iepureşte în acea zi, dar ştia că trebuia să se întoarcă în Bellezza imediat după ce se ducea la culcare.

În timp ce aşteptau mâncarea, părinţii săi i-au povestit totul despre cum îşi petrecuseră ziua şi din fericire nu l-au întrebat prea multe despre ceea ce făcuse el. Tot schimbau între ei priviri conspirative, dar Lucien era prea obosit pentru a-i întreba ce puneau la cale. I se închideau ochii.

– Ai cam întrecut măsura azi, nu? îl întrebă tatăl lui, luându-i cu blândeţe furculiţa din mână.

– Se poate spune şi aşa, zise Lucien căscând. Asistase la un joc de artificii la producerea cărora contribuise, plonjase într-un canal împuţit şi descoperise o comoară şi apoi dejucase o încercare de asasinat asupra stăpânei absolute a regatului. Dar cu voce tare spuse: Cine ar fi crezut că ţi se poate face aşa de somn doar uitându-te la filme şi mâncând popcorn?

– Atunci du-te la culcare, zise mama lui ferm. Mâine vrem să fii în formă. Avem ceva să-ţi spunem.

În mod normal, Lucien ar fi muşcat din aşa o momeală. Dar nu în acea seară. Se duse împleticindu-se spre pat şi gemu în timp ce apucase caietul în mână. Ce n-ar fi dat el pentru un somn bun de noapte!

O barcă obişnuită îşi croia drum prin apele lagunei. Vâslaşul era un tânăr foarte chipeş, care transporta un singur pasager, o femeie îmbrăcată simplu, încă frumoasă, deşi trecută de prima tinereţe. Era evident măritată, pentru că nu purta mască. Stătea tăcută, uitându-se spre insule, în timp ce se apropiau de casele colorate din Burlesca.

Barcagiul ancoră şi se oferi să-şi însoţească pasagera, dar aceasta îl refuză. Îl lăsă s-o ajute să coboare, apoi se îndreptă, cu coşul în mână, spre singura casă albă din oraş. Barcagiul dădu din umeri şi plecă să-şi caute ceva de mâncare.

Paola Bellini veni la uşă, ştergându-şi mâinile pe şorţ, dar, văzând cine sosise în vizită, şi le duse la gură.

– Pot intra, mamă? întrebă femeia încet. Trebuie să-ţi vorbesc despre un anumit lucru.

Când Lucien îşi făcu apariţia în laboratorul lui Rodolfo în dimineaţa de după sărbătoarea Sfintei Maddalena, a fost surprins de căldura cu care l-a întâmpinat acesta. El se aşteptase să fie supărat pentru că rămăsese acolo peste noapte, dar magicianul îl îmbrăţişă pentru prima dată afectuos.

– Te simţi bine? îl întrebă Rodolfo, uitându-se la el lung şi cercetător. Ai avut probleme cu părinţii?

– Nu, a mers bine, zise Lucien puţin cam stânjenit.

În noaptea de dinainte nu avuseseră prea mult timp să stea de vorbă, pentru că Rodolfo fusese nerăbdător să se alăture Ducesei la petrecere şi să se asigure că era bine păzită. Acum Lucien se simţea obligat să-i explice de ce rămăsese în Bellezza.

– Ştiu că n-ar fi trebuit să-mi asum riscul, zise el, dar am vrut să văd artificiile.

Ceea ce spunea suna copilăresc şi egoist.

– Şi cum ţi s-au părut? întrebă Rodolfo serios.

– A fost extraordinar, se entuziasmă Lucien. Chiar mai frumos decât îmi închipuiam eu. Dar ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac. Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară rău, zise Rodolfo. Dacă nu te-ai fi aflat aici, Silvia ar fi fost ucisă. Şi-l luă cu fiori. Poate tocmai de-asta ai şi fost trimis aici de la bun început şi talismanul a ajuns la tine, nu la altcineva.

Îşi scoase propriul pumnal merlino de la brâu şi i-l înmână solemn lui Lucien. Apoi se aşeză lângă el şi, pentru prima dată în prezenţa lui, îşi făcu semnul norocului.

– Vezi? Prin puterea zeiţei, a soţului şi fiului ei, ciclul vieţii Silviei e intact.

– Nu tocmai, zise Lucien ridicând în mod conştient pumnalul şi aducându-şi aminte la ce era să fie folosit. Cine sunt zeiţa şi ceilalţi? Şi ce legătură are asta cu mine?

– E vechea noastră religie, îi explică Rodolfo, cea pe care am avut-o înainte de creştinism. În tot bazinul Mării de Mijloc oamenii credeau într-o zeiţă şi în soţul ei.

– Presupun că şi el era tot un zeu, zise Lucien.

– Da, dar nu la fel de puternic ca ea. Fiul lor era mai puternic ca el şi a fost întotdeauna aproape la fel de venerat ca şi mama sa. Unii cred că soţul *a fost*, iniţial, fiul ei, şi abia mai târziu, când incestul a devenit tabu, i s-a inventat un soţ, acesta fiind şi motivul pentru care este un personaj atât de obscur. Fiul a fost întotdeauna la fel de venerat ca şi mama sa. Când a apărut creştinismul, toate statuile acelea păgâne ale zeiţei şi fiului său au fost lăsate în picioare. Numai că acum se considera că erau ale Sfintei Fecioare şi ale Domnului Iisus.

Se uită întrebător la Lucien.

– Îmi pare rău, zise Lucien. Noi avem biserica anglicană. Nu ştiu multe despre catolici şi Sfânta Fecioară.

Rodolfo se încruntă.

– Ce e biserica anglicană? Şi catolicii ce sunt?

Lucien fu surprins.

– Ştii, Henric al VIII-lea şi tot restul. A vrut să se însoare cu Ann Boleyn şi papa nu l-a lăsat, pentru că era deja însurat, aşa că şi-a făcut propria lui biserică.

A fost rândul lui Rodolfo să fie surprins.

– Doctorul Dethridge nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. În lumea noastră Anglia are aceeaşi biserică, condusă de papă, ca şi la noi.

– În vremea doctorului Dethridge era un subiect periculos. După ce au murit Henric şi fiul lui, fiica lui, Mary, a ucis mulţi oameni care îmbrăţişaseră noua formă de religie iniţiată de tatăl ei. Şi-n vremea doctorului Dethridge, regina Elisabeta a ucis oameni pentru că erau devotaţi catolicismului.

– Tu-i numeşti catolici pe cei care cred în vechiul creştinism?

– Da, le spunem romano-catolici, probabil din cauza papei de la Roma.

– Fascinant, spuse Rodolfo, îngândurat. Aici papa locuieşte în Remora, capitala republicii. Trebuie să-ţi povestesc într-o zi despre înfiinţarea Remorei de către Remus, după ce l-a înfrânt pe fratele său, Romulus. Dar acum, că l-am regăsit pe doctorul Dethridge şi e cetăţean al Taliei, trebuie să-l conving să-mi spună totul despre Anglia lui şi despre religia de acolo.

– Oricum, revino la zeiţă.

– Lagunarii sunt unii dintre ultimii din Marea de Mijloc care continuă să creadă în ea, îşi reluă povestirea Rodolfo. Au acceptat creştinismul pentru că au fost nevoiţi s-o facă. Construiesc biserici şi se duc la slujbe, aşa cum ai văzut. Dar în inimile lor ei cred că zeiţa e cea care le poartă de grijă lor şi oraşului. De aceea au fost întotdeauna conduşi de o femeie, de o Ducesă. Nu le-a plăcut niciodată ideea unei zeităţi masculine şi cu atât mai puţin a unui conducător care să fie bărbat.

– Par s-o adore pe Ducesă, remarcă Lucien, aducându-şi aminte de mulţimea fanatică din seara precedentă şi de nebunia molipsitoare ce-l împinsese şi pe el în canal.

– Aşa este, zise Rodolfo simplu. Ea reprezintă ideea de personificare a zeiţei. De aceea viaţa ei e aşa de importantă pentru popor.

– Deci nu crezi că asasinul ar fi putut să fie bellezzan? întrebă Lucien.

– Nu ştiu. Încă nu l-am văzut, zise Rodolfo dur. Dar dacă oamenii ar şti că tu i-ai salvat viaţa Ducesei, ar fi siguri c-ai fost trimis de zeiţă. Şi ai fi un erou.

– Aseară ai spus că nu trebuie să afle nimeni, îi atrase atenţia Lucien. Şi e bine aşa, adică nu m-am gândit cu adevărat la ceea ce făceam şi nu vreau să fiu nici erou, nici altceva. Dar nu crezi că oamenii ar trebui să ştie că cineva vrea s-o omoare pe Ducesă?

– Nu trebuie să afle nimeni că nu a fost ea cea care a inaugurat biserica sau că nu a fost ea nici când a avut loc Cununia cu Marea, cum bănuiesc eu acum. Lagunarii sunt foarte superstiţioşi. Ar crede că prosperitatea oraşului lor ar fi ameninţată.

– Dar cineva ştia despre sosie, zise Lucien încet. Altminteri asasinul nu s-ar fi aflat la bordul mandolei.

– Cu siguranţă, aprobă Rodolfo. Şi-mi închipui că în timp ce noi stăm de vorbă, călăii Silviei s-au şi pus pe treabă să afle cine e aceea.

Capitolul 12

Doi fraţi

Din fericire, n-a mai fost nevoie de călăi. Guido Parola era gata să mărturisească totul. Din clipa în care se urcase în mandola oficială, el devenise cu totul alt om. Ajungând faţă-n faţă cu Ducesa, a ştiut că nu va fi în stare s-o omoare, nici măcar pentru banii care i-ar fi adus însănătoşirea tatălui său. Iar reacţia instinctivă a lui Lucien de a o apăra pe Ducesă l-a făcut să-i fie teribil de ruşine. Toate sentimentele lui de veritabil bellezzan au ieşit la suprafaţă. Era gata să mărturisească totul şi apoi să moară.

Imaginaţi-vă nedumerirea sa când, după o zi în care i-au fost aduse aşternuturi curate, apă caldă din belşug pentru spălat şi câteva mese excelente, foşnetul unei fuste de tafta şi scânteierea unei măşti argintii au anunţat sosirea în celula sa a Ducesei în persoană. Parola s-a aruncat la picioarele ei şi a rugat-o să-l ierte.

– Ridică-te, îi porunci ea rece. Nu, nu mă pofti să iau loc pe marginea saltelei tale. După cum vezi, garda mea de corp mi-a adus un scaun.

Şi se aşeză, netezindu-şi fusta amplă. Garda sa personală stătea în spatele ei şi se uita la nenorocitul tânăr îngenuncheat înaintea ei. Era foarte înalt şi avea ochi mari, căprui, neobişnuiţi la un roşcovan.

– Inchizitorul-şef spune că eşti bellezzan, zise ea.

– Da, sunt, Înălțimea Voastră, confirmă el.

– Și erai gata să-ți trădezi orașul pentru bani?

Parola și-a plecat capul și n-a spus nimic. Nu avea cum să se apere.

– Care crezi că este pedeapsa potrivită pentru o asemenea crimă? întrebă Ducesa.

– Moartea! răspunse tânărul, uitându-se-n sus cu ochi aprinși. Merit să mor pentru ce am încercat să vă fac, Înălțimea Voastră. Singura favoare pe care aș cere-o ar fi să-mi ascultați povestea și să mă iertați înainte de a muri. Îmi pare sincer rău. Și plânse cu lacrimi sincere de căință.

Apoi îi povesti totul, despre moartea mamei sale, despre depravarea fratelui, despre boala tatălui său, despre întâlnirea cu un coleg de școală, care s-a nimerit să cunoască pe cineva dornic să plătească bani buni unui om îndeajuns de disperat încât să facă orice.

– N-ai fost decât o unealtă, zise Ducesa mai blând. La fel ca pumnalul pe care-l aveai la tine. Erai ghidat de mâna cuiva. Acum i-ai spus inchizitorului numele persoanei care te-a angajat.

Parola a dat din cap și ar fi vorbit, dar Ducesa l-a oprit.

– N-o să-i pronunțăm numele cu voce tare. Știu cine a fost. Poate că e mai util pentru ceea ce urmăresc eu să nu avem un proces public, în care el și cu tine să fiți acuzați și condamnați. Prefer să te judec și să-ți dau sentința aici și acum.

– Da, milady, șopti Parola, fără a se îndoi că-i sosise ceasul din urmă și garda Ducesei avea să-l ucidă cu spada sa. Spuneți-mi doar că mă iertați și lăsați-mă să-i transmit un mesaj tatălui meu înainte de a muri. Apoi permiteți-mi să mă spovedesc unui preot, înainte ca sentința voastră să fie dusă la îndeplinire.

– Te iert, spuse Ducesa, zâmbind vag din spatele măștii. Numai că nu prea se obișnuiește să te spovedești înainte de a intra la *Scuola Mandoliera*. Știi, nu e ca și cum te-aș face cavaler.

Parola se uită în sus confuz.

– Mă eliberați, milady?

– Nu tocmai, precizează Ducesa. Te reţin în serviciul meu. O să te pregăteşti la *Scuola* şi o să devii unul dintre mandolierii mei. N-ai peste douăzeci şi cinci de ani, nu?

Parola dădu din cap în semn că nu.

– Am nouăsprezece, recunoscu el.

– Atunci e şi timpul să înveţi o meserie onorabilă, îl sfătui Ducesa. Nu mai poţi continua să înjunghii oameni pentru a trăi.

Părinţii lui Lucien au continuat să se comporte misterios. Tatăl său, înainte de a pleca la serviciu, i-a făcut cu ochiul în timp ce-l îmbrăţişa şi i-a zis:

– Ne vedem diseară.

Cuvintele şi îmbrăţişarea erau ceva obişnuit, dar să-i facă aşa cu ochiul, nu. Mama lui a avut aproape o zi plină de lecţii. Dar la micul dejun i-a spus:

– Lucien, azi o să fiu foarte ocupată, dar o să stăm de vorbă la cină.

Despre ce să vorbească, se întrebă Lucien. Dar nu-l deranja să fie lăsat singur cu aparatura lui. Simţea nevoia să petreacă timp de unul singur, pentru a reflecta şi a dormi. Mama lui a fost plecată mai toată ziua, dar el n-a mai fost tentat să se întoarcă în Bellezza, să vadă ce se mai întâmpla acolo pe timpul nopţii.

Începuse să nu se mai simtă în largul lui vizitând oraşul noaptea. Situaţia de acolo devenea tot mai periculoasă. Doar ceva noroc şi elementul de surpriză făcuseră ca el să devină eroul tentativei de asasinat şi nu una dintre victimele acesteia. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat cu corpul său în lumea lui dacă ar fi fost înjunghiat în Bellezza. Oare mama şi tatăl lui ar fi venit şi l-ar fi găsit zăcând mort în patul său, cu cearşafurile pătate de sânge?

Închipuirile sale luară proporţii şi mai înspăimântătoare. Dar dacă s-ar fi deschis o anchetă pentru crimă la Londra? N-ar fi fost găsit niciun asasin, iar el ar fi figurat doar în statistici, ca unul dintre numeroasele cazuri de crimă nerezolvate. Dar ce s-ar fi întâmplat cu corpul său în Bellezza? Ar fi dispărut pur şi simplu? Dacă tentativa asasinului ar fi reuşit, oare ar fi aflat vreodată cineva că el murise apărând-o pe Ducesă?

Întrebările erau toate fără răspuns, aşa că Lucien căzu într-un somn adânc ce dură până la prânz şi visă un proces în care asasinul bellezzan, ce ţinea încă, în mod inexplicabil, pumnalul în mână, stătea într-o boxă a acuzaţilor din secolul al XXI-lea, spunând: „Nu puteţi să dovediţi că l-am ucis dacă nu aveţi cadavrul." De pe pumnal se scurgea sânge pe toată podeaua din sala tribunalului şi, în visul său, Lucien ştia că acela era sângele lui.

În nordul oraşului era un mic canal, unde învăţau meseria mandolierii boboci. Acolo nu veneau niciodată turişti ori vizitatori; era o răstoacă în toate sensurile. Canalul era aşa de îngust, încât casele de pe cele două maluri erau destul de apropiate unele de altele. Două dintre ele erau unite printr-un podeţ ce lega etajele lor superioare; casele aparţineau fraţilor mai mari ai lui Rodolfo, Egidio şi Fiorentino.

Amândoi erau încă nişte bărbaţi chipeşi, deşi Egidio, la patruzeci şi cinci de ani, era destul de bătrân pentru un bellezzan. Când se aflau acasă, la unul dintre ei ori la celălalt, sau când traversau podeţul ce le unea casele, cei doi fraţi se amuzau deseori uitându-se la strădaniile noilor mandolieri înscrişi. În tinereţea lor fuseseră cei mai buni şi mai chipeşi mandolieri din Bellezza.

Ei conduseseră *il barcone* spre Cununia cu Marea şi făcuseră bani buni plimbând turiştii de-a lungul Marelui Canal.

La douăzeci şi cinci de ani, ca toţi ceilalţi mandolieri, au fost pensionaţi cu generozitate de Ducesă. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru asta aveau să-i fie pe veci recunoscători.

Egidio îşi deschisese un magazin unde vindea hârtie, caiete şi creioane, toate având designul în vârtej, marmorat, ce împodobea şi talismanul lui Lucien. Cu timpul, după ce Rodolfo şi-a făcut laboratorul în palatul învecinat cu cel al Ducesei, modelele şi iscusinţa lui au îmbogăţit oferta lui Egidio, încât a ajuns să i se ducă faima în toată Europa. Magazinul lui de pe o străduţă de lângă catedrală era întotdeauna plin de turişti.

Fiorentino avea talent la gătit şi cu banii de la Ducesă a deschis o cafenea în Piazza Maddalena. Începutul a fost modest, dar în curând s-a extins. A cumpărat prăvăliile aflate în vecinătate şi în scurt timp le-a transformat într-un restaurant prosper şi select. „Fiorentino's" din Bellezza a devenit sinonim cu rafinamentul culinar în bazinul Mării de Mijloc.

Amândoi fraţii prosperaseră după ce-şi încheiaseră activitatea de mandolieri, dar niciunul dintre ei nu se căsătorise. Se părea că nu exista nicio femeie care să-i cucerească pe cei care cândva se aflaseră în graţiile Ducesei. Rămăseseră servitorii săi devotaţi, gata să facă orice le cerea. Şi dacă erau cumva geloşi pe fratele lor mai mic, care era cu Ducesa de ani buni, n-o arătau niciodată.

În acea zi, cei doi fraţi savurau câte un pahar cu vin pe terasa casei lui Egidio. Se uitară la un tânăr novice, care învăţa cum să-şi întoarcă mandola în mijlocul canalului, în timp ce le vorbea atotştiutor unor „turişti", ce erau de fapt examinatori de la *Scuola*. Fiecare mandolier trebuia să dea examene la istoria Bellezzei, muzică, literatură şi artă, dar şi să treacă un test practic de abilităţi de navigare.

Acelui tânăr, deşi indiscutabil arătos, i se părea dificil ce avea de făcut. Cei doi fraţi s-au plesnit peste coapse şi au râs în hohote când tânărul şi-a pierdut vâsla şi a trebuit să fie

remorcat înapoi de barca cu examinatori, pentru a o recupera. Apoi Fiorentino a văzut o altă mandolă, condusă cu mai multă iscusință, ce-și croia drum de-a lungul apei și care se opri la locul de debarcare al lui Egidio.

– *Dia*! exclamă Fiorentino. E Silvia.

Nu era mandola ei oficială, ci una neagră, dar cu o cabină cu draperie, ce însemna că la bord se afla o persoană importantă. Cei doi frați erau curioși să vadă cine se afla în ea; au coborât scările în fugă, ca în tinerețe.

La locul de debarcare, un tânăr roșcovan o ajută să coboare pe o femeie bine îmbrăcată și mascată. Tânărul era vizibil nervos. Ușa neagră, lambrisată, dinspre debarcader, se deschise și el o escortă pe Ducesă înăuntru, unde a fost întâmpinată afectuos de cei doi bărbați mai în vârstă, cu înfățișare distinsă. S-au dus toți iar pe terasă, unde Ducesa a acceptat un pahar de prosecco și o farfurie de prăjituri.

– El e Guido, spuse ea. Îl înscriu la *Scuola Mandoliera*.

– Nu-i cam târziu? întrebă Egidio. Noii recruți fac practică de niște săptămâni bune.

– Ei îmi datorează un mandolier, zise Ducesa calm. Pe lângă asta, Guido e un caz special. A încercat să mă ucidă.

Guido și-a plecat capul și a simțit că-i vine tot sângele-n obraji. Ar fi preferat ca ea să nu fi spus asta, dar acceptă ca pe o parte a pedepsei sale. Ambii frați își duseră mâinile invountar la tecile pumnalelor pe care le purtau la brâu. Guido le observase imediat, fiind oarecum expert, și le admiră lucrătura.

– Nu vă pripiți, băieți, zise Ducesa, uitându-se cât de tare se încruntaseră cei doi. S-a dat pe brazdă. Doar că acum vreau să rămână o vreme ascuns. Să zicem că asta servește scopurilor mele. La *Scuola* va trece neobservat, trebuie să fiți de acord că e genul potrivit.

Guido n-avea nicio șansă să-și recâștige calmul câtă vreme toți trei îl priveau, evaluându-i înfățișarea. Se înroși până la

rădăcina părului său roşu, care era suficient de neobişnuit în Talia încât să fie considerat chipeş, chiar şi dacă nu ar fi fost aşa de zvelt şi n-ar fi avut nişte trăsături atât de regulate.

– Haide, Fiorentino, nu fi gelos. Ştii doar că am renunţat la aşa ceva, spuse râzând Ducesa. Pe lângă asta, o tentativă de asasinat nu mi se pare a fi un afrodiziac.

– Ce doreşti de la noi? întrebă Egidio simplu.

– Să-l găzduiţi la voi, răspunse Ducesa. La tine sau la Fiorentino. Şi să-l învăţaţi să devină *mandolier*, astfel încât să nu rămână în urmă cu învăţătura. Şi să-l ţineţi departe de orice priviri nedorite, mai ales dinspre ambasada remană.

– Dacă asta doreşti într-adevăr, Silvia, ştii că pentru tine o s-o facem, zise Egidio serios.

– Acum, lăsaţi-mă să mai iau încă o prăjitură din asta, zise Silvia. Provin de la restaurantul tău, Fiorentino?

– Nu direct, spuse el. Mi le face cineva de pe Burlesca, Bellini cred că-l cheamă.

– Ce interesant, zise Ducesa gânditoare, lingând delicat zahărul de pe vârful degetelor. Mă gândeam eu că au un gust familiar.

Arianna ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase cu Lucien cu o noapte înainte. Rămăsese ca trăsnită în timp ce el îi povestise despre tentativa de asasinat. Oricât îşi spusese ea că n-o putea suferi pe Ducesă, era îngrozită gândindu-se la asasinul cu pumnal merlino.

– Şi Ducesa a fost în mandolă tot timpul? întrebă ea. Pe pod era o dublură a ei? Ştiam eu că era ceva suspect în privinţa faptului că toată lumea zice că arată mereu la fel de tânără.

Ochii aproape că i-au ieşit din orbite când Lucien i-a arătat pumnalul merlino.

– Ai noroc cu carul! zise ea invidioasă, scoţând cu admiraţie pumnalul din teacă.

– Tu numeşti noroc să te trezeşti nas în nas cu un asasin? întrebă Lucien zâmbind.

După ce i-a relatat de mai multe ori fiecare detaliu al tentativei de asasinat, a surprins-o iar povestindu-i noutăţile din cealaltă viaţă a sa.

– Ce? spuse ea nevenindu-i să creadă. Te aduc în Bellezza?

– Nu tocmai în Bellezza, zise Lucien. Ştii că în lumea mea i se spune Veneţia, cel puţin aşa-i spun englezii.

Părinţii lui fuseseră aşa de încântaţi de surpriza lor. Se gândiseră evident că el avea să se bucure şi chiar aşa a şi fost. Plecau în scurt timp împreună la Veneţia pentru o săptămână. Lucien avea un control medical la sfârşitul lui august şi trebuiau să se întoarcă până atunci.

– Am vorbit cu doamna doctor Kennedy, spusese mama sa, şi se pare că după părerea ei eşti îndeajuns de întremat pentru a merge, aşa că am rezervat bilete.

– Grozav! se entuziasmă Lucien. De-abia aştepta să viziteze oraşul magic în propria sa lume şi să vadă cât de mult semăna cu Bellezza, pe care o cunoştea aşa de bine de-acum.

Dar nu-i spusese încă lui Rodolfo. Într-un fel nu credea să poată să se ducă iar în Bellezza cât timp nu se mai afla în locul său obişnuit. Şi nu ştia nici măcar dacă era nevoie de el. Rodolfo credea şi el că lucrurile deveniseră din ce în ce mai periculoase şi-i ceruse lui Lucien să revină întotdeauna la palatul lui înainte de a se întoarce acasă la el.

– Eşti foarte tăcut în privinţa asta, spuse Arianna. Mi-ar plăcea să călătoresc în altă ţară, cum ar fi în Anglia ta.

– Poate că ai s-o şi faci într-o bună zi, o încurajă Lucien. Sau poate că ai să devii şi tu *stravagante* şi ai să călătoreşti în lumea mea. Nu văd de ce *stravaganti* ar trebui să fie toţi bărbaţi.

Ochii Ariannei străluciră.

– Ai dreptate! Acum se pare că n-am să mai fiu niciodată mandolieră, dar pun rămăşag că o *stravagante* aş putea să fiu. Poate că am să-l întreb pe signor Rodolfo despre asta.

Stăteau în cafeneaua de lângă scena de teatru improvizată, unde băuseră ciocolată caldă în ziua în care îşi făcuse Lucien apariţia în Bellezza. Omul din spatele barului nu-i slăbea din ochi. Când şi-au terminat băuturile şi au plecat, el l-a chemat pe un altul, ce mânca o tartă cu caise în colţ. Acesta a terminat de mâncat, şi-a luat mantia albastră şi s-a dus să stea de vorbă cu noul său prieten de la bar.

Rinaldo di Chimici trecea prin chinurile iadului. Nu-l mai văzuse deloc pe tânărul asasin din noaptea sărbătorii Sfintei Maddalena. Fugise oare doar cu jumătate din bani, pe care deja i-i dăduse? Comportamentul Ducesei faţă de el nu se schimbase, ceea ce părea să indice faptul că nu avusese loc niciun atentat la viaţa ei, dar ea era o adversară aşa de lunecoasă şi de subtilă, încât n-avea cum să fie sigur.

Ceea ce era agonizant era faptul că nu ştia ce se întâmplase şi nu avea nici cum să afle. În cele din urmă, se hotărâse să aibă încredere în Enrico.

Iscoada era flatată. A avut nevoie de mult timp şi efort ca să câştige încrederea ambasadorului şi acum se umfla în pene cu succesul lui. În sinea lui nu avea decât dispreţ faţă de încercarea nătângă a lui di Chimici de a o elimina pe Ducesă. Enrico cunoştea cel puţin o jumătate de duzină de oameni care ar fi dus treaba la bun sfârşit. Ar fi făcut-o şi el însuşi pentru suma potrivită.

Totuşi, era încântat să ştie că informaţiile sale făcuseră posibil planul de asasinat şi se hotărâse de îndată să dea în vileag ceea ce tocmai aflase atunci.

– Mai există o cale de a ajunge la Ducesă, Excelenţă, sugeră el.

Di Chimici îi făcu semn să continue.

– Îl cunoaşteţi pe băiat, pe ucenicul lui signor Rodolfo?

Ambasadorul dădu din cap în semn afirmativ.

– Continuă.

– Păi, senatorul pare să ţină foarte mult la băiat. Şi ştim că Ducesa ţine foarte mult la senator, nu-i aşa?

Enrico avu o privire aşa de urâtă, încât pe ambasador îl trecură fiorii. El era în felul său destul de pretenţios şi îi repugna ideea de a se folosi de informaţiile acelui netrebnic odios. Dar nu-şi putea permite să fie cu nasul pe sus. Dădu din cap.

– Aşa că, nu credeţi că doamna ar fi supărată dacă favoritul amantului ei ar fi condamnat la moarte?

– Fără îndoială, aprobă di Chimici, dar cum poţi aranja aşa ceva?

Enrico se bătu peste nas cu degetul.

– Aveţi încredere în mine. Am eu un plan. Ştim că băiatul nu-i din Padavia. Şi pare-se că nu-i nici din Bellezza.

– Ce importanţă are? zise di Chimici, care îşi închipuia şi el că Lucien nu provenea din niciun loc de care să fi auzit Enrico.

– Nu ştiţi de ziua interzisă? întrebă Enrico. Băiatul s-a aflat în Bellezza în ziua de după *Sposalizio*. Am un martor. Dacă nu-i născut în Bellezza, s-a dus pe copcă.

Acum, că-l ştia pe el în siguranţă şi îi trecuse şi emoţia legată de tentativa de asasinat, Arianna realiză că era nespus de supărată pe Lucien.

– Ştii că mi-am făcut griji cumplite din pricina ta? spuse ea în timp ce se întorceau acasă la Rodolfo. Şi ai avut tot timpul parte numai de aventuri. Pariez că Ducesa te consideră un erou

şi ai mai primit şi tot argintul ăla. Şi un pumnal merlino, adăugă ea, uitându-se cu jind la pumnalul asasinului de la cingătoarea lui. Iar eu a trebuit să mă duc acasă de una singură şi să-i spun mătuşii mele că tu m-ai condus până la uşă.

– Nu m-am putut abţine, replică Lucien enervat. Se pare că am luat-o un pic razna la sfârşitul jocului de artificii şi când m-am trezit în mandola ei nici n-am avut timp să gândesc. Numai de distrat nu m-am distrat, pot să te asigur.

Atunci au fost gata-gata să se certe şi şi-au continuat drumul în tăcere.

Guido Parola şi-a mutat lucrurile în casa lui Egidio, iar Ducesa a aranjat ca o soră medicală să vadă de tatăl lui. Era uşurat. Se simţea în siguranţă acolo. Era foarte puţin probabil că avea să dea nas în nas cu ambasadorul reman la *Scuola Mandoliera* sau acasă la cei doi fraţi, aproape de canal. A fost înscris la *Scuola* chiar în acea zi, Egidio şi Fiorentino fiind sponsorii săi. Acum îi erau ca nişte noi naşi. Existase un moment ciudat după plecarea Ducesei, când Egidio i-a dat de înţeles ce-l aştepta dacă ar mai fi ridicat vreodată mâna asupra ei. Dar după aceea s-au împrietenit.

Şi acum urma să primească prima sa lecţie pe apă, înainte de lăsarea întunericului.

– Eşti făcut pentru asta! îl felicită Fiorentino, după o oră petrecută în mandola lui, cu Guido la vâslă. Sigur că trebuie să deprinzi tu toate mişcările, dar cred totuşi c-o să facem un mandolier din tine.

Egidio dădu din cap.

– Şi acum hai să mergem tustrei să luăm masa la tine la restaurant, frăţioare.

Acum Rodolfo îşi ţinea permanent una dintre oglinzile sale fixată pe Montemurato şi pe doctorul Dethridge, căruia îi urmărea toate mişcările prin oraşul fortăreaţă. De când cu atentatul la viaţa Silviei, Rodolfo fusese nespus de îngrijorat pentru siguranţa ei şi se gândea că bătrânul *stravagante* ar fi putut avea nişte idei de folos. Dar Dethridge era speriat din pricină că, scăpând de pedeapsa cu moartea pentru vrăjitorie în lumea lui, ar fi putut cădea victimă aceluiaşi lucru în Talia. Acum, când nu mai putea fi trădat de faptul că n-avea umbră, părea hotărât să rămână cât mai neobservat cu putinţă.

Dar înainte ca Rodolfo şi Lucien să plece din Montemurato, Rodolfo îi dăduse lui Dethridge o oglindă mică. Acesta o acceptase fără tragere de inimă, dar nu ar fi fost nimic incriminator dacă ar fi fost găsită printre lucrurile lui, deşi era ceva cam ciudat pentru un bătrân care n-avea niciun motiv să fie vanitos. Acum Rodolfo încerca să intre în legătură cu el.

Rămase fixând cu privirea oglinda focalizată pe Montemurato şi murmurând nişte formule până ce îi apăru chipul lui William Dethridge. Părea cuprins de o spaimă teribilă.

– Maestre Rudolphe, gemu omul. Slavă Domnului. Trebuie să mă ajutaţi!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rodolfo, alarmat de spaima evidentă a lui Dethridge.

– Au aprins un foc, spuse el. Şi mă tem că e pentru mine!

Capitolul 13

O sentinţă de condamnare la moarte

Se apropia călătoria la Veneţia. Lucien mai avea la dispoziţie doar câteva zile să se obişnuiască cu ideea şi să-l pregătească pe Rodolfo pentru probabila sa absenţă din Bellezza. Era chiar entuziasmat la gândul că urma să vadă adevăratul oraş şi, dacă era sincer cu sine însuşi, trebuia să admită că nu-l deranja să se mai odihnească după escapadele lui nocturne. De fiecare dată când dormea ziua fără a călători spre cealaltă lume era bântuit de coşmaruri cu asasinul de pe mandola Ducesei.

Nu i-a venit să creadă când i-a spus Rodolfo că asasinul fusese eliberat şi acum era la *Scuola Mandoliera*.

– Dar de ce? Nu-i foarte periculos?

– Nu mai e, zise Rodolfo. Îi mănâncă Silviei din palmă.

– Dar nu urma să fie pedepsit? Şi ce-i cu cel care l-a angajat? Trebuie să fi fost di Chimici, nu-i aşa? Lucien începu să aibă sentimentul că gestul său eroic, deşi accidental, ajunsese să fie banal.

– Cred că Parola e pedepsit, zise Rodolfo. Dacă regretă sincer, ce poate fi mai rău decât să trăiască având conştiinţa propriei sale trădări? În ce-l priveşte pe di Chimici, Silvia avea de gând să facă un proces public, dar eu am convins-o că există şi modalităţi mai subtile de a te răzbuna pe inamicii tăi. Şi a fost şi ea de acord că oamenii nu trebuie să afle de dublură.

– Deci, nu crezi că ea mai e în pericol acum? întrebă Lucien.

– N-aş spune asta, zise Rodolfo grav, dar probabil că nu imediat.

– Problema e că începând de azi nu cred că voi mai putea să vin în Bellezza o vreme, îl anunţă Lucien. Părinţii mă duc într-o vacanţă în străinătate. N-o să mai pot veni în Talia dacă nu plec din Anglia, nu?

Rodolfo se uită atent la el.

– Deci, te simţi mai bine în lumea ta? întrebă el.

– Aşa se pare, spuse Lucien.

– Şi unde te duc?

– La Veneţia, preciză Lucien.

Rodolfo zâmbi.

– Deci, într-un fel, ai să te afli în Bellezza tot timpul. Şi când ai să vii înapoi, o să-mi spui dacă oraşul nostru e la fel de frumos şi în vremea voastră.

William Dethridge îşi lăsă calul pe continent şi luă o barcă spre Bellezza. Plecase din Montemurato în toiul nopţii, încă temându-se că viaţa-i era în pericol. Acum urma să stea cu maestrul „Rudolphe", unde simţea că avea să fie mai în siguranţă. Chiar şi după un an şi jumătate, nu putea separa Talia din acea dimensiune de Italia din vremea lui.

În Italia, ca şi în Anglia elisabetană, exista ostilitate şi neîncredere faţă de orice fel de magie. Chiar dacă regina avea propriul ei astrolog, care alesese ziua încoronării ei în funcţie de poziţia astrelor. Acum inexplicabilul era echivalent cu ilegalitatea şi oricine avea ca el vreo legătură cu Italia era imediat considerat suspect. Acolo trăiau marii magicieni, asta fiind valabil în ambele lumi.

Dethridge avea încredere în Rodolfo şi-l considera cel mai puternic *stravagante* din Talia. Dacă magia era repudiată

sub di Chimici, atunci asocierea cu Rodolfo putea fi periculoasă. Dar Dethridge prefera să se încreadă în puterea magicianului, în loc să mai trăiască singur în Montemurato. Oriunde se ducea, auzea cuvântul „strega", ce însemna atât vrăjitoare, cât şi o băutură tare. Şi-n centrul pieţei din oraş, fusese aprins un foc.

Se temea foarte tare să nu fie ars pe rug de când scăpase de sentinţa din propria sa lume. Redobândindu-şi umbra şi rămânând şi naufragiat definitiv în Talia, ajunsese să-şi piardă liniştea. Nu putea suporta gândul că n-avea să-i mai revadă pe soţia şi copiii săi, şi nu-i venea să creadă nici că se afla în siguranţă. Când văzuse cum e pregătit focul, i-a trecut imediat prin minte că cineva din Montemurato ştia ce era el – sau ce fusese.

Acum, că mijiseră zorii şi barca se apropia de oraşul de argint, răsuflă uşurat pentru prima oară după atâta vreme. Era greu să-ţi închipui că un loc aşa de frumos putea fi şi periculos.

Enrico se împrietenise cu Giuseppe, iscoada Ducesei, la un pahar din lichiorul său preferat. Cei doi se întâlniseră de câteva ori de când misiunea lor îi purtase pe amândoi până-n uşa Leonorei Gasparini şi făcuseră schimb de informaţii. Acum dădeau pe gât nişte strega, în băruleţul de lângă teatrul improvizat. Pe măsură ce se înserа, se împrietenіră tot mai tare unul cu celălalt, dar şi cu omul morocănos de la bar.

– *Ancora*! strigă Enrico. Mai ia unul în contul meu. Şi tu, amice cu sticla. Ia şi tu unul.

În Bellezza nu zicea nimeni lucruri de genul: „Nu crezi c-ai băut destul?" Cum nu existau maşini pe care să le conducă nişte oameni beţi şi nici măcar trăsuri, aceştia nu reprezentau niciun pericol decât pentru ei înşişi. Cel mai rău lucru care i se putea

întâmpla unui bellezzan beat era să cadă în canal, şi dacă se întâmpla asta, în nouă cazuri din zece şocul apei reci era suficient pentru a-l trezi.

Lui Enrico i se întâmplaseră astfel de lucruri în trecut. Acum însă nu era chiar aşa de beat pe cât părea. Avea nevoie de nişte informaţii, pe care doar Giuseppe şi barmanul i le puteau furniza şi el devenise o iscoadă mult prea versată încât să piardă aşa un prilej.

– Ştii de băiatul ăla de care vorbeam noi data trecută, îi zise el patronului, considerând că sosise momentul. Ăla de care ziceai că se afla aici când era *Giornata vietata*, spuse el mai încet.

– Ce-i cu el? întrebă patronul, uitându-se nervos în jur. Asta era o discuţie periculoasă.

– Păi, îţi aduci aminte de fata cu care a fost el aici de două ori?

– Cea frumuşică? întrebă patronul. Da, o ştiu. Locuieşte cu mătuşa ei lângă San Sulien.

Enrico se uită triumfător la noul lui amic. Urma să fie mai simplu decât crezuse el.

– Vezi, Beppe? E aceeaşi. Cea pe care ai urmărit-o tu pe insule. Acum spune-i şi amicului nostru ce-ai aflat.

– Ea locuieşte cu mătuşa ei doar pe timpul verii, zise Giuseppe. E născută în Torrone. Părinţii ei încă stau tot acolo.

– Vezi? şopti Enrico. Altă trădătoare. Amândoi au fost în oraş în ziua interzisă!

Patronul nu se simţea în largul lui. Un băiat era altceva; era aproape bărbat în toată firea. Dar o fetişcană aşa gingaşă şi frumoasă ca aceea, nici nu suporta să se gândească la aşa ceva.

– Aţi vrea să depuneţi amândoi mărturie în faţa Consiliului, nu-i aşa? întrebă Enrico şi îşi luă punga să plătească consumaţia din acea seară. Ceilalţi doi băgară de seamă că

punga era plină cu arginți. Aceleași condiții ca și-n cazul băiatului, îi zise el patronului. Jumătate acum și jumătate după ce depui mărturie.

Patronul își linse buzele. La urma urmei, nu era bine să fie lăsați niște tineri să scape după așa o fărădelege. Toată lumea din Bellezza cunoștea legea referitoare la ziua interzisă.

Dădu ușor din cap, dar pentru Enrico a fost suficient.

– *Ancora*! strigă el tare.

Acum avea doi martori care urmau să le pecetluiască soarta ucenicului lui Rodolfo și micuței lui prietene. Și partea cea mai bună era că Ducesa, prezidând Consiliul, avea să fie nevoită să pronunțe ea însăși sentința de condamnare a lor la moarte. Singurul mod în care puteau scăpa basma curată era ca Bellezza să se alăture republicii. Atunci legea federală ar fi cântărit mai tare ca regulile mici și neînsemnate ale Bellezzei.

Așa că cel mai apropiat prieten și admirator al Ducesei avea să treacă de partea lui di Chimici, încercând s-o convingă să semneze tratatul, astfel ca băiatul să fie salvat. Și băiatul ar fi încercat să intervină pe lângă Rodolfo pentru fată. Grozav. Cum nu se poate mai ușor de manevrat. Enrico mai dădu pe gât încă un pahar. Acum nu mai era nevoie să rămână treaz. Urma să-i spună Giulianei că putea să-și comande trusoul chiar în ziua următoare.

Arianna era tristă. Mai rămăseseră doar câteva zile în care-și mai putea petrece după-amiezile cu Lucien, și acum, că se certaseră, nu știa dacă le mai aveau și pe acelea. Sigur, el urma să lipsească doar o săptămână, dar ea știa că avea să fie cu totul altfel când se întorcea. Vara era pe sfârșite și ea trebuia să se întoarcă la viața sa de pe Torrone. Și nu știa cum avea s-o suporte. După ce împlinea șaisprezece ani, urmau să facă

presiuni asupra ei să se mărite şi nu ştia cine ar mai fi fost potrivit pentru sine după ce ea se împrietenise cu băiatul brunet venit din altă lume.

Scoase un oftat adânc, apoi se scutură. Nu acesta era felul de-a fi al bellezzanilor. Ci să trăiască clipa, să se bucure de ziua prezentă. Când sosi Lucien la fântână, Arianna îl aştepta ca de obicei cu ochii strălucitori, fără urmă de resentimente. Era aşa de uşurată să-l vadă, încât nici nu pomeni de cearta lor.

– Azi o să mergem într-un alt loc, zise ea direct şi-l scoase din grădină, mânându-l prin labirintul de străduţe până jos, într-un loc de pe malul Marelui Canal de unde puteau lua un feribot.

Călătoria cu feribotul era mai ieftină decât cea cu mandola, tot aşa cum era şi-n Veneţia din lumea lui Lucien. Au traversat canalul ca pe nişte poduri mişcătoare şi, odată ce s-au văzut pe celălalt mal, nu s-au oprit să exploreze cartierul acela îndepărtat, ci l-au străbătut repede şi s-au trezit mergând de-a lungul unui alt canal şi au trecut peste un pod de piatră. În cealaltă parte se afla un debarcader, unde erau scoase din apă o sumedenie de mandole negre.

– Ce loc e ăsta? întrebă Lucien.

– E *Squero di Florio e Lauro*, precizâ Arianna. Au fost doi sfinţi. Vezi biserica aia mare de acolo? E în cinstea lor.

– Cine au fost ei? întrebă Lucien. Nu-i ştia el chiar pe toţi sfinţii şi cu siguranţă de aceştia nici nu auzise.

– Oh, nişte fraţi gemeni, zise Arianna cu nepăsare. Se pare că au salvat insula de invadatori prin rugăciune. Însă unii oameni cred că au fost Gemenii, cei cu constelaţia Gemelli.

– Şi ei sunt sfinţii patroni ai mandolierilor? întrebă Lucien, care se obişnuise cu amalgamul din religia bellezzană.

Arianna dădu din umeri.

– Nu cred. Piaţa poartă numele lor pentru că se află lângă biserică.

Chilele mandolelor erau răzuite şi călăfătuite iar. Dar în spatele lor, Lucien observă că se construia o nouă mandolă. Era cea mai frumoasă dintre toate, neagră, ca toate celelalte, dar cu nişte linii mult mai graţioase. Pe Lucien îl apucă dorinţa de a se afla la pupa ei şi de a o conduce pe apele Bellezzei. Se întoarse şi văzu că Arianna avea aceeaşi expresie. Ea-i zâmbi şi el îi răspunse tot printr-un zâmbet. Cine ştie? Poate că într-o zi urma să aibă şi el o mandolă în Bellezza, pe aceea sau alta asemănătoare cu ea.

Când Lucien se întoarse pentru ultimele lecţii matinale cu Rodolfo, înainte de a pleca la Veneţia, spre surprinderea lui, îl găsi acolo pe William Dethridge stând pe un fotoliu.

– Salutare, tinere Lucien, zise bătrânul. Nu te-ai gândit c-ai să dai peste mine aici, nu?

– Nu, răspunse Lucien, dar mă bucur să vă văd. Îi strânse mâna lui Dethridge uşor stângaci.

– Ucenicul vostru are maniere alese, îi zise bătrânul încântat lui Rodolfo, care se afla lângă oglinzile lui magice.

Rodolfo se întoarse şi zâmbi. Apoi se înclină.

– E o onoare pentru mine să am doi *stravaganti* din cealaltă lume în laboratorul meu, zise el.

– Nu, eu nu mai sunt aşa ceva. Doar un filozof naturalist şi atât.

– Nu v-aţi gândit că v-aţi putea întoarce acolo ca *stravagante* din această lume? îl întrebă Rodolfo.

Dethridge păli.

– Nu m-aş mai întoarce în lumea aceea cumplită în care aş fi ars de viu.

– Nu, zise Rodolfo blând, ca *stravagante* de aici, vă veţi trezi în lumea voastră în viitor. Veţi fi în vremea lui Lucien, un

vizitator al secolului al XXI-lea. Tot ce-aţi avea nevoie ar fi un talisman care să provină de acolo. Şi presupun că mai aveţi vasul de cupru?

Dethridge îl scoase din jiletcă. „Cu un obiect aşa de banal să fi început toată povestea cu *stravagantizarea*", se gândi Lucien. Acum Dethridge se uita la acesta ca şi cum era cel mai preţios lucru pe care-l văzuse vreodată.

– Vă mulţumesc, maestre Rudolphe. Mi-aţi redat nădejdea de scăpare dacă nu-mi merge bine aici. În vremea lui Lucien nu-i ard pe vrăjitori, nu?

– Nu, zise Lucien. Eu am văzut oameni care pretindeau că sunt vrăjitori ziua în amiaza mare, la televizor.

Cei doi se uitau la el de parcă vorbea despre cine ştie ce mistere oculte.

– Dar asta n-are importanţă acum, spuse Rodolfo. Cred că am aflat motivul temerii voastre din Montemurato, *dottore*.

Îi chemă la oglinzi şi le-o arătă pe cea focalizată asupra oraşului Montemurato. Se vedea focul din piaţa principală. Pe William Dethridge îl apucă tremuratul la vederea lui. În timp ce se uitau, nişte oameni mărunţei au pus în vârful grămezii de vreascuri un soi de sperietoare de ciori, umplută cu paie.

Lucien înţelese.

– E o sperietoare, zise el. Pe ea o vor arde, nu o persoană. Ştiţi, aşa cum facem şi noi în Anglia în noaptea dedicată memoriei lui Guy Fawkes. „Remember, remember the 5th of November" („Aduceţi-vă aminte de ziua de cinci noiembrie" – n.tr.). Şi pe urmă sunt jocuri de artificii, dar ele nu sunt aşa de frumoase ca ale lui Rodolfo.

Se uită-n sus şi văzu că amândoi făcuseră ochii mari. Cunoştinţele lui de istorie erau într-adevăr puse la încercare din pricina *stravagantizării*.

– Presupun că Guy Fawkes nu exista când aţi plecat dumneavoastră din Anglia, îi zise el lui Dethridge. A încercat să dea foc Parlamentului. Cred că a fost un complot catolic.

Dethridge era vizibil şocat.

– Ah, da, catolicii, zise Rodolfo. Tocmai voiam să vă vorbesc de ei, *dottore*. Dar revenind la Montemurato, figurina din foc e într-adevăr a unei vrăjitoare, aşa cum a presupus *dottore*. E un festival paşnic, *Festa della strega*, care se ţine întotdeauna în perioada asta a anului în Montemurato. E legat de povestea unei vrăjitoare, strega, care zbura peste ziduri acum o sută de ani şi care a blestemat oraşul. Ei ţin blestemul la distanţă arzând vrăjitoarea o dată pe an şi beau un lichior căruia îi zic tot strega. Trebuie să vă fi mutat în Montemurato la scurt timp după ultima sărbătoare, *dottore*. De-asta n-aţi văzut-o.

Dethridge se destinse.

– Deci nu ardeţi oameni pentru magie în Talia?

Rodolfo nu răspunse imediat. Evident că nu voia să-l sperie pe Dethridge.

– Se proceda astfel, dar situaţia s-a schimbat. Sunt atâtea lucruri pe care voi le consideraţi magie în lumea voastră, dar în Talia le considerăm a ţine de ştiinţă. Di Chimici au stârnit teama şi ura faţă de acest gen de practici cărora mă dedic eu aici. Cred că n-o să treacă mult până când se vor apuca să-i persecute şi pe *stravaganti*. Fie şi numai pentru a le smulge secretele. Dar pentru moment n-aveţi de ce vă teme.

– Haide, o să pierdem avionul, îl zori tatăl său, în timp ce mama sa verifica pentru a nu ştiu câta oară paşapoartele, biletele şi banii.

Lucien ezită multă vreme dacă să ia sau nu caietul cu el, dar nu i se părea în siguranţă să-l lase acasă. Voia să-l aibă la el.

În cele din urmă, au plecat spre aeroport. Lucien şi-a petrecut mare parte din timpul zborului moţăind. Avusese o zi plină în Bellezza cu o noapte înainte, studiind principiile *stravagantizării* cu cei doi maeştri din cele două lumi. Şi îşi petrecuse ultima după-amiază împreună cu Arianna, explorând sudul oraşului înainte să se întoarcă la laborator pentru a pleca acasă, ca să înceapă dimineaţa devreme în lumea sa.

Au aterizat la un aeroport mult mai mic decât Heathrow şi, folosindu-se de ghidul mamei sale, au mers prin Veneţia cu mai multe mijloace de transport.

Deoarece autobuzul lor trecea pe un dig rutier, Lucien şi-a amintit de plimbările sale cu barca, cu Rodolfo, când se duseseră în Montemurato. Digurile rutiere făceau ca transportul prin oraş să fie mult mai uşor.

– Acum luăm un *vaporetto*, zise mama sa cu un aer triumfător. Se informase bine şi i-a condus drept spre un debarcader pentru a-l lua pe cel cu numărul 82. O să ne ducă în jos spre Piaţa San Marco, zise ea convinsă. Şi aşa a şi fost.

Lucien n-a putut scoate o vorbă în timpul călătoriei pe apă. Era tare tulburat. Acela era şi totuşi nu era oraşul lui. Canalul era aşa de înţesat de *vaporetti*, şalupe şi bărci cu motor, încât îi luă o vreme până să observe şi gondolele, negre şi lucioase. Dacă se uita numai la ele, părea că se află într-adevăr în Bellezza. Numai că gondolierii erau prea bătrâni şi graşi pentru a-i fi pe plac Ducesei. Asta l-a făcut pe Lucien să izbucnească într-un râs zgomotos.

– Ce-i aşa de amuzant? îl întrebă tatăl său.

Lucien surâse larg. Părinţii săi se uitară unul la altul mulţumiţi. Nu ştiau de ce râdea, dar puteau vedea cât de fericit era.

Îşi văzu umbra pe punte şi asta-l umplu de bucurie.

Bătaia în uşă a fost una sonoră şi grăbită. Servitoarea a deschis şi a fost dată brutal la o parte. Cei doi gardieni publici au trecut pe lângă ea şi s-au dus în grădina unde Leonora stătea încercând să-şi înveţe nepoata să brodeze o margine cu frunze de căpşună. Arianna a fost aproape uşurată să-i vadă, până ce unul dintre ei a zis:

– Avem un mandat de arestare pentru Arianna Gasperini, sub acuzaţia de trădare.

Leonora a scăpat lucrul din mână.

– Ce prostie mai e şi asta? întrebă ea. Nepoata mea n-are nici şaisprezece ani împliniţi. Cum ar putea ea să constituie o ameninţare pentru regat?

– Prin încălcarea uneia dintre cele mai vechi legi ale sale, zise gardianul cu asprime. Există dovezi că se afla în oraş în *Giornata vietata* şi că nu este o locuitoare a oraşului.

Mătuşa Leonora se înroşi şi-şi duse mâna la gură. Dar Arianna rămase nemişcată. Ea ştiuse întotdeauna care era riscul, de când se hotărâse să se ascundă în catedrală, cu trei luni înainte. Acum ştia că trebuia să suporte consecinţele a ceea ce făcuse.

Alte două gărzi bătură la uşa laboratorului lui Rodolfo.

– Deschideţi! În numele autorităţii din oraşul Bellezza! Avem un mandat de arestare!

Erau pe cale să dărâme uşa când Rodolfo îi lăsă să intre. Se uitară prin încăpere, aşteptându-se să dea de un băiat şi în loc de asta au dat doar de un bătrân ce tremura.

– Unde e băiatul? întrebă gardianul mai în vârstă. Avem un mandat de arestare pentru un anume Luciano, cu nume de familie necunoscut, sub acuzaţia de trădare.

– Tânărul Lucian! exclamă bătrânul, destinzându-se pe fotoliu. Ce fel de act de trădare poate să comită un asemenea tânăr? Sunteţi induşi în eroare.

– Nu există nicio eroare, bătrâne, spuse celălalt gardian. Signore senator, dumneavoastră răspundeţi de tânăr?

– Da, e ucenicul meu, admise Rodolfo.

– Atunci unde e? N-ar trebui să se afle aici la lecţii?

– E pe undeva prin oraş, răspunse Rodolfo, destul de sincer. Arătaţi-mi mandatul.

Citi bucata de pergament şi se tulbură văzând cuvintele *Giornata vietata*, dar rămase calm în aparenţă.

– Nu avem lecţii după-amiaza, zise el dându-le înapoi mandatul. Nu puteţi aştepta aici.

– Ba putem, spuse primul gardian.

– Atunci, eu şi amicul meu o să plecăm, zise Rodolfo calm.

– Nu puteţi face asta, îl opri cel de-al doilea gardian.

– Oh, exclamă Rodolfo ridicându-şi sprânceana. Aveţi mandat de arestare şi pentru mine? Şi pentru eminentul doctor englez Guglielmo Crinamorte?

Dethridge îi aruncă o privire nedumerită, dar se ridică şi se îndreptă spre uşă împreună cu el.

– Alfredo, îl chemă Rodolfo pe servitorul său, care era chiar în spatele uşii. Te rog să ai grijă de oaspeţii mei. Vor zăbovi aici o vreme, aşa că ocupă-te de tot ce au nevoie. După dumneavoastră, *dottore*.

Şi cei doi *stravaganti* au ieşit afară pe uşă.

Abia când au ajuns jos Rodolfo a spus:

– Repede, în mandola mea. O să vâslesc eu. Trebuie s-o găsim pe Silvia cât mai iute posibil. Slavă Domnului că băiatul nu e în Talia.

Familia Mulholland stătea într-un mic hotel pe Cale Specchieri. Liftul era aşa de mic, încât puteau încăpea în el doar trei persoane. Aşa că cei trei s-au urcat în el, iar un băiat de

serviciu în jachetă roşie a fugit în sus pe scări cu bagajele lor. Camerele lor se aflau la etajul trei, una lângă alta. Tatăl lui Lucien îi oferi un bacşiş gras băiatului.

Acesta se întoarse după câteva minute, cu o tavă cu trei pahare înalte şi o sticlă într-o frapieră. Lucien se afla în camera părinţilor săi, ridicând obloanele să vadă ce privelişte se zărea din camera lor.

– N-am comandat nimic, se miră tatăl lui. Trebuie să fie o greşeală.

– *Offerto dalla casa*, zise băiatul de serviciu, zâmbind.

– E prosecco, spuse Lucien. Seamănă un pic cu şampania. Şi cred că a spus că e din partea casei.

– A casei, da, zise băiatul. *Salute!*

Şi a plecat. Tatăl lui Lucien ridică din umeri şi deschise sticla cu un pocnet. Turnă din vinul rece în cele trei pahare şi i-l întinse pe cel mai mic lui Lucien.

– Văd că ai să fii foarte util aici. În sănătatea ta!

– Noroc! închină Lucien.

În Talia, într-una dintre temniţele Ducesei, uşa se închise cu zgomot. Arianna aşteptă până ce paşii gardienilor se îndepărtară şi apoi se trânti pe un maldăr de paie, izbucnind în plâns.

Capitolul 14

Puntea Suspinelor

Cei din familia Mulholland s-au trezit devreme în prima lor dimineaţă la Veneţia, hotărâţi să ajungă înaintea tuturor în Piaţa San Marco. Au ajuns aproape primii la coada pentru vizitarea bazilicii şi au petrecut ceva vreme în interiorul ei răcoros. Lucien nu era chiar aşa de impresionat de mozaicuri ca părinţii săi. Lui, fiind din aur, i se păreau ţipătoare, obişnuit cum era cu cele frumos poleite cu argint din bazilica Santa Maddalena, din Bellezza.

În scurtă vreme s-a dus pe scările vechi şi abrupte spre muzeu, cu caii săi auriţi, din bronz, a ieşit afară în logia, unde erau copiile acestora, şi a privit înspre piaţă, din ceea ce-ai fi zis că fusese ascunzătoarea Ariannei din Bellezza. Îţi tăia răsuflarea. Cerul era de un albastru incredibil de senin, brăzdat de stoluri de porumbei ce zburau pe deasupra pieţei şi de pescăruşi albi, care se roteau deasupra lagunei. Gondole negre, elegante, săltau pe apă, pe lângă Piazzetta, iar sfântul şi leul înaripat stăteau pe coloanele lor înalte, veghind asupra oraşului.

Şi totuşi el nu se mai putea gândi la Veneţia ca la adevăratul oraş şi la Bellezza ca la o variantă a lui. Era nespus de frumos şi mult mai curat decât oraşul talian, dar lui i se părea ca un tablou dintr-o galerie în comparaţie cu originalul.

Era greu de crezut că apa se mişca într-adevăr, că păsările zburau şi turiştii forfoteau prin piaţă.

Se alătură părinţilor săi la intrarea în catedrală. Mama lui era cu ghidul în mână.

– A fost minunat. Acum hai să mergem să vedem Palatul Dogilor.

S-au îndreptat spre apă, croindu-şi drum printre ceilalţi turişti şi porumbeii de la picioarele lor, evitând tarabele cu pălării ţipătoare de bufon şi gondole din plastic, poleite în auriu. Palatul roz ce se întindea pe o latură a pieţei atrăgea şi el vizitatori, şi se şi formase o coadă.

Punctul principal de atracţie al turului era să traverseze Puntea acoperită a Suspinelor, spre temniţele dogelui, urmând traseul prizonierilor condamnaţi. Oamenii stăteau la rând să intre. Dar din clipa în care au pătruns în palat, Lucien nu s-a simţit în largul lui. Încăperile oficiale erau toate întunecoase şi posomorâte, cu pereţii lor lambrisaţi şi tablourile uriaşe, înnegrite de vechi ce erau. Nici măcar apartamentele private ale dogelui nu semănau cu ale Ducesei. Nu exista nicio Sală a Oglinzilor şi niciuna cu candelabru sub formă de păun şi cu un coridor secret. De fapt, Lucien remarcase de afară că nu exista niciun palat similar cu cel al lui Rodolfo.

Diferenţele dintre cele două oraşe îi dădeau dureri de cap.

Dar părinţii săi se şi aşezaseră la coadă să treacă pe Puntea Suspinelor, aşa că-i urmă. Pe la jumătatea drumului de pe pod, presiunea din capul său deveni de nesuportat, dar nişte străini se interpuseră între el şi părinţii lui. Era împins mai departe de mulţime. De partea cealaltă a podului se aflau celulele strâmte, acum pline de vizitatori în tricouri şi şorturi, ce şi-i imaginau pe foştii locatari de acolo, terifiaţi.

Lucien nu ştia ce se întâmpla cu el. Nu semăna cu senzaţia de rău din timpul bolii. Respira cu greutate şi capul îi zvâcnea.

A fost împins într-una dintre celule şi imediat s-a gândit c-o să i se facă rău. Un sentiment de groază puse stăpânire pe el. Şi a avut senzaţia că percepe frica altcuiva, care fusese încarcerat acolo înainte să aibă parte de o moarte cumplită.

– Hei, ce se întâmplă acolo? întrebă un american. Ce-i cu copilul? Arată de parcă are să-şi dea duhul.

Asta i-a făcut pe părinţii lui Lucien să vină repede lângă el şi în scurtă vreme lumea se agită în jur zicând „Daţi-vă înapoi" şi „Lăsaţi-l să ia aer", ca-n nişte scene desprinse dintr-un film. Părinţii lui l-au dus înapoi de partea cealaltă a podului. Şi cu cât se îndepărtau de temniţe, cu atât mai bine se simţea.

– Mă simt bine, le zise el părinţilor săi, care vorbeau în şoaptă de doctori.

– Atmosfera din locul ăla e de vină, zise americanul, care-l prinsese pe Lucien chiar când era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa şi traversase podul împreună cu ei. Acolo s-au dus sute de oameni condamnaţi la moarte. Ceva de genul ăsta e foarte posibil să-şi lase amprenta cumva. Băiatul dumneavoastră e doar mai sensibil ca majoritatea, aş zice eu.

Tânăra luă o barcă spre Burlesca, cu inima la fel de plină cum îi era şi punga. În familia ei fuseseră unii care se îndoiseră că Enrico avea s-o ia de nevastă vreodată; erau deja logodiţi de multă vreme. Dar acum, cu banii ei de la Ducesă şi cu arginţii pe care-i primise de la logodnicul ei, putea să-şi comande rochia de mireasă. Şi unde să te duci după dantelă albă în lagună dacă nu în Burlesca?

Era acolo o bătrână care făcea o dantelă aşa de uşoară şi de fină, încât i se dusese faima dincolo de insulă. Paola Bellini poate că avea să ceară mai mulţi bani decât celelalte dantelărese

de pe Burlesca, dar ea era cea mai bună. Prietenele Giulianei o învăţaseră cum s-o găsească pe dantelăreasă. „Uită-te după casa albă", i-au spus ele. „E singura de acolo."

Rodolfo l-a dus iute pe Dethridge prin răstoace, spre o mănăstire din nordul oraşului, unde Ducesa dăruia nişte argint fetelor orfane aflate în grija acesteia. Când ieşi afară, făcu ochii mari văzându-l la pupa vasului său. Într-o clipă l-a lăsat liber pe propriul ei mandolier şi s-a urcat în mandola lui Rodolfo. S-a uitat curioasă la bătrânul cu păr alb ce stătea deja în cabină. El şi-a scos pălăria şi s-a prezentat drept Guglielmo Crinamorte, deşi s-a poticnit rostindu-şi numele.

Rodolfo a dus mandola pe un canal lăturalnic şi a legat-o de un pilon. A sărit în cabină.

– Ce-i cu tot misterul ăsta? a întrebat Ducesa. Şi cine e însoţitorul tău?

Dar zâmbetul îi pieri de pe chip când văzu mina lui Rodolfo.

– Nu-ţi spun de multe ori că e vorba de o problemă de viaţă şi de moarte, zise Rodolfo. Dar astăzi exact asta e situaţia. Ştii că a fost emis un mandat de arestare a unui străin văzut în oraş când a fost *Giornata vietata*?

Ducesa a dat din cap.

– Da, l-am semnat azi dimineaţă. Neobişnuit, nu-i aşa? Presupun că în cele din urmă se va dovedi că e o neînţelegere.

– Sper, spuse Rodolfo. Ştii pentru cine era?

– Nu, spuse Ducesa. Ştii câte hârtii trebuie să semnez în fiecare zi. Nu m-am uitat la nume, am luat doar notă de delict.

– Era pentru Luciano, o lămuri Rodolfo şi a fost surprins de reacţia ei. I se scurse tot sângele din obraji şi se ţinea de gât, de parcă nu mai putea să respire.

– E în regulă, zise doctorul Dethridge, mângâindu-i mâna. Tânărul nu era aici. A plecat în lumea lui şi n-o să se întoarcă ceva vreme.

– Dar mi-am adus aminte de ceva, spuse Ducesa încă tulburată. Am semnat două mandate. Sunt sigură că unul dintre ele era pentru o fată, din ceea ce a spus comandantul gardienilor. Nu m-am uitat nici la numele ei, dar n-a venit prima oară Luciano în Bellezza în ziua de după Cununia cu Marea? Şi nu atunci a întâlnit-o pe fata aceea, pe Arianna?

Rodolfo a fost surprins. El nu-i spusese niciodată Ducesei cine îi arăta lui Lucien oraşul. Şi habar n-avea de Giuseppe şi de propriile ei investigaţii.

– Trebuie să ne întoarcem şi eu am să mă duc s-o văd pe mătuşa fetei, pe Leonora, adăugă el. E o soartă teribilă pentru o fată aşa de tânără să fie spânzurată.

– Nu, Rodolfo, nu înţelegi, zise Ducesa cu amărăciune. Ea nu e o fată oarecare. Trebuie să-ţi spun ceva.

Părinţii săi l-au dus pe Lucien în cafeneaua din Palatul Dogilor. Era un loc demn de Bellezza, de unde puteai privi gondolele trecând pe lângă fereastră în timp ce beai cappuccino. Turistul american le arătase unde era înainte să se întoarcă să-şi termine turul.

– Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă tatăl lui Lucien, după ce s-au aşezat şi au băut cafea înspumată şi biscuiţi tari cu migdale.

– Cred că de vină au fost doar căldura şi grămada aia de lume, răspunse Lucien. M-am simţit brusc claustrofobic.

Dar ştia că fusese mai mult de atât. Însă trebuia să-şi convingă părinţii că se simţea foarte bine şi nu avea nevoie să fie dus înapoi la hotel. Se întrebă cât aveau să-l mai trateze ca

pe un bibelou dacă s-ar fi vindecat. Ar fi continuat să aibă privirea aceea neliniştită de fiecare dată când strănuta sau căsca? Şi ce-ar fi fost dacă el nu s-ar mai fi făcut bine? Nu-l deranjase să fie singur la părinţi, dar acum şi-ar fi dorit să fi avut un frate care să-l scape de stresul de a fi singurul asupra căruia să se reverse toată afecţiunea lor părintească.

„Ştiu cum se simte Arianna", se gândi el.

Într-o casă albă de pe insula Burlesca, o bătrână îi arăta grămezi de dantelă unei tinere. Viitoarea mireasă era veselă şi vorbăreaţă, alegându-şi material pentru rochie, văl şi piese de lenjerie pentru luna de miere, cât şi bordură de dantelă pentru rufăria deja strânsă într-un cufăr de cedru, acasă la părinţii săi. Bătrâna dantelăreasă era curioasă să afle cum de fata aceea, indiscutabil drăguţă şi plăcută, dar evident needucată, îşi putea permite un asemenea *Corredo dalla sposa.*

Dar alegerea şi comandarea unei asemenea cantităţi de material cerea ceva timp şi pe parcursul zilei Giuliana deveni tot mai comunicativă. Fiind aşa de aproape de a-şi împlini visul, devenise imprudentă şi dezvălui atâtea amănunte, încât dantelăresei nu i-a fost greu să pună lucrurile cap la cap. Nu-i plăcuse să audă de acel Enrico şi de bogatul di Chimici care-l angajase.

Chiar dacă a fost surprinsă de numărul de probe pe care le considera necesare bătrâna Paola, Giuliana nu a arătat-o. Era chiar încântată să mai petreacă şi alte zile ca aceea, înconjurată de dantelă spumoasă şi sporovăind cu o persoană înţelegătoare despre nunta sa.

Arianna voia s-o vadă pe mama sa, deşi până atunci fusese tratată bine, doar că nu i se îngăduise să primească vizitatori. Era într-o stare de incertitudine chinuitoare. Oare fusese arestat şi Lucien? Sau se întorsese înapoi acasă la el, înainte de venirea gărzilor? Cel puţin el ar fi fost cu Rodolfo, care avea mai multă influenţă decât mătuşa Leonora.

Cel mai rău a fost noaptea în celulă. Era mult mai întuneric decât în camera ei de acasă, din Torrone, ori din casa mătuşii sale, pentru că în celulă nu existau lumânări şi pe coridor nu existau torţe. Măcar paiele ce-i serveau drept saltea erau curate, dar n-a dormit toată noaptea din pricina foşnetului lor, înspăimântată că ar fi putut fi şobolani.

Şi n-avea nicio nădejde să scape. Comisese fapta de care era acuzată. Dacă mai existau şi martori, atunci era terminată. Bineînţeles că ştiuse ce pedeapsă o aştepta dacă era descoperită. Dar când îşi făcuse planurile nu se gândise că avea să fie prinsă. Îşi zisese că dacă ar fi fost primită ca mandolier, când s-ar fi descoperit că era fată, acest lucru ar fi atras întreaga atenţie şi nu ziua în care se înscrisese. Pentru cineva care pretindea a fi de alt sex nu exista nicio pedeapsă.

Acum trebuia să facă faţă adevărului. Sentinţa pentru fapta sa era invariabil arderea pe rug. Din câte se ştia, nu fusese nimeni condamnat niciodată pentru încălcarea legii legate de *Giornata vietata*, dar nimeni nu se îndoia de ceea ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi încălcat-o.

În scurta sa viaţă, Arianna aflase câte ceva despre arderi pe rug pentru delicte precum trădarea. Ştia că focul era făcut între cei doi stâlpi, cel cu Sfânta Maddalena şi cel cu berbecul înaripat, care stăteau să apere oraşul de năvălirea apelor. Arderile pe rug erau nişte evenimente publice, bellezzanii considerând că cei care trădau oraşul nu meritau niciun fel de milă.

Arianna nu asistase în direct la niciuna. Părinţii ei n-ar fi luat-o la un spectacol atât de înfiorător. Dar văzuse urmele

unui asemenea foc şi avea o imaginaţie bogată. Acolo în temniţă era aşa de uşor să-şi închipuie flăcările, mirosul de la propria sa carne pârlită şi durerea cumplită. Nu suporta aşa ceva şi ţipă cât o ţinea gura. Numai că nu era nimeni s-o audă.

Şi apoi s-a petrecut ceva extraordinar. A avut în celulă o vedenie cu Lucien, înconjurat de mulţi oameni îmbrăcaţi ciudat. Se uita drept la ea aşa de înspăimântat, încât Arianna uită de propria sa suferinţă. Imaginea dură doar o clipă şi apoi dispăru, dar după aceea ea se simţi mult mai liniştită. Deşi se afla într-o primejdie teribilă, la fel era şi Lucien, iar el era absolut nevinovat.

Nu avea habar de lege şi nici de faptul că o încălcase. Doar că adevărul nu l-ar fi salvat. Cine să-l creadă? Se simţea şi vinovată. Dacă nu l-ar fi luat ea din locul unde-l găsise, poate că el s-ar fi întors mai repede înapoi în lumea lui?

Gândindu-se cum ar fi putut să-l ajute şi plănuind să-i trimită un mesaj lui Rodolfo, căzu într-un somn agitat.

Lucien se simţea mult mai bine. A mai avut un moment în care i s-a făcut rău, când a trecut printre cei doi stâlpi în drum spre staţia pentru *vaporetto*, dar i-a trecut repede. Uitându-se înapoi, a observat că doar turiştii treceau prin acel spaţiu, localnicii ocolindu-l. Îşi propuse să se uite în ghidul mamei lui.

– Aici scrie că poţi cumpăra un bilet de *vaporetto* pentru o perioadă mai lungă de timp, zise ea. Hai să facem asta, David. Hai să luăm trei bilete pentru o săptămână şi să circulăm doar pe apă, ca nişte adevăraţi veneţieni.

Entuziasmul ei l-a făcut pe Lucien să zâmbească, iar ea i-a zâmbit la rândul său, lăsând la o parte pentru o vreme grijile în privinţa sănătăţii lui. Era într-adevăr frumos din partea lor să-l

aducă în vacanţa aceea extraordinară şi el era hotărât să se bucure de ea din plin. Poate că era cam mare pentru o vacanţă cu părinţii, dar, fiind singurul lor copil, se înţelesese şi se simţise întotdeauna bine cu ei.

Acum stătea pe cheiul din San Marco uitându-se peste drum la biserica uriaşă, cu cupole, *Chiesa alla salute*, ce se afla cam în acelaşi loc unde era *Chiesa delle grazie* în Talia. De acolo se întinsese podul de bărci ce o condusese pe falsa ducesă până la biserică, în timp ce adevărata Ducesă era ameninţată de asasin, iar Lucien se aruncase în apa murdară a canalului în căutare de comori.

A sosit un *vaporetto* şi au mers cinci staţii până pe Rialto, traversând canalul în sus şi-n jos. Veneţia era aşa de zgomotoasă faţă de Bellezza, încât uneori era posibil să uite de oraşul talian şi ore-n şir. Asta s-a întâmplat mai ales pe Rialto, unde suvenirele ieftine pentru turişti se amestecau cu bijuteriile din aur, extrem de scumpe.

Singurele lucruri care i-au amintit lui Lucien de Bellezza au fost măştile, de la toate tarabele şi magazinele cu aşa ceva. Multe măşti veneţiene erau dintre acelea care acopereau tot chipul şi pe care le ţineai în faţă prinse de un băţ aurit. Dar mai erau şi altele, ce semănau mai mult cu cele ale Ducesei sau ale femeilor bellezzane pe care le văzuse el. Acelea înconjurau doar ochii şi nasul şi erau prinse la spate de un elastic, deşi cele din Bellezza erau legate cu panglici din catifea sau satin.

– Vrei şi tu una? îl întrebă tatăl său văzând că Lucien se uita la măşti.

– Oh, nu, mulţumesc, tată. Adică, vreau eu o mască, dar n-am văzut încă niciuna care să-mi placă.

– Dar sunt destule, nu? se minună mama lui. Cred că sunt mult mai multe măşti veneţiene ce împodobesc casele oamenilor de pe mapamond decât cele care au fost purtate aici la carnaval vreodată.

– Dar ce-i cu aia cu plisc de pasăre, care se găseşte în toate magazinele? întrebă tatăl lui Lucien.

Mama sa consultă ghidul.

– E masca doctorului din vremea ciumei. Se pare că au avut mult de suferit de pe urma ei aici în secolul al XVI-lea şi doctorii purtau măşti din astea cu plisc, pentru a se feri de microbi.

– Dar ei nu ştiau de microbi în secolul al XVI-lea, nu? se miră tatăl lui şi începură una dintre discuţiile lor în contradictoriu, de care Lucien ştia din experienţă că putea face abstracţie.

În timp ce se întorceau înapoi în Piaţa San Marco, pe străzi lăturalnice, se gândi la epidemia ce ucisese o treime din bellezzani chiar înainte să se nască Arianna. Cu siguranţă că dacă doctorii ar fi ştiut cum se răspândea, nu ar mai fi murit atâţia oameni.

– Nu-mi vine să cred, spuse mama lui cu voce tare, de parcă ar fi dat şi ea de cine ştie ce germene. E revoltător!

Lucien se uită în direcţia în care arăta ea. Acolo, într-un colţ al pieţei, era un McDonald's. Mama lui era practic indignată la culme. Se declarase întotdeauna împotriva a ceea ce ea numea poluarea celor mai frumoase oraşe ale Europei cu lanţurile de fast-food americane.

– Vrei un burger şi nişte cartofi prăjiţi, Lucien? întrebă tatăl lui, făcându-i cu ochiul.

– N-o necăji, tată, răspunse Lucien râzând. N-am putea lua câte o felie de pizza mai bine?

Când au găsit un bar unde se vindeau felii de pizza, sandviciuri cu focaccia şi doze de băuturi răcoritoare, s-au aşezat pe marginea de piatră a fântânii din mijlocul pieţei şi au prânzit uitându-se la trecători, mama lui încruntându-se la cei care molfăiau hamburgeri. Apoi şi-au continuat plimbarea, luându-se după indicatoarele galbene, cu săgeţile lor derutante, negre, curbate, ce arătau drumul înapoi spre Piaţa San Marco.

– Uite, Lucien, zise tatăl lui, oprindu-se brusc. Aici e un magazin care vinde caiete ca acela pe care ţi l-am dat eu ţie. Ştii, acela care ţi-a trezit interesul faţă de Veneţia la început.

Au intrat. Era ca o peşteră a comorilor, cu hârtie marmorată şi caiete frumoase, de la cele de buzunar, la cele de birou directorial. Preţurile erau astronomice. Tatăl lui Lucien era dezamăgit, dar el a găsit un creion decorat cu aceleaşi vârtejuri roşii-purpurii ca şi preţiosul său caiet. Îl scoase cam uzat din buzunar să le compare.

– Eşti sigur că doar asta vrei? l-a întrebat tatăl său. Recunosc că se potrivesc de minune. Dar arată mai bine decât caietul ăsta vechi, nu? Ce-ai făcut cu el, ai scris în baie?

Lângă magazinul de papetărie se afla unul cu măşti. Acolo Lucien a găsit una argintie, în chip de pisică, ce-i amintea de Bellezza. Era mult mai bine făcută decât cele de la tarabele de pe Rialto şi părinţii au fost bucuroşi să i-o cumpere. Apoi au găsit şi o tarabă ce vindea catifea imprimată şi au cumpărat o eşarfă verde pentru mama lui şi o pereche de papuci roşii pentru tatăl lui. Şi s-au întors înapoi la hotel într-o dispoziţie excelentă.

Ducesa a traversat Puntea Suspinelor, rochia foşnindu-i pe dalele de piatră. De îndată ce gardianul a descuiat uşa celulei, i-a făcut semn să plece. Cum omul ezita, ea l-a îndepărtat iritată.

– Mi-e greu să cred că o fetişcană ar reprezenta o ameninţare. Presupun că aţi percheziţionat-o să nu aibă arme? Dar dacă încearcă să mă sufoce cu salteaua ei de paie, promit să te chem în ajutor.

Omul a aprins o torţă în colţul celulei, apoi a ieşit şi a trecut podul înapoi.

Fata dormea. Părea extenuată, părul îi era ciufulit şi plin de paie. Ducesa a închis încet uşa în urma sa. Dar chiar şi acel sunet a trezit-o pe fată, care a sărit în sus şi s-a zgâit la vizitatoarea ei. Apoi s-a aşezat la loc, dezamăgită.

– Oh, suspină ea. Credeam că e mama.

Ducesa a tresărit, dar a replicat cu asprimea sa obişnuită:

– Aşa se vorbeşte cu suverana ta? Nu-i de mirare că te afli aici pentru un act de trădare.

Arianna s-a ridicat iar în picioare.

– Înălţimea Voastră, îngăimă ea. Îmi pare rău. M-aţi luat prin surprindere. N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

Indiferent la ce se aştepta ea, ce a urmat a fost cu totul altceva. Arianna o ura pe Ducesă de atâta vreme, încât nici măcar nu se mai gândea la ea ca la o persoană reală. Acum această mare lady, în mâinile căreia se afla soarta ei, înaintă şi o privi drept în faţă, cu ochii săi violeţi strălucind din spatele măştii. Apoi o luă pe Arianna în braţe şi o strânse la piept.

Capitolul 15

Limbajul dantelei

Rinaldo di Chimici spumega de furie. Planul lui izbutise doar pe jumătate, acea jumătate mai uşoară. Fata se afla în siguranţă la închisoare şi era foarte convins că dovezile cumpărate de el aveau să ducă la condamnarea ei la moarte. Dar senatorului Rodolfo avea să-i pese îndeajuns de fată dacă băiatul nu era prins? Parcă se volatilizase, pur şi simplu. Nu era acasă la senator şi nu-l văzuse nimeni plecând.

El mai angajase încă două iscoade pentru a sta cu ochii pe palat şi a-l înşfăca pe băiat imediat ce şi-ar fi făcut apariţia. Enrico fusese promovat să se ocupe de lucruri mai importante. Dar era îngrijorat că Rodolfo ştia unde era băiatul şi-l avertizase să se dea la fund. Şi dacă băiatul era ceea ce bănuia el că e, avea el unde să se ascundă, în locuri ce nu erau accesibile iscoadelor sale.

Procesul nu era departe; nu le stătea-n fire bellezzanilor să amâne ceva aşa de important. Consiliul urma să se întrunească în câteva zile şi rezultatul avea să fie grabnic. Dacă fata era executată, ambasadorul se îndoia că băiatul s-ar mai fi întors vreodată.

– Trebuie să-l găsim pe băiat, îi spuse agitat di Chimici lui Enrico. Altfel n-o să am nicio putere de a negocia cu Ducesa! Şi ea trebuie să semneze tratatul acela!

Ar fi fost poate mai fericit dacă l-ar fi putut vedea pe Rodolfo plimbându-se noaptea în grădina sa de pe acoperiş. Acesta se tot frământase cum să-i trimită un mesaj lui Lucien pentru a-l preveni să nu se întoarcă pe neaşteptate în Bellezza şi să nimerească drept într-o cursă. Era adevărat că Lucien se *stravagantiza* direct din laboratorul lui, dar Rodolfo nu ştia ce efect avea faptul că îşi petrecuse o săptămână doar în lumea lui şi în altă parte decât acolo unde locuia. Dacă se întorcea în toiul nopţii în Bellezza, se putea duce direct la Arianna. De când îl adusese la el la laborator de la *Scuola Mandoliera*, Lucien nu lipsise de la nicio lecţie matinală până când nu-l luaseră părinţii săi în străinătate. Din câte putea Rodolfo să priceapă, când în lumea lui Lucien era noapte, în Bellezza era zi, aşa cum fusese şi în cazul lui William Dethridge. Dacă se *stravagantiza* într-un sens ori în celălalt mai mult de o dată în timpul zilei sau al nopţii, în oricare dintre lumi, ajungea în cealaltă lume doar în câteva clipe după ce o părăsise. Dar dacă întreprindea călătoria în noaptea următoare, în Bellezza mai trecea o zi. Dar Rodolfo nu ştia cât avea să însemne absenţa fără precedent a lui Lucien timp de o săptămână din Talia. El, Lucien şi doctorul Dethridge îşi petrecuseră ore-n şir discutând despre diferenţele temporale dintre Anglia lui Lucien şi Talia lor.

Dethridge le spusese că data primei lui *stravagantizări* neplanificate, din ziua în care încercase să obţină aur, fusese în 1552, cu 25 de ani în urmă conform istoriei din Bellezza. Dar era cu 425 de ani înainte de vremea lui Lucien. Dacă poarta dintre cele două lumi se deschidea consecvent, un an din Talia era echivalent cu aproape 17 ani în lumea lui Lucien. Dar problema era că poarta nu se deschidea consecvent. În timpul vizitelor lui Lucien, datele se potriviseră

perfect între cele două lumi, dar uneori diferența dintre ele era evident accelerată și era imposibil să deduci când avea să se întâmple din nou așa ceva.

– Chiar dacă plec pentru o săptămână și n-am să mai vin în Bellezza, spusese Lucien, n-o să lipsesc mai mult de atât.

Dar niciunul dintre ei nu știa dacă avea să se întâmple așa. Când Dethridge îi spusese Ducesei că Lucien urma să fie plecat o vreme, se gândise, într-adevăr, că era posibil să nu-l mai vadă o săptămână. Acum, întorcându-se spre laborator, Rodolfo își făcea griji că poate timpul din lumea lui Lucien se accelerase iar și era posibil să se trezească cu el acolo în doar câteva ore. Se gândea dacă el ori Dethridge i-ar fi putut duce un mesaj călătorind în lumea lui.

– Eu vreau să mă duc, dacă asta l-ar ajuta pe băiat, acceptă Dethridge.

– Mulțumesc, spuse Rodolfo. E frumos din partea voastră. Dar cred că nu ar fi de niciun folos. Secolul al XXI-lea vi s-ar părea foarte năucitor și complicat. Mie așa mi s-a părut. Și sunt sigur că ați ajunge acolo după următoarea *stravagantizare* a lui Lucien, așa că ar fi prea târziu să-l avertizați.

– Atunci trebuie să găsim altceva, concluzionă Dethridge simplu.

Neștiind cât se gândeau cei din Bellezza la el, Lucien continuă să exploreze Veneția. Părinții lui au fost uluiți de cunoștințele lui despre oraș, deși uneori îi ducea pe câte o rută bellezzană spre ceva ce nu exista în Veneția sau care se afla în cu totul alt loc. Cu toate acestea, învăță din ce în ce mai bine să mușamalizeze aceste discrepanțe și în mare parte a timpului se dovedea a fi extrem de familiarizat cu orașul și obiceiurile sale.

– Cu siguranţă că ţi-a fost de folos ce-ai citit, remarcă tatăl lui.

În acea zi făceau o călătorie cu barca spre insule şi Lucien trebuia să nu le încurce numele. Merlino era Murano, Burlesca era Burano şi Torrone era Torcello. Barca i-a dus mai întâi spre Murano, cu nenumăratele sale magazine de sticlărie şi negustorii ce-şi făceau reclamă afară şi trăgeau de turişti să intre să asiste la demonstraţii de suflare a sticlei în atelierele lor.

– *Ingresso libero*, citi tatăl lui Lucien pe uşi. Dar asta nu înseamnă *intrarea gratis*? Şi de ce n-ar fi aşa? Doar sunt magazine!

Niciunuia dintre ei nu i-a plăcut sticla viu colorată şi extrem de scumpă, dar Lucien a cumpărat un berbec din sticlă obişnuită, fără aripi. Ar fi vrut să le spună părinţilor săi cum putea fi sticla autentică din lagună. Muzeul nu semăna deloc cu cel de pe Merlino. Nu exista niciun maestru sticlar şi nicio mască funestă. Deşi părinţii săi au fost interesaţi de vasele şi cănile vechi şi ciobite, Lucien s-a plictisit repede şi s-a dus să stea în grădina răcoroasă, înconjurată de arcade, unde pisici pe jumătate sălbăticite se jucau în iarba înaltă.

Cele mai plăcute momente din Murano au fost când au luat prânzul într-un restaurant de pe ţărm, pe o mică terasă cu vedere spre apă. Pe celălalt mal se afla o biserică veche, care, conform ghidului mamei sale, adăpostea oasele unui dragon ucis de un sfânt ce-l stupise.

Burano semăna mai mult cu echivalentul său talian, doar că nu exista nicio casă albă, deşi Lucien o căută asiduu.

– Oh, uitaţi-vă la dantela aia, exclamă mama lui, şi Lucien tresări văzând o bătrână croşetând dantelă în faţa uşii sale de la intrare.

Casa era albastră şi dantela ei nu era la fel de fină ca aceea a Paolei, dar era totuşi frumoasă şi Lucien era încântat că mama

lui o remarcase. Insistă să-i cumpere o faţă de masă, deşi cheltui pe ea practic toţi banii pe care-i luase cu el la Veneţia.

– Nu, Lucien, nu se poate, protestă mama sa, dar nimic nu l-ar fi putut opri.

– Îţi aduci aminte de visul meu cu dantela, când n-ai putut să mă trezeşti? îi spuse el. Ţin tare mult s-o ai.

Arianna era uluită. Ducesa îşi redobândi calmul cu oarecare dificultate şi începu să-i spună o poveste atât de neverosimilă, încât Ariannei i-a fost greu s-o creadă.

– Tu crezi că eşti fata Valeriei şi a lui Gianfranco Gasparini, nu? întrebă Ducesa.

– Cred? Nu, chiar ştiu că sunt, răspunse Arianna.

– Da, îţi cunosc povestea, spuse Ducesa. *Figlia dell' Isola*, singura fată născută pe Torrone în atâţia ani. Numai că nu ai fost.

– Ce n-am fost?

– Născută pe Torrone. Ai fost născută aici, în Bellezza, chiar în acest palat şi dusă pe furiş pe insulă când aveai doar câteva ore.

– Nu vă cred, zise Arianna. De unde ştiţi?

– Pentru că am fost prezentă la naşterea ta, spuse Ducesa, cu o uşoară undă din vechiul său umor. De fapt, am fost foarte îndeaproape implicată. Nu poţi ghici cum?

Arianna încercă să şi-o închipuie pe Ducesă ca pe o moaşă, dar nu reuşi.

– Chiar eu te-am născut, destăinui Ducesa blând. Eşti fiica mea, Arianna, şi ai fost crescută de sora mea mai mare, Valeria, şi de soţul ei.

Ariannei îi vâjâia capul. Valeria şi Gianfranco nu erau părinţii ei? Asta era ca şi cum ai fi spus că Bellezza nu era

un oraş. Nu avea nicio noimă. Şi Ducesa era mama ei? Tot ce ştiuse Arianna despre sine până atunci părea să nu fie adevărat. Dar printre emoţiile ce puseseră stăpânire pe ea, era ceva ce-i sfredelea mintea: dacă era născută în Bellezza, atunci nu era vinovată de nicio crimă de *Giornata vietata*! N-avea să mai fie arsă. Se agăţă de gândul acela cu toată puterea.

– La ce te gândeşti? o întrebă Ducesa.

– La multe, spuse Arianna. Dar dacă ceea ce spuneţi e adevărat, atunci nu trebuie să mai stau în celula asta nicio clipă în plus.

Ducesa oftă.

– E adevărat, dar aş prefera să mai rămâi aici de bunăvoie până la procesul de peste câteva zile. Voi aduce suficiente dovezi pentru a convinge Consiliul că eşti o bellezzană get-beget, dar aş prefera să mai păstrez secretul obârşiei tale încă puţin. Ne pune pe amândouă în primejdie.

Atunci Arianna se agăţă de un alt gând, din vârtejul de idei din mintea ei.

– Dacă Gianfranco nu este adevăratul meu tată, atunci cine e?

Torcello era exact aşa cum îşi amintea Lucien de Torrone, cu excepţia mozaicului din micuţa catedrală, care era din aur, nu din argint. Casele zugrăvite în alb de pe malul apei, unde locuia Arianna, tarabele unde se vindeau dantelă şi sticlărie, deşi nu aveau şi pumnale merlino, pajiştea din faţa catedralei, toate acestea l-au făcut să se simtă mai mult ca acasă decât se simţise până atunci în călătoria aceea, deşi el fusese pe insula Torrone doar o singură dată.

Drumul înapoi de-a lungul canalului, pentru a prinde feribotul să se întoarcă în oraş, l-a istovit, dar era fericit. Dar

când au trecut pe lângă ceea ce se gândea că era casa Ariannei, a avut o altă experienţă ciudată. Nu au fost una tot aşa de neplăcută ca aceea din temniţa dogilor. Nu mai exista senzaţia aceea de teroare. Dar resimţea o primejdie şi de această dată se părea că-l viza chiar pe el.

De îndată ce o condusese pe Ducesă la palatul ei, Rodolfo l-a lăsat pe Dethridge la laborator, unde cele două gărzi care veniseră cu mandatul mai aşteptau încă la baza scărilor.

– Dacă se întoarce Luciano, şopti Rodolfo, trimite-l prin pasajul secret ce duce la Ducesă, unde e în siguranţă şi am să vin la el acolo. Acum trebuie să mă duc imediat la Leonora.

Mătuşa Ariannei era în stare de şoc. Era de neconceput ca aşa ceva să se întâmple în timp ce nepoata sa se afla în grija ei. Nu fusese măcar în stare să le spună părinţilor Ariannei ce se întâmplase cu ea şi Rodolfo s-a oferit pe loc să se ducă spre Torrone.

– Dumneavoastră rămâneţi aici, în caz că soseşte vreun mesaj de la *palazzo*, zise el. Nu vă faceţi griji, signora Leonora. Vă pot promite că Ariannei nu i se va întâmpla nimic rău. Şi am să-l trimit pe prietenul meu, *dottore* Crinamorte, să stea cu dumneavoastră, de îndată ce voi putea să mă dispensez de el.

Drumul cu barca spre Torrone s-a desfăşurat rapid, Rodolfo gândindu-se pe tot parcursul lui la ceea ce-i spusese Ducesa. Nu o întrebase despre tatăl fetei, dar îl durea teribil să realizeze că fata fusese concepută în perioada în care el şi Silvia fuseseră, după cum crezuse el, nespus de apropiaţi. Era pe când el încă-şi mai petrecea multă vreme în Padavia, departe de Bellezza. Dar se gândise întotdeauna că Silvia îi fusese credincioasă.

Acum se ocăra pentru cât de naiv fusese în tinereţe şi se întreba dacă se amăgise singur în toţi anii ce-au urmat. Cine ar fi putut fi tatăl Ariannei? Doar nu Egidio ori Fiorentino? Toate astea se sfârşiseră, aşa îl asigurase Silvia, de când se prezentase el prima oară la *Scuola*. Dar poate că fusese un prost s-o creadă? Poate că Silvia nu-l iubea deloc? Şi totuşi... ce fusese atunci Cununia cu Marea din acest an? Silvia îi oferise motive întemeiate să creadă că iubirea ei rămăsese la fel de puternică în toţi aceşti ani.

Alungă astfel de gânduri şi se concentră asupra fetei. Acum, gândindu-se la ea, putea să-şi dea seama că semăna foarte bine cu Silvia tânără. Ochii erau aceiaşi. Şi zâmbetul aşijderea.

Merse de-a lungul canalului spre casa familiei Gasparini, gândindu-se doar la fată şi la modul în care putea Silvia să dezvăluie atâta adevăr încât să-i salveze viaţa, fără a o pune într-o nouă primejdie. Şi brusc se opri la jumătatea drumului. Pe cărare, în faţa lui, îi apăru o imagine a lui Lucien. Rodolfo nu stătu să se gândească cum se întâmplase. Îşi concentră doar mintea pentru a-l informa pe Lucien că trebuia să fie atent, că viaţa îi era în pericol. Şi apoi viziunea dispăru şi Rodolfo trebui să se ducă şi să le spună părinţilor adoptivi ai Ariannei ce i se întâmplase fetei.

Enrico devenea rapid mâna dreaptă a lui Rinaldo di Chimici. Şi sub influenţa lui, ambasadorul devenise nerăbdător să forţeze Bellezza să se alăture republicii.

– Uitaţi de băiat, îi sugeră Enrico. Sau cel puţin folosiţi-vă de un alt as din mânecă. Nu văd ce-i rău în asasinat dacă aveţi o altă ducesă de rezervă, care să semneze tratatul.

– Chiar se nimereşte să am una, spuse di Chimici. E cineva din familia mea, o verişoară, Francesca di Chimici, din Bellona.

– Dar trebuie să fie locuitoare a Bellezzei pentru a putea fi ducesă, obiectă Enrico.

– Asta se poate aranja, spuse ambasadorul. Trebuie doar să se mărite cu un bellezzan. Şi familia mea poate să asigure asta cu uşurinţă, cu aşa o dotă mare ca a ei.

– Şi presupun că banii familiei dumneavoastră ar cumpăra şi rezultatele alegerilor? insinuă Enrico.

Lui di Chimici nu-i plăcu tonul familiar al lui Enrico.

– Sunt sigur că cetăţenii din Bellezza ar considera-o pe verişoara mea o candidată vrednică, replică el înţepat.

– Atunci haideţi să nu stăm după băiat. Ştiu că procesul a fost ideea mea, dar cred că am putea merge mai departe şi s-o dăm jos pe doamnă.

– Ultima mea încercare a eşuat, spuse di Chimici rece.

Enrico se bătu peste nas.

– Asta pentru că nu m-aţi avut pe mine în slujba dumneavoastră. Nătăfleţul ăla pe care l-aţi angajat era bellezzan şi n-ar trebui să aveţi încredere în nimeni din oraş să vă facă treaba. Toţi ajung să fie sentimentali în cele din urmă în privinţa doamnei.

– Îţi oferi serviciile?

– Păi, pentru un preţ acolo, bineînţeles, spuse Enrico.

– Bineînţeles, îngână di Chimici. Dar tot îl vreau pe băiat. Are ceva de care eu am nevoie.

– Oh, o să-l aveţi, spuse Enrico sigur pe sine. Şi o să aveţi şi Bellezza. Aveţi încredere în mine.

Giuliana s-a simţit tare bine în perioada petrecută pe Burlesca pentru probe. Bătrâna era de treabă şi ştia să asculte. O femeie mai tânără o ajută să croiască rochia şi tustrele au fost ocupate atâtea zile cu trusoul, încât s-a mutat pentru o

vreme cu tânăra croitoreasă, ca să nu trebuiască să facă atâtea drumuri pe apă.

Ea visă în toată această vreme la apropiata sa nuntă. Numai despre Enrico-n sus şi Enrico-n jos vorbea cât era ziua de lungă, şi pe celelalte două femei părea să nu le deranjeze cât de mult vorbea despre el.

– Are o slujbă aşa de importantă acum, spuse ea. Dar nu pot să vă spun ce anume, pentru că-i strict secret. Pot să vă spun doar că dacă o ţine aşa, o să avem destui arginţi încât să ne cumpărăm propria noastră casă! Închipuiţi-vă, mie mi-ar plăcea una din astea frumos colorate de aici, de pe Burlesca, dar el zice că e posibil să plecăm din lagună după asta, după slujba asta despre care nu vă pot spune nimic.

– Sună destul de primejdios, draga mea, zise Paola cu blândeţe. Sper că nu-i nimic ilegal.

Giuliana râse mânzeşte.

– Păi, hai să spunem doar că poate ar fi mai bine să plecăm în Remora după ce se termină totul. Cei de acolo s-ar putea să ne fie tare recunoscători.

Ochii negri, luminoşi, ai Paolei spuneau cu totul altceva decât purtarea ei blajină, petrecându-şi restul timpului de probă tot iscodindu-şi clienta, să afle mai multe de la ea. Şi pe la sfârşitul zilei află tot ce avea nevoie.

În acea seară, Paola îşi luă perniţa pentru făcut dantelă şi lucră la lumina lumânării până târziu în noapte, mult după ce soţul ei, Gentile, se dusese la culcare.

Arianna a fost mutată din celula ei mică şi sărăcăcioasă chiar în aceeaşi noapte în care a vizitat-o Ducesa. Cea nouă era mai mare, cu covoare pe dalele de piatră, şi nu era nici aşa de rece. Avea o saltea moale pe care să doarmă, în loc de aşternut de paie. Dar iar n-a putut pune geană pe geană, gândindu-se la

ceea ce aflase. Primul său gând a fost că Ducesa o luase razna. Dar ceea ce-i spusese avea un sens ciudat. Fraţii Ariannei erau mult mai în vârstă ca ea şi nu se simţise niciodată cu adevărat ca acasă pe insulă. Fusese întotdeauna atrasă de Bellezza, care era locul visurilor sale. Apoi o altă parte din mintea ei se agăţă cu înverşunare de tot ceea ce ştiuse dintotdeauna şi refuză să renunţe la părinţii pe care-i cunoştea pentru o mamă nouă şi periculoasă şi un tată necunoscut.

În dimineaţa următoare, Ducesa îşi făcu din nou apariţia devreme, de această dată cu servitori ce aduceau mobilă. Când totul a fost aranjat, spre mulţumirea ei, i-a concediat şi i-a făcut semn Ariannei să se aşeze lângă ea pe canapea. Arianna se aşeză, scoţându-şi ultimele fire de paie din păr. Era hotărâtă să nu înceapă ea să vorbească prima.

– Eşti supărată pe mine, spuse Ducesa încet.

– La ce te-ai fi aşteptat? întrebă Arianna cu amărăciune. M-ai abandonat şi ai uitat de mine timp de mai bine de cincisprezece ani. Nu ştiu cum de te-ai hotărât să-mi spui şi acum, doar dacă ai făcut-o ca să-mi salvezi viaţa.

– Bineînţeles că ăsta este unul dintre motive, declară Ducesa. Dar acum totul se va schimba. Ştiam de câteva luni încoace că urma să intervină o criză în viaţa mea şi în cea a oraşului.

– Cum? Ce criză? Nu înţeleg, spuse Arianna.

– Lasă-mă să încerc să-ţi explic, spuse Ducesa. Poate că ar fi de folos dacă mi-ai putea vedea chipul mai bine.

Şi, ducându-şi mâinile la panglica de argint, îşi desfăcu masca albastră de mătase pe care o purta. Se uită fix în ochii Ariannei şi fata simţi că-i stă inima-n loc. Dacă tot ce i se spusese era adevărat, acum îşi vedea mama pentru prima oară.

Şi-nlăuntrul minţii ei, o voce-i şoptea că se uita la chipul neştiut al suveranei absolute a oraşului său, cea mai puternică persoană pe care putea s-o întâlnească vreodată. Şi era mult

prea mult pentru ea. A fost nevoită să privească-n altă parte. Dar nu înainte de a realiza că ea şi Ducesa semănau foarte mult.

– Când am aflat că urma să am un copil, a continuat Ducesa, vorbind din spatele Ariannei, m-am temut şi pentru mine însămi, şi pentru tine. Faptul că aveam pe cineva la care să ţin aşa de mult ar fi fost o armă teribilă în mâinile vrăjmaşilor mei. Mă hotărâsem de mult să rămân necăsătorită şi să n-am copii. Oraşul reprezenta pentru mine familia mea şi-mi era îndeajuns. Aşa că am hotărât – şi poate că am greşit, dar tu ai să mă judeci – să te dau în grija cuiva în care puteam avea încredere, a cuiva care nu m-ar fi trădat niciodată, propria mea soră. Valeria a fost de acord când am trimis după ea şi a fost răsplătită cu o fiică pe care şi-o dorise aşa de mult după cei doi fii ai săi.

– Dar cum ai reuşit? întrebă Arianna, curiozitatea ei înnăscută scoţând la iveală ce avea ea mai bun. Adică n-a observat nimeni că începuseşi, mă rog, să te îngraşi? Şi mama, adică sora ta, ce-a făcut?

Ducesa zâmbi.

– N-a fost uşor. Am o servitoare în care am încredere mai mult decât în toate celelalte. Numele ei e Susanna. Şi ea ştia totul. N-aş fi putut să mă ascund fără ajutorul ei. Vreme îndelungată nu s-a zărit nimic, dar pe măsură ce sarcina a avansat, am început să port rochii mai largi şi s-a zvonit că sufeream de o boală de stomac ce dură câteva luni. În acelaşi timp, Valeria şi-a căptuşit lenjeria bine şi le-a spus prietenelor ei că rămăsese însărcinată. Ele au fost foarte surprinse.

– Da, îşi aminti Arianna. Mi s-a spus mereu ce bucurie a fost pe insulă când s-a aflat că urma să mă nasc eu.

– Asta a fost partea cea mai grea, spuse Ducesa. Femeile din Torrone nu mai născuseră de atâta vreme şi erau aşa de interesate de venirea ta pe lume. Şi bineînţeles că doreau ca una dintre ele să asiste la naştere. Dar Gianfranco a zis că avea

să cheme o moaşă din oraş, pentru că pe insulă nu se mai născuseră copii de atâţia ani.

– Şi când a venit moaşa m-a adus şi pe mine cu ea, presupun, zise Arianna.

– Aşa este. M-am apucat să folosesc sosii în ocaziile oficiale, odată ce trupul meu s-a transformat într-atât încât nu mai puteam să ascund asta. O tânără a apărut în locul meu la banchetul de ziua epifaniei, purtând hainele mele somptuoase, în timp ce eu zăceam sus, în camera mea, doar cu Susanna şi cu moaşa, care mă asistau la aducerea ta pe lume.

În celulă se lăsă tăcerea.

– Nu ţi-a păsat că m-ai dat? întrebă Arianna.

Ducesa o apucă de mână.

– Eram hotărâtă s-o fac. Nu puteam să-mi îngădui să-mi pese. N-am scos un sunet când te-am născut şi n-am scos un sunet nici când te-am dat. Îţi alesesem deja numele şi asta a fost tot ce-am putut face pentru tine atunci. Să te dau surorii mele a fost tot ce-am crezut eu în mod sincer că puteam face pentru tine.

– Dar nu puteai pretinde cel puţin că eşti mătuşa mea? Adică n-am ştiut niciodată până aseară, că ma... că Valeria avea o soră şi că aceea erai tocmai tu.

– Şi asta a fost cea mai bună soluţie. Bineînţeles că lumea ştia că eram originară de pe insule, deşi am fost născută şi eu tot în Bellezza, aşa cum şi trebuie să fie o Ducesă. Bunica ta, Paola, era plecată la cumpărături în oraş când m-am născut eu. Şi eu, la fel ca şi tine, m-am grăbit să vin pe lume şi m-am născut înainte de termen. Dar memoria oamenilor de aici e scurtă şi chiar dacă-şi amintesc că părinţii mei locuiau pe Burlesca, ar fi trebuit să am un inamic foarte îndârjit, care să dea de urma surorii mele în Torrone, şi chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa, oricum n-ar fi avut niciun motiv să se îndoiască de faptul că erai copilul ei.

– Dar dacă n-au existat probleme în toți anii ăștia, de ce să schimbi lucrurile acum? întrebă Arianna, retrăgându-și mâna.

Ducesa oftă.

– Acum câteva luni, Rodolfo a venit la mine cu o poveste tare ciudată. Își săvârșise divinațiile, așa cum procedează de fiecare dată când e lună plină, și obținuse o etalare ce s-a repetat, iar el n-a fost în stare s-o interpreteze. Fie că a dat în cărți, că a citit în figurinele de sticlă ori că a dat cu zarurile, i s-a revelat un mesaj urgent, numai că-i lipsea acea informație de care avea nevoie pentru a-l interpreta. El nu știa de tine.

– Care era mesajul? întrebă Arianna.

– Se referea la o tânără și o primejdie, la un magician și un tânăr, un talisman și un *stravagante* din cealaltă lume, un ducat și numărul șaisprezece. De îndată ce mi-a spus, am știut că o parte din asta se referea la tine și la apropierea zilei tale de naștere și la faptul că trebuia să iau niște măsuri pentru a-ți asigura protecția în viitor. Așa că le-am transmis mesaje surorii și mamei mele și am așteptat să văd ce plan al dușmanilor mei avea să te pună în primejdie pe tine sau să mă pună pe mine, prin intermediul tău.

Arianna rămase tăcută o vreme.

– Tatăl meu este Rodolfo? întrebă ea încet.

Ducesa se ridică, fiind vizibil tulburată, și se duse în partea cealaltă a celulei.

– Nu crezi că-mi datorezi adevărul și-n privința asta? insistă Arianna.

– Ți-am explicat de aseară că eu nu i-am vorbit niciodată tatălui tău despre existența ta, zise Ducesa. Asta era esențial pentru ascunderea ta. Când am să consider necesar să-i spun, atunci ai să afli și tu. Până atunci, cu cât știi mai puțin, cu atât mai în siguranță vom fi cu toții.

Vocea ei era dură şi Arianna şi-a dat seama că n-avea cum să mai ajungă nicăieri cu întrebările pe tema aceea, aşa că schimbă tactica.

– Şi ai fost mulţumită să nu ştii nimic despre mine în toţi aceşti ani?

– Ce te face să crezi că n-am ştiut nimic de tine? întrebă Ducesa, întorcându-se, cu ochii în flăcări. Ştiu când ţi-a ieşit primul dinte, când ai rostit primul cuvânt – şi dacă-mi aduc bine aminte, acesta a fost „nu" – când ai făcut primii paşi. Ştiu când te-ai dus la şcoală şi că erai obraznică cu profesorii tăi. Ştiu că fraţii tăi şi Gianfranco te-au răsfăţat tare şi că erai preferata tuturor de pe insulă. Ştiam totul despre tine, mai puţin cum arătai. Imediat ce te-am văzut cu Luciano, am pus să fii urmărită şi presimţirea mea s-a confirmat. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ai să vii în Bellezza în ziua interzisă. Şi nu mi-a trecut nicio clipă prin minte, printre toate fatalităţile pe care le-am luat eu în considerare, că primejdia avea să fie adusă aici chiar de tine!

Arianna nu suporta să-i lase Ducesei avantajul de a o privi de sus. Sări în picioare, aşteptându-se să-i întâlnească privirea mânioasă şi fiind gata să-i dea replica imediat. Apoi văzu că ochii Ducesei, ca şi ai ei, luceau de lacrimi.

Săptămâna în Veneţia se terminase. Lucien făcuse tot ce-şi propusese. Credea că n-avea să uite nicicând imaginea reflectată în apă a oraşului, când au luat o barcă înapoi de pe Torcello, care s-a oprit la Lido şi apoi a traversat laguna spre Piazzetta. Întregul oraş părea a pluti pe apă, turlele, cupolele şi turnurile sale aurite strălucind în soarele ce apunea.

Asta îi aminti de ultima sa călătorie cu barca de pe Torrone, când fusese cu Arianna şi se *stravagantizase* brusc acasă la el.

Atunci oraşul era poleit cu argint, dar ambele locuri erau la fel de magice.

În ultima lor seară, tatăl lui Lucien închirie o gondolă cu lanterne şi au avut parte de nişte serenade cântate în aşa un stil de parcă erau nişte reclame la îngheţată.

– Trebuie să plăteşti în plus pentru cântat, şopti el. Dar, mă întreb, cât trebuie să plăteşti în plus să-l faci să se oprească?

Lucien alesese gondola şi cel mai chipeş gondolier, în cinstea Ducesei, deşi era trecut de douăzeci şi cinci de ani.

– Eşti aşa de nostim, Lucien, se amuză mama lui. Ce contează cum arată omul?

– Eu cred că totul în Veneţia ar trebui să fie fără cusur, spuse Lucien. Şi ar fi deranjant dacă ar fi urât.

Au plutit domol înspre amontele canalului, în aerul înmiresmat al serii, şi după aproape un ceas s-au întors în Piaţa San Marco. Lucien observă iarăşi cum doar turiştii treceau printre cele două coloane cu statui în vârf. A avut puternica senzaţie că nici el nu dorea să se apropie de ele.

– Ce scrie în ghidul tău, mamă, despre coloanele acelea? întrebă el.

Ea consultă ghidul.

– Coloanele lui San Marco şi San Teodoro, citi ea, au fost locul de desfăşurare a unui spectacol macabru. Aici au fost executaţi criminalii până în secolul al XVIII-lea. Chiar şi astăzi veneţienii superstiţioşi nu trec printre ele.

În ciuda serii calde de vară, pe Lucien îl trecură fiorii.

– Uf, spuse tatăl său. Hai să mergem să bem ceva de bun rămas.

S-au dus la una dintre cafenelele scumpe, cu terasă, din Piazza. Pentru că era ultima lor noapte acolo, tatăl său comandă bellini, cocktailuri făcute cu prosecco şi suc de piersici albe.

– Pot lua şi o îngheţată? întrebă Lucien.

– Hai să luăm toţi câte una, zise tatăl lui. O să treacă mult timp până o să mai gustăm noi nişte îngheţată italiană veritabilă.

Ducesa stătea în sala de audienţe aşteptându-l pe ambasador. Comandase oglinzile pentru încăpere imediat după alegerea sa şi după aproape douăzeci şi cinci de ani asta încă-i mai aducea satisfacţie. Fiecare perete era placat cu oglinzi ornamentale din Merlino. Dar fiecare parte fusese comandată separat şi numai Ducesa şi un meşter ştiau secretul îmbinării lor pentru a produce reflexii înşelătoare.

Îi conferea un avantaj la negocieri în cadrul tuturor audienţelor oficiale, deconcertându-i şi enervându-i pe vizitatori, care nu erau niciodată siguri care dintre Ducesele pe care le vedeau era cea adevărată. Asta îi convenea de minune Silviei, mai ales în cadrul întâlnirilor lungi şi obositoare pe care le avusese în acea încăpere cu ambasadorul reman. Oftă la gândul că era nevoită să suporte încă una de acest fel şi-n acea zi.

S-a auzit o bătaie în uşă şi un servitor a intrat aducând un pacheţel.

– Scuzaţi-mă, milady, spuse el. Ştiu că-l aşteptaţi pe ambasador. Dar mesagerul a insistat foarte mult să primiţi asta imediat. A spus că e dantela pe care aţi comandat-o din Burlesca şi că voiaţi s-o primiţi degrabă.

– Chiar aşa, spuse Ducesa, care totuşi nu comandase niciun fel de dantelă. Mulţumesc, ai procedat foarte bine.

Îl concedie pe servitor şi deschise pachetul. Modelul dantelei era unul complicat şi lucrat cu fineţe. Ducesa o ţinu în faţa ei, de parcă ar fi fost o carte de citit. Şi, într-adevăr, pentru ea chiar aşa şi era. Mama sa, bătrâna dantelăreasă, le învăţase pe ambele sale fiice ceea ce ea numea limbajul dantelei.

De când o vizitase Silvia pe insulă, mama sa știa că se apropia o criză. Existența copilului n-avea să mai fie un secret. Și acum, printr-un noroc chior, aflase niște informații ce puteau salva viața fiicei sale. Paola a redat tot ce știa ea despre complotul lui di Chimici pe bucata aceea de dantelă, așa că, înainte de a sosi ambasadorul, Ducesa află exact ce punea el la cale.

„Bun", spuse ea în șoaptă. O s-o dau să-mi facă din ea un corsaj și am să-l port în fața nătărăului ăluia. E nevoie de mai mult decât de un Rinaldo di Chimici și sluga lui mizerabilă pentru a-mi răpi mie Bellezza.

Capitolul 16

Sala Oglinzilor

Lucien profitase din plin de săptămâna petrecută la Veneţia. Mai întâi, dormise buştean în fiecare noapte, recuperând lunile în care nu dormise îndeajuns. Şi deşi era un oraş în care se circula mai mult pe apă, se mergea şi mult pe jos. Şi exerciţiul fizic îi făcuse bine. Iar schimbarea peisajului fusese minunată. Chiar şi dacă ar fi ieşit doar din casă pentru a vedea nişte locuri noi şi tot i-ar fi prins bine după lunile petrecute între patru pereţi. Darămite ca acele locuri noi să fie tocmai la Veneţia...

Şi totuşi, de când mersese pe cărăruia de pe ţărmul insulei Torcello, simţise un soi de anxietate latentă. Atâta timp cât fusese aşa de bolnav şi făcuse tratament, ştiuse că viaţa îi era în primejdie. Dar acum era cu totul altceva. Era sigur că această nouă ameninţare îşi avea rădăcinile în Bellezza şi era nerăbdător să se întoarcă acolo, să afle despre ce era vorba.

Temnicerul Ducesei nu mai văzuse aşa ceva. Mai întâi, un criminal vădit fusese bine tratat şi apoi eliberat fără proces, iar acum fata prizonieră, acuzată de unul dintre cele mai grave delicte din Bellezza, fusese tratată ca un oaspete de onoare.

Ducesa poruncise să fie mutată într-o celulă mai mare, mai aerisită şi să aibă toaletă proprie. Apoi i-a fost adusă mobilă. O canapea de catifea roşie, un fotoliu, un mic secreter şi o grămadă de cărţi.

Prizoniera avea propria lampă cu ulei şi lumânări şi un covor care acoperea dalele de piatră. Celula era mai curată şi mai confortabilă decât propria locuinţă a temnicerului. Ar fi putut fi invidios, dar fata era o micuţă fermecătoare şi el ajunsese la concluzia că trebuie să fi fost nevinovată. Nădăjduia asta cu siguranţă, altminteri o păştea o soartă cumplită. Dar dacă era nevinovată, de ce trebuia s-o ţină închisă?

Arianna era practic uşurată să se afle acolo. Avea atâtea la care să se gândească, încât nu dorea s-o distragă nimeni şi nimic. După a doua ei întrevedere cu Ducesa, Rodolfo îi adusese părinţii şi, de îndată ce-i văzuse, le sărise-n braţe suspinând, rugându-i să-i spună că nu era adevărat. Deşi au fost surprinşi să descopere că ea aflase secretul naşterii sale, n-au negat nimic. Au privit-o doar grav, uşuraţi că acelaşi secret avea acum să-i salveze viaţa.

Apoi au îmbrăţişat-o strâns şi au plâns şi ei, promiţându-i că aveau s-o iubească întotdeauna ca pe propriul lor copil. Arianna a suspinat şi mai tare, simţind că între ei se ridicase acum o barieră.

Ducesa venise de câteva ori de atunci, aducându-i mici daruri, alimente ori haine. Odată şi-a trimis propria servitoare să o spele pe cap şi să-i aranjeze părul. Arianna se supusese tuturor acestor atenţii, de parcă era într-un vis. Când Ducesa îi făcuse prima dată dezvăluirile, fusese furioasă. Ea n-a putut suferi niciodată ideea unei suverane despotice. Şi, de îndată ce o întâlnise pe Ducesă în persoană, avusese un motiv în plus s-o antipatizeze. Dar acum nu mai putea, nu după ce văzuse cât de mişcată fusese. Arianna se simţea împărţită-n două.

Trebuia să se obişnuiască cu gândul că părinţii săi erau mătuşa şi unchiul ei, iar fraţii săi, nişte veri. Singurul lucru care nu se schimbase era că bunicii ei rămăseseră tot bunicii ei. Asta era o stâncă de care să se agaţe într-o mare învolburată de incertitudini. Dar chiar şi stânca aceea îşi avea şi ea marginile ei colţuroase şi incomode: Paola şi Gentile o minţiseră la fel de mult ca Valeria şi Gianfranco.

Dar cel mai mult o tulbura ideea că mama ei adevărată era o persoană aşa de puternică şi de charismatică precum Ducesa. O făcuse pe Arianna să-şi schimbe complet viziunea despre ea însăşi. Nu mai era fiica unor oameni mai în vârstă, cumsecade, a unei gospodine şi a unui curator de muzeu, ci era fiica celei mai puternice persoane din Bellezza, singura capabilă să stea împotriva familiei di Chimici, creierul intrigilor politice şi al tentativelor de asasinat. Şi cel mai rău era faptul că, în ciuda tuturor revelaţiilor, Arianna era incitată de această idee.

Tânjise toată viaţa după aventură şi acum urma să aibă mai multe decât putea duce. N-avea de ce să se mai teamă că ar fi fost măritată cu un nătăfleţ. Putea să nu se mai mărite deloc dacă voia. Ducesa aşa procedase. Şi asta o făcea să se gândească şi la altele. Cine era, oare, tatăl ei?

Ducesei îi convenea să-i spună că era mai în siguranţă cu cât ştia mai puţin. Arianna tot mai spera ca acela să fi fost Rodolfo, chiar dacă se temea puţin de el. Ştia şi ea, ca toată lumea, ce se zvonea în Bellezza despre relaţia lui cu Ducesa. Dar atunci când îi adusese părinţii – adică mătuşa şi unchiul, se corectă ea – păruse aşa de sever şi de distant, încât nu-i venea să creadă că putea fi el tatăl său. Şi cu toate că încă mai voia s-o întrebe pe Ducesă mai multe despre asta, aceasta venea acum de fiecare dată cu o însoţitoare şi Arianna a fost nevoită să se abţină.

Procesul în faţa Consiliului fusese fixat pentru ziua următoare şi nu se mai temea că avea să fie condamnată. Dar îşi

făcea griji în privinţa lui Lucien. Atunci când îl întrebase, Rodolfo îi spusese că încă n-avea niciun semn de la el şi nu ştia când urma să se întoarcă.

De îndată ce s-au întors la Londra şi au despachetat, Lucien a pretins că era obosit şi trebuia să se culce devreme. A dat jos oglinda de deasupra patului său şi a agăţat masca argintie în cui, pentru că i se părea mai potrivită. A sprijinit oglinda de perete, la picioarele patului. A pus creionul pe noptieră şi caietul în pijama. Şi când a fost gata de culcare, a stat multă vreme pe întuneric, strângând caietul în mână şi aşteptând ca somnul să-l poarte spre Bellezza.

William Dethridge nu pierduse vremea degeaba. Îşi dedicase ceva vreme consolând-o pe Leonora, care era încă îngrijorată în ciuda asigurărilor lui Rodolfo, şi acum încerca să găsească o modalitate de comunicare cu Lucien, ce ar fi fost mai sigură decât *stravagantizarea* spre un timp incert. Rodolfo îi arătase cum funcţionau oglinzile sale şi acum încerca să creeze o conexiune cu lumea din care venise el însuşi şi-n care trăia şi Lucien. Combinaţia dintre cunoştinţele lui de magie şi cele ale lui Rodolfo era formidabilă şi începuse să facă un oarecare progres.

Într-una dintre oglinzi se contură o imagine pe care iniţial nu o înţelese. Şi-a închipuit că era undeva în Bellezza, pentru că a văzut o mască argintie. Dar dedesubt se afla un băiat cu capul pe pernă. Tocmai realizase că era Lucien, când acesta a închis ochii şi şi-a făcut apariţia în laborator.

– Mister Lucien! zise bătrânul. Ce mă bucur să te văd! Dar nu trebuie să rămâi aici. Viaţa-ţi este în primejdie. Trebuie să traversezi pasajul secret şi să-l aştepţi pe maestrul Rudolphe. El o să-ţi explice totul.

Nu l-a lăsat să pună nicio întrebare. L-a împins spre pasaj şi a apucat sfeşnicul. În câteva clipe Lucien s-a trezit în pasajul secret, fără nicio sursă de lumină. Dar nu era nimic. Mai traversase pasajul de câteva ori şi-l cunoştea îndeajuns de bine încât să meargă pe întuneric până-n capătul dinspre apartamentele Ducesei. Se bucură dându-şi seama că avea încă pumnalul la cingătoare, pentru că nu ştia la ce se putea aştepta ajungând acolo.

A putut auzi nişte voci de partea cealaltă a uşii şi a zăbovit o vreme, până a realizat că una dintre ele era a lui Rodolfo. Prudent, a împins uşa şi s-a trezit în centrul atenţiei.

Rodolfo era vizibil încântat să-l vadă. Deşi zâmbea, Lucien se gândi că arăta mult îmbătrânit, ca şi cum o sumedenie de întâmplări îl răvăşiseră în timpul scurt cât fusese el plecat. Ducesa l-a întâmpinat şi ea călduros. Dar aveau să-i spună atâtea, încât l-au copleşit.

– Arianna arestată? s-a mirat el. Pot s-o văd?

– De ce nu? a zis Ducesa râzând. Temniţa ar fi ultimul loc în care te-ar căuta gărzile oraşului. Şi ea are multe să-ţi spună.

– Te duc eu, se oferi Rodolfo. Putem să trecem prin Sala de Consiliu şi să traversăm Puntea Suspinelor. Dar să nu stai mult. Şi trebuie să găsim o modalitate de a te scăpa de proces.

– Maestre Rudolphe, zise Dethridge când acesta reveni în laboratorul său. Cred că e posibil să fi dat de propria-mi lume.

I-a arătat lui Rodolfo ce făcuse cu oglinda lui şi cei doi *stravaganti* s-au trezit uitându-se în dormitorul lui Lucien.

Le-a luat ceva timp până să-şi dea seama ce era, pentru că nu semăna deloc cu nicio încăpere din Talia lui Rodolfo ori din Anglia lui Dethridge, dar l-au recunoscut pe băiatul care dormea. L-au privit în tăcere, în timp ce el respira aşa de imperceptibil, încât aproape că nu se mişca.

– Aşa trebuie să fi arătat şi eu când m-am *stravagantizat* aici, zise Dethridge. Nu-i de mirare că am fost luat deseori drept mort. Mi-a trebuit ceva vreme să pricep că trebuia să călătoresc în timpul nopţii.

– Fascinant! zise Rodolfo. Îl bătu pe umăr pe Dethridge. Bine lucrat, *dottore*! Aţi realizat ceva remarcabil şi se poate dovedi de mare folos pentru confraţii noştri.

Consiliul bellezzan a expediat repede cazurile mai mici de pe ordinea de zi. Toată lumea era nerăbdătoare să purceadă la dezbaterea cazului principal al zilei.

Şedinţele Consiliului nu erau deschise publicului, aşa că Rodolfo nu se afla acolo. Şi nici di Chimici, dar avea un consilier pe care-l plătea să spioneze pentru el.

Prizoniera a fost adusă înăuntru. Arăta incredibil de proaspătă şi de frumuşică pentru cineva care îşi petrecuse câteva zile închisă într-o celulă.

Mărturia împotriva ei a fost adusă de proprietarul micului bar.

– Da, am văzut-o în ziua interzisă, a declarat el cu obidă. A venit şi a băut ciocolată caldă la mine la bar cu băiatul.

– Înălţimea Voastră, băiatul n-a fost găsit, zise acuzatorul.

– Foarte bine, atunci să nu mai discutăm despre băiat deloc, conchise Ducesa. Nu se mai delectase aşa de multă vreme la o sesiune a Consiliului.

– Voi dovedi acum că fata nu este bellezzană, zise acuzatorul. Chemaţi-l pe Gianfranco Gasparini.

Gianfranco a fost chemat şi a depus jurământul.

– Signor Gasparini, începu acuzatorul. Spuneţi Consiliului unde locuiţi.

– Pe insula Torrone, zise Gianfranco. Sunt curatorul muzeului catedralei de acolo.

– Şi o recunoaşteţi pe acuzată? întrebă acuzatorul.

– Da, zise Gianfranco. Este fiica mea adoptivă.

Arianna îşi stăpâni lacrimile. Era încă supărător să-l audă spunând asta. În Sala de Consiliu s-a produs rumoare.

– Fiică adoptivă? întrebă acuzatorul, răsfoindu-şi hârtiile. Vreţi să spuneţi că nu sunteţi tatăl biologic al fetei?

– Chiar aşa, răspunse Gianfranco. Eu şi soţia mea am crescut-o, dar nu este propriul nostru copil.

– Însă conform informaţiilor mele, zise acuzatorul, ea e binecunoscută pe Torrone drept *figlia dell' isola*, singurul copil născut acolo în atâţia ani.

Gianfranco dădu din cap.

– Numai că ea nu s-a născut acolo.

În Consiliu s-a creat vâlvă.

– Şi unde s-a născut? întrebă acuzatorul, deşi avea neplăcuta senzaţie că ştia care urma să fie răspunsul.

– Aici, în Bellezza, răspunse Gianfranco.

– Înălţimea Voastră, zise acuzatorul, descurajat de modul în care decurgea procesul. Asta e o informaţie nouă. Martorul trebuie să ofere dovezi. Altminteri oricine e acuzat de această crimă ar putea pretinde că s-a născut în Bellezza.

– Într-adevăr, încuviinţă Ducesa. Aveţi dovezi, signor Gasparini?

– Dacă Înălţimea Voastră permite să mai fie chemat încă un martor, o oarecare signora Landini, acuzatorul vostru îi poate cere ei dovezi.

Ducesa aprobă şi martora fu chemată. Arianna n-avea idee cine era şi nici acuzatorul.

– Vă rog spuneţi-vă numele, signora, zise el.

– Maria Maddalena Landini, afirmă femeia rotofeie de vreo şaizeci de ani.

– Şi care e legătura dumneavoastră cu acuzata?

– Am fost moaşă la naşterea ei, răspunse femeia.

– Şi unde a avut loc această naştere?

– Aici, în Bellezza, domnule.

– Şi cine era mama?

Ducesa era impasibilă în spatele măştii. Bătrâna privi drept înainte.

– Cred că n-am de ce să răspund la întrebarea asta, zise ea.

– Înălţimea Voastră? întrebă acuzatorul.

– Cine sunt părinţii ei nu reprezintă obiectul procesului, hotărî Ducesa. Doar locul ei de naştere. Dacă acela este Bellezza, cazul va fi revocat.

– Ce s-a întâmplat după ce s-a născut copilul? întrebă acuzatorul.

– I-am arătat-o mamei sale, care era o femeie nobilă, declară signora Landini. Şi ea m-a întrebat dacă voiam să o duc unei familii de pe Torrone, care fusese de acord s-o crească.

– Şi asta ai făcut? întrebă acuzatorul, simţind cum cazul îi alunecă printre degete.

– Asta am făcut, recunoscu ea. În aceeaşi noapte, am dus copilul cu barca unei familii de pe Torrone, pe nume Gasparini. Mama m-a plătit cu generozitate şi ăsta a fost sfârşitul poveştii.

Ducesa interveni.

– Mi se pare limpede că a intervenit o greşeală. E clar că nu reprezintă un caz. Redaţi-o pe prizonieră tatălui său adoptiv.

Ducesa se întoarse de la proces binedispusă. Lucien aşteptase în apartamentele sale cu Rodolfo să ia sfârşit şedinţa Consiliului.

– Ce face Arianna? întrebă el. A fost traumatizant s-o vizitez în temniţa palatului, deşi părea că se simte destul de bine.

– Liberă şi fericită, sper, răspunse Ducesa. Cred că Gianfranco o va duce înapoi la mătuşa ei.

– Pot s-o văd? întrebă Lucien.

– N-ar fi prudent pentru tine să ieşi în stradă cât mandatul e încă valabil, zise Rodolfo.

– O să revoc mandatul acela, zise Ducesa. Pot spune că revocarea unuia dintre cazuri ridică întrebări în privinţa oportunităţii celuilalt. Du-te înapoi prin pasaj cu Rodolfo şi eu am să-i transmit Ariannei un mesaj după ce primejdia va fi dispărut. Apoi o să vă puteţi vedea fără teamă, ori la ea, ori la tine.

– Dar te rog să nu uiţi să vii aici înainte de a te duce acasă, zise Rodolfo.

Lucien simţi că i se ia o greutate de pe umeri. Şi acum o privea pe Ducesă într-o nouă lumină. Ştiind că era mama Ariannei, a încercat să descopere asemănările. Şi Ducesa binedispusă era exact ca fiica ei, plină de o veselie molipsitoare.

– Acum duceţi-vă amândoi, zise ea. Mai am şi alte treburi importante de aranjat.

Enrico fluiera mergând pe malul apei. Avea nişte informaţii noi foarte preţioase. Amicul lui Giuseppe, iscoada Ducesei, avea un prieten pe insula Merlino, care-l cunoştea pe meşterul ce asamblase Sala Oglinzilor. Şi dintr-o parte a fragilului lanţ al slăbiciunilor s-a scurs argintul spre toţi ceilalţi implicaţi, iar din cealaltă, informaţia, tot mai umflată pe măsură ce trecea din gură-n gură.

Şi acum Enrico avea o schiţă a încăperii, aşa cum fusese ea asamblată, şi era gata să dea lovitura vieţii lui.

Giuliana fusese solicitată s-o înlocuiască iar pe Ducesă. Şi n-avea de gând să refuze, bineînţeles. Dragostea ei pentru arginţi începuse s-o eclipseze pe cea pentru Enrico. De această dată plănuia să ţină totul doar pentru sine, aşa că nu-i spuse logodnicului său despre noua ei însărcinare. Acum nu mai trebuia să apară în public, doar să primească jălbaşii în sala de audienţe a Ducesei. Nu trebuia să vorbească. O cameristă urma să explice că Ducesa suferea de dureri în gât. Tot ce avea ea de făcut era să se îmbrace în hainele Ducesei şi să asculte nişte jalbe, apoi s-o informeze pe Ducesă despre ele. Hotărârile suveranei urmau să fie comunicate jălbaşilor ulterior.

Giuliana a fost surprinsă să afle că Ducesa folosea dubluri şi pentru indispoziţii minore. Ea crezuse că se întâmpla doar la ocaziile oficiale, dar era dornică să treacă peste acea dezamăgire. Se uită la maldărul de veşminte frumoase din cufărul ei de cedru. Acum abia mai putea închide capacul peste ele. Începuse să aibă sentimente mult mai puternice faţă de zorzoanele ei şi de casa pe care urma s-o aibă într-o zi decât faţă de Enrico. Uneori el părea doar ca un rău necesar, un stâlp indicator pe drumul spre o viaţă mai bună.

Arianna dănţuia practic în jurul fântânii când sosi Lucien la ea. Era târziu să se mai ducă împreună undeva. Pentru el era aproape timpul de a se întoarce înapoi acasă. Dar se bucura să meargă pe străzi fără teama surdă ce-l stăpânise zile-n şir.

– Ai să-ţi continui lecţiile? întrebă Arianna. Şi o să ne întâlnim în continuare după-amiaza?

– Nu văd de ce nu, o asigură Lucien. Mai am încă multe de învăţat despre *stravagantizare* şi despre Bellezza.

Nu i-a pomenit Ariannei de noul său motiv de îngrijorare. Ce urma să se aleagă de viaţa sa în Bellezza când trebuia să se întoarcă la şcoală în septembrie? Urma să fie greu să recupereze ce pierduse şi să revină la programul de şcoală zilnic, fără a mai pierde nopţile nedormind.

În acele clipe se bucura de ceea ce mai rămăsese din vacanţă, în ambele lumi. Dar presimţea venirea unei schimbări şi nu-i făcea plăcere.

– Mai ia nişte vin, *dottore*, îl îmbie Leonora.

– Mulţumesc, zise Dethridge. Sunteţi extrem de amabilă. Şi unde sunt tinerii noştri acum?

– Pe undeva prin oraş, profită de timpul petrecut împreună, zise ea. Aproape s-a întunecat. El va trebui să se întoarcă la signor Rodolfo ca să se ducă acasă.

– Deci ştiţi ce este? întrebă Dethridge.

– Oh, da, răspunse ea calm. Am ştiut întotdeauna. Dar e un băiat bun şi asta contează mai mult decât din ce lume vine, nu-i aşa?

Dethridge era adâncit în gânduri.

– Ştiţi că şi eu am fost ca el?

Leonora se uită la el.

– Nu. Dar spuneţi că aţi fost. Ce s-a întâmplat?

Dethridge oftă adânc.

– Mă aflam într-o primejdie şi a avut loc un accident. E o poveste prea lungă ca s-o depăn acum. Într-o zi poate c-am să v-o spun. Dar e destul că eu nu mai sunt ca Lucien. Mă aflu aici definitiv.

Leonora se întinse şi-i atinse mâna.

– Mă bucur, zise ea.

Rinaldo di Chimici era furios din pricina rezultatului procesului din Consiliu şi încă şi mai furios aflând că mandatul de arestare a lui Lucien fusese revocat.

Enrico dădu din umeri.

– Uneori câştigi, alteori pierzi, zise el. Ce-o să mai conteze mâine când Ducesa va fi moartă?

Di Chimici nu-şi putu reprima un fior. Setea de sânge a acelui om îi repugna. Să fie nevoit să se folosească de el pentru a-şi atinge scopul era ca şi cum ar fi mâncat un preparat rafinat cu un tacâm murdar. Dar ajunsese mult prea departe cu complotul pentru a mai da înapoi. Verişoara lui, Francesca, se afla deja în Bellezza, aşteptând să-şi joace rolul în complot. Găsise unul sau doi bellezzani nobili gata s-o ia de nevastă rapid dacă asasinatul reuşea.

– Dar tot putem să-l prindem pe băiat dacă vreţi, zise Enrico. Când o să avem o nouă Ducesă şi Bellezza o să facă parte din republică, o să-l puteţi pune sub acuzare pe baza noilor voastre legi contra vrăjitoriei. E cu siguranţă ceva necurat în ce-l priveşte.

Di Chimici era uşurat. Tot avea nevoie de băiat. De fapt, poate că nici n-avea să aştepte până la alegerea Francescăi. De ce să nu se folosească de unealta asta murdară a lui pentru a pune mâna pe băiat? Dar avea să mai aştepte încă o zi.

O dată pe lună oricine putea veni la Ducesă cu o petiţie. Nu era nevoie să meargă în faţa Consiliului dacă era vorba doar de o solicitare minoră. Ea putea rezolva singură disputele între vecini, pretenţiile la moştenire ale membrilor de familie, certurile între stăpâni şi arendaşi.

De regulă, Silviei îi făcea plăcere să se ocupe de asta în Sala Oglinzilor, care era destinată primirii unor oaspeţi mult

mai de vază în restul lunii. Era conştientă că bellezzanii, care erau nişte procesomani notorii, veneau deseori înaintea ei cu nişte pretexte meschine doar pentru a o vedea faţă-n faţă şi a schimba câteva vorbe cu ea. Era unul dintre obiceiurile care îi făceau pe supuşii ei să-i fie aşa de devotaţi.

Veneau mai mult să-i venereze puterea şi erau năuciţi când vedeau ce vedeau.

Sala Oglinzilor dădea drept în camera Ducesei. Erau despărţite de o uşă glisantă. Dar în acea zi, cea care păşi înăuntru era sosia sa, ce luă loc pe tronul ei de sticlă.

Încăperea îi dădu Giulianei o senzaţie de ameţeală. N-ar fi îndrăznit să se scoale de pe tron să facă măcar doi paşi. Totul era numai iluzie şi plăsmuire. Nu era în stare să spună care era realitatea şi care reflexia ei. O apucă tremuratul. Era ceva înspăimântător în privinţa acelei săli. Doar o minte ca a Ducesei putea născoci aşa ceva.

Abia le ascultă cererile primilor trei jălbaşi. Privirea ei, din spatele măştii roşii cu pene, rătăcea în jurul încăperii năucitoare, în care oglinzile măiestrit îmbinate îi reflectau imaginea la infinit în mii de bucăţi şi-i dădeau dureri de cap.

Dar al patrulea jălbaş o trezi din reverie. Era Enrico! Nu-i putea vorbi, bineînţeles, însă roşi în spatele măştii, până ce simţi că faţa i se făcuse, pesemne, precum rochia. Ce avea el de gând să ceară? Era sigură că urma să aibă legătură cu nunta lor.

Dar el nu spuse nimic. Poate că era derutat de încăpere precum ceilalţi oameni? Nu. Se uită drept la ea, fără a fi deloc indus în eroare de oglinzi. Brusc dădu din cap, se aplecă şi păru să rostogolească ceva ca o minge sub scaunul ei. Apoi se întoarse şi părăsi în grabă încăperea.

Rodolfo auzi explozia din laboratorul său. Lucien tocmai sosise pentru lecţiile de dimineaţă. S-a auzit o bubuitură asurzitoare, urmată de zgomotul făcut de sticla spartă în mii de cioburi.

Rodolfo ştia unde trebuia să se afle Ducesa la acea oră, aşa cum ştia întotdeauna. De fapt, una dintre oglinzile lui era fixată chiar asupra sălii de audienţe. Se uită îngrozit la harababura de sticlă spartă pătată de sânge. Era exclus să fi supravieţuit. Dar el era gata să scormonească printre cioburi cu mâinile goale ca s-o găsească.

Cel mai rapid drum spre ea era prin coridorul secret. Lăsându-i pe Dethridge şi pe Lucien în spate, învârti sfeşnicul şi o zbughi-n întuneric, fără a mai sta să ia cremenea. Îşi putea auzi propria respiraţie sacadată pe coridorul de piatră. O voce gemea: „Te rog, zeiţă, nu!" Nici măcar nu realiza că era chiar a lui.

Capitolul 17

Moartea unei Ducese

Enrico coborî scările de la palatul Ducesei şi traversă piaţa cât de încet şi de degajat era în stare. Dar imediat ce ajunse în mulţimea obişnuită de turişti, auzi explozia şi o tuli înapoi spre locuinţa sa. Se înţelesese cu di Chimici să nu ia legătura cu el. La *palazzo* îşi dăduse un nume fals şi în zilele ce urmau avea să stea ascuns. De îndată ce primea banii de la ambasador o lua pe Giuliana şi plecau în Remora. Era ceva sigur.

Rinaldo di Chimici auzi şi el explozia din palatul lui de pe malul Marelui Canal. Zgomotul produs de ea a fost urmat de o linişte în care parcă toată Bellezza şi-ar fi ţinut respiraţia. Şi apoi de vacarm, în timp ce lumea dăduse năvală la palat, gărzile încercând să-i ţină afară. Dar unii şi-au croit drum printre dărâmături spre Sala Oglinzilor.

Di Chimici se străduise să se comporte firesc. Dar ce era firesc pentru un ambasador reman în condiţiile presupusului carnagiu de la palat? se întrebă el. Trebuia să apară în public, să se arate surprins, chiar afectat, altminteri ar fi fost bănuit că era şi el implicat. Sună din clopoţel să-şi cheme servitorul să-i spună noutăţile şi, pentru că nu era niciuna decât cea cu explozia din Piazza Maddalena, coborî la debarcader să ia mandola.

În timp ce aceasta îşi croia drum pe apă, văzu o sumedenie de alte bărci ce se îndreptau în aceeaşi direcţie. Piaţa era aşa de plină de lume de parcă ar fi avut loc o serbare. Dar fumul

negru ce se înălța de pe acoperișul palatului contrasta cu atmosfera de carnaval. Brigada de pompieri a orașului pompa cât de iute putea apă din lagună spre palat.

În timp ce ambasadorul sări din mandolă pe mal, auzi prima oară strigătul: *Bellezza e morta!* Ceea ce-l țintui în loc. După ceea ce se întâmplase în ziua de Sfânta Maddalena, nu-i venea să creadă că-i reușise complotul. Dar strigătul însemna un singur lucru: Ducesa era moartă!

Rodolfo a dat peste cineva în întuneric, care venea din direcția opusă. La început o prinse pe acea persoană de umeri s-o dea la o parte din calea sa, dar ceva l-a oprit. Un parfum, finețea, respirația abia perceptibilă, ca un suspin. Și silueta-i căzu în brațe. Nu știa cum de supraviețuise, dar era Silvia, fără nicio urmă de îndoială.

– Slavă zeiței, șopti el.

Femeia oftă și respiră adânc, tremurând.

– M-o fi apărat ea zeița, zise Silvia cu voce tremurătoare, dar i-am dat și eu o mână de ajutor.

Cei doi au zăbovit în tunelul întunecos vreme îndelungată, până ce inimile lor au reînceput să bată normal, apoi s-au îndreptat spre laboratorul lui Rodolfo.

– Slavă cerului! zise doctorul Dethridge când îi văzu intrând. Ne-am gândit că s-a întâmplat ce era mai rău.

– Aproape că s-a și întâmplat, *dottore*, îi confirmă Ducesa. Dar e nevoie de mai mult decât de un di Chimici ca să mă ucidă pe mine.

– Luciano, zise Rodolfo. Dă-i niște vin. A avut un șoc.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lucien, în timp ce se duse la un dulap și puse vin în cele mai bune cupe de argint ale lui Rodolfo.

Ducesa bău cu nesaț înainte de a răspunde. Purta rochia stacojie și masca aceea cu pene pe care ei tocmai le văzuseră în

oglinda lui Rodolfo doar cu câteva clipe înainte de explozie. Făcând abstracție de niște praf și pânze de păianjen ce se agățaseră de ea în pasajul secret, ținuta ei era impecabilă. Rubine îi străluceau la gât și la urechi și evantaiul pe care-l avea-n mână era din dantelă roșie-sângerie.

– Am folosit o sosie la audiențele publice de azi, spuse ea, cu un ușor tremur în glas. A reieșit că a fost o idee bună.

Lucien era consternat. Murise o femeie nevinovată. Știa că viața unei suverane era în continuă primejdie. El o scăpase deja de o tentativă de asasinat. Dar brusc avu sentimentul cumplit că Ducesa știuse foarte bine ce făcea când își trimisese sosia în Sala Oglinzilor.

Rodolfo se gândea evident la același lucru.

– Știai că urma să se întâmple ceva?

Ducesa dădu din cap.

– Am fost avertizată.

– Știi cine a fost? întrebă Rodolfo, cu fălcile încleștate.

– Unealta a fost un tâlhar de rând, care a crezut că ucide Bellezza, când în realitate și-a ucis propria logodnică, îi lămuri Ducesa. Dar bineînțeles că adevăratul asasin a fost același ca și data trecută – Rinaldo di Chimici.

– De unde știți toate astea? întrebă Lucien, încă șocat de faptul că Ducesa trimisese pe altcineva la o moarte sigură, chiar dacă femeia aceea avea cumva legătură cu complotul.

– Mama mea, bunica Ariannei, e dantelăreasă pe Burlesca, zise Ducesa, ca și cum îi răspundea astfel la întrebare.

Lucien se întrebă dacă șocul fusese prea dur pentru ea.

– Știu, zise el. Am cunoscut-o.

– Ah, da, am uitat, zise Ducesa. Dacă ai văzut cum lucrează, ți-ai dat sigur seama că o face foarte bine. Vin la ea oameni din toată laguna atunci când vor ceva cu totul special. Și de curând a fost la ea o tânără pentru un trusou de nuntă deosebit. Femeia aceea se lăuda cu banii pe care viitorul ei soț avea să-i câștige pentru o însărcinare secretă din partea lui Rinaldo di Chimici.

– Ce coincidenţă! zise Lucien.

Ducesa se frecă la ochi în spatele măştii.

– Eu nu cred în coincidenţe, replică ea. A fost soarta. Mama a reuşit să-mi transmită un mesaj într-un mod pe care numai eu îl puteam pricepe. Când l-am descifrat, am hotărât s-o folosesc pe tânăra aceea drept sosie azi – o mai făcusem şi înainte.

– Dar ea de ce a fost de acord dacă ştia care era pericolul? întrebă Lucien.

– Nu cred că ştia când urma să se petreacă. Poate că ea însăşi nu pricepuse nici jumătate din indiciile pe care i le-a dat mamei mele. Era lacomă şi încântată să mai câştige nişte bani. Şi încălcase înţelegerea pe care o avusesem prima oară când mă înlocuise.

Ducesa îi privi un pic sfidător, de parcă îi provoca să protesteze împotriva acestei argumentări. Lucien se gândi din nou că era cea mai nemiloasă persoană pe care o întâlnise vreodată. Mulţumi sorţii că se aflau de aceeaşi parte a baricadei în lumea periculoasă şi violentă a politicii taliene.

– Şi acum ce o să se întâmple? întrebă Rodolfo. Să trimit gărzile tale să-l aresteze pe di Chimici?

Ducesa se ridică şi se uită în oglinda ce arăta dezastrul din sala ei de audienţe.

– Nu. Când am plecat din camera mea, am fost singură. Voiam doar să fug de zgomot şi de agitaţie. Dar în coridorul acela întunecos am realizat că aş putea face ca întâmplarea de azi să acţioneze în avantajul meu în alt chip.

Se întoarse înapoi şi se uită la ei, apoi încet, deliberat, îşi desfăcu masca stacojie.

– Am decis că Ducesa a murit.

Au fost cele mai magnifice funeralii pe care le văzuse vreodată Bellezza. A fost declarată zi de doliu public. Şase

dintre gărzile Ducesei au cărat sicriul de abanos în catedrală, unde aşteptau senatorii şi consilierii. Doi dintre ei fuseseră printre primii care ajunseseră în Sala Oglinzilor şi ştiau cât de puţin rămăsese din marea doamnă spre a fi îngropat. Bucăţile de mătase roşie şi penele, toate pătate de sânge, au fost singurele indicii de identificare a bietelor rămăşiţe umane după explozie. Nu se îndoia nimeni că în sicriul fin lucrat se afla Ducesa. Fusese ultimul rol jucat de Giuliana.

Episcopul Bellezzei oficie slujba în bazilica poleită cu argint. Rodolfo, în calitatea sa publică de senator şi în cea privată de favorit absolut al răposatei Ducese, era cel ce o plângea cel mai tare. Intră în urma sicriului în catedrală cu chipul marcat de durere. În spatele lui mergea Rinaldo di Chimici, ce reprezenta Remora şi pe papă.

Bellezzanii care nu reuşiseră să intre în catedrală stăteau cu capetele plecate în Piazza, ascultând sunetele solemne ale recviemului ce se auzea de dincolo de uşile de argint, rămase deschise pe toată durata slujbei.

După serviciul funerar, două ore mai târziu, şase dintre cei mai buni mandolieri ai Ducesei au cărat sicriul spre mandola neagră a morţii, care aştepta la mal, în timp ce clopotul bătea din turn. Mandola funerară era drapată în dantelă neagră, dar draperiile erau strânse, pentru a le permite bellezzanilor să vadă pentru ultima oară sicriul iubitei lor suverane.

Mandolierii vâsliră pe rând de-a lungul Marelui Canal, spre capătul nordic, îndreptându-se spre *Isola dei morti*.

Întreg oraşul era în doliu. Nu era nici măcar un singur bellezzan, tânăr ori bătrân, care să lipsească dintre miile de oameni înşiraţi pe malul apei. Cele două poduri de deasupra canalului erau aşa de înţesate de lume, încât arătau de parcă ar fi fost gata-gata să se prăbuşească. Bellezzanii stătuseră toată noaptea pe Podul Rialto, pentru a-şi asigura un loc aproape de parapet, de unde să-şi ia rămas-bun de la Ducesă. Toţi cei ce

aveau vreo cameră cu vedere spre canal sau nişte amici care aveau o astfel de perspectivă se aflau la balcoane, urmărind cortegiul funerar de pe apă.

Puţin mai departe de Podul Rialto, se afla un grup de persoane ce păreau mai puţin afectate decât ceilalţi locuitori. Două femei şi doi bărbaţi între două vârste şi o fetişcană tânără, care nu avea încă vârsta potrivită pentru a purta mască. În spatele lor stătea un flăcău înalt şi roşcovan. Femeile erau îmbrăcate sobru, dar elegant, în negru, ca toată lumea din Bellezza. Chiar şi fata avea părul acoperit de un văl negru de dantelă. Leonora şi Arianna nu asistaseră la funeralii pentru simplul motiv că n-aveau nimic de-a face cu răposata. Femeia frumoasă cu ochi violeţi purta una dintre rochiile Leonorei. Din fericire, Leonora avea o garderobă cu haine de doliu bine dotată.

Imediat ce Ducesa se hotărâse să păstreze secretul propriei sale dispariţii, îl trimisese pe Lucien la Leonora să-i spună Ariannei ce se întâmplase în realitate şi să împrumute nişte haine obişnuite. Susanna, bătrâna cameristă de încredere a Ducesei, care o angajase pe Giuliana în ultima zi a vieţii ei, realizase ce se întâmplase şi străbătuse pasajul secret. Era şi singura care ştia de existenţa lui. Emoţia avută când îşi găsi stăpâna în viaţă o mişcă aşa de tare pe Ducesă, încât cele două îşi făgăduiră una alteia să rămână ascunse împreună.

Bărbaţii din acel mic grup nu erau nici ei aşa de afectaţi ca majoritatea bellezzanilor din jur. Egidio şi Fiorentino se numărau şi ei printre puţinii care ştiau că în sicriu nu se afla Ducesa lor. Guido Parola fusese şi el înştiinţat. Suferise aşa de tare când aflase că a doua tentativă de asasinat reuşise, încât cei doi fraţi, cărora le spusese Rodolfo adevărul, o rugaseră pe Silvia să i-l poată împărtăşi şi lui.

Acum se uitau la mandola funerară ce înainta încet în amonte pe canal, urmată de mandola oficială cu Rodolfo şi ambasadorul reman, de o alta cu episcopul şi preoţii şi apoi de

il barcone, cu o mulţime de senatori şi consilieri pe punte şi un grup de muzicanţi ce cântau o melodie funebră, armoniile lor triste fiind în acord cu sunetul clopotului din turn.

Canalul se umplu de florile pe care le aruncau bellezzanii la trecerea sicriului. Unele nimeriseră în mandolă, astfel că silueta ei neagră, sobră, era acoperită de o grămadă de culori. Dar majoritatea cădeau în apă, neluate în seamă, plutind în urma cortegiului, pe lângă ornamentele ieftine, aurii, ce o reprezentau pe zeiţă.

Şi clopotul din turn continua să bată.

În timp ce mandola funerară trecu pe lângă micul nostru grup, Silvia se uită atent la oamenii din jur. Toţi plângeau, mulţi căzeau şi-n genunchi şi-şi făceau semnul crucii ori pe cel aducător de noroc. Şi mulţi strigau „Să fie binecuvântată!" sau „Bellezza a murit!". Şi alte lamentaţii. O femeie bătrână de lângă Silvia zise:

– N-o să mai fie niciodată o altă Ducesă ca ea – cât oi mai trăi eu!

Silvia a trebuit să-şi tragă bine vălul în jos, peste faţă, pentru a-şi ascunde zâmbetul involuntar, dar era sincer mişcată. Apoi a trecut şi a doua mandolă pe lângă ei.

– Ipocritul! şopti Silvia. Rinaldo di Chimici îşi acoperise faţa cu batista, de parcă ar fi fost doborât de durere. Face asta pentru că nu poate suporta mirosul canalului, murmură ea.

Rodolfo stătea ţeapăn lângă ambasador, ca şi cum ar fi fost împietrit de durere. Dar cei din micul nostru grup ştiau că toată înfăţişarea lui se datora nervozităţii că fusese pus să joace acel rol. Chipul îi era şi mai brăzdat de riduri, de parcă evenimentele ultimelor zile îl îmbătrâniseră. Toată lumea îl compătimea, văzând în el figura romantică a unui bărbat ce pierduse pe lângă suzerana oraşului, ca toţi ceilalţi din oraş, şi iubirea vieţii lui.

– Bietul om! exclamă un privitor. Am auzit că juca doar după cum îi cânta ea.

Silvia îi aruncă o privire urâtă, dar el fusese deja redus la tăcere de oamenii din jur, care nu suportau criticile la adresa Ducesei lor în acea zi.

Lucien şi Dethridge se aflau şi ei printre privitori. Lui Lucien spectacolul i se părea ireal şi rămase impasibil la trecerea mandolei funerare pe acolo. Dar Dethridge plânse pentru Ducesă, deşi ştia că era în viaţă.

– Era o mare lady, îi zise el lui Lucien, care ştia că nu juca teatru. Ce-o să se facă oraşul fără ea?

Şi atunci Lucien se simţi şi el cuprins de valul uriaş de emoţie. Ştia că Silvia era în viaţă, dar într-un fel era adevărat că Ducesa murise. N-avea s-o mai vadă nicicând purtând vreuna dintre extraordinarele ei măşti, frumoasele ei bijuterii ori splendidele ei rochii. Era acum doar Silvia Bellini, o bellezzană obişnuită, şi nu-şi putea imagina ce avea ea de gând să facă cu restul vieţii ei.

Mulţimile rămaseră nemişcate şi tăcute la locurile lor, în timp ce cortegiul funerar ajunse pe *Isola dei morti*. Înmormântarea a fost scurtă şi solemnă, apoi mandola funerară se întoarse pe drumul pe care venise. Era o tăcere mormântală în timp ce-şi croia drum înapoi de-a lungul canalului, acum fără povara sa, întreruptă doar de suspine înăbuşite de pe maluri. Nu mai erau aruncate flori şi muzicanţii încetaseră să mai cânte.

Când mandola atinse cheiul, clopotul încetă şi el să mai bată şi întreg oraşul păru să scoată un suspin în cor. Ducesa se dusese, într-adevăr.

În nordul oraşului, micul nostru grup ţinea propriul priveghi. Lucien şi Dethridge li se alăturară în scurt timp. Bellezza arăta acum ca un oraş fantomă, cu străzile pustii. Atmosfera avea să se schimbe mai târziu, după ce lumea consuma destul vin acasă. Apoi străzile urmau să se umple iar,

şi probabil oamenii aveau să-nceapă să cânte şi să încingă vreo petrecere ad hoc, dar în acele clipe aveau toţi nevoie de timp pentru a se reface după emoţiile dimineţii.

Acasă la Fiorentino se adunaseră cei câţiva oameni care ştiau că Ducesa era în viaţă. Pe lângă Silvia însăşi, se aflau Arianna, Valeria, Gianfranco, Lucien, Dethridge şi Leonora, care acum deveniseră apropiaţi, Egidio şi Fiorentino, Guido Parola şi Susanna, camerista. Ulterior a venit şi Rodolfo, care nu se dusese la masa oficială de după înmormântare. Nimeni nu-l chestionase în privinţa deciziei sale, presupunând că era mult prea copleşit de durere pentru a mai rămâne în public.

Odată cu sosirea lui, grupul era complet. Toţi se uitară la Silvia, aşteptând să le ţină vreun discurs, dar în cele din urmă Rodolfo a fost cel care a întrebat:

– Şi acum ce-o să se întâmple?

– Mai întâi, zise Silvia, să bem în memoria Ducesei, ca toţi ceilalţi bellezzani fideli ei.

– Pentru Ducesă! Vocile li se împletiră. Şi apoi fiecare îşi bău vinul rubiniu.

– Şi acum... încercă Silvia să continue, dar Rodolfo o opri.

– Înainte de a continua, trebuie să bem în memoria nefericitei ale cărei rămăşiţe se află în sicriu şi să ne rugăm pentru sufletul ei.

Silvia se uită o clipă de parcă avea de gând să protesteze, dar îşi ridică totuşi paharul.

– Pentru Giuliana, nume de familie necunoscut. Odihneasc㠖se-n pace!

Şi toţi băură iar.

– Pot să continui? întrebă Silvia, uitându-se în jurul încăperii în care se lăsase tăcerea. Aşa cum ştiţi majoritatea dintre voi, continuă ea, când s-a produs explozia eu mă aflam singură în camera mea. Am fugit spre Rodolfo prin pasajul

secret, speriată de zgomot şi de mirosul de fum. Nu aveam niciun plan în ce priveşte ceea ce urma să fac mai departe. Dar am ostenit. Am fost Ducesa acestui mare oraş vreme de douăzeci şi cinci de ani, slujindu-l cât am putut eu de bine. M-am hotărât să mă folosesc de acest prilej pentru a duce iar o viaţă obişnuită.

Lucien încă tot nu se obişnuise s-o vadă fără mască, dar asta era o deghizare perfectă. Nimeni în afara celor de acolo n-o mai văzuse aşa timp de un sfert de secol. Într-o acţiune de moment se făcuse invizibilă.

– Dar n-am să încetez să lupt contra Remorei şi a familiei di Chimici, continuă ea. Doar că asta va îmbrăca o nouă formă, o să acţionez din culise.

– Unde ai să locuieşti? întrebă Fiorentino. Ştii că aici vei fi întotdeauna acasă.

– Sau la mine, zise şi Egidio repede.

– Sau la mine, se oferi şi Leonora. Rodolfo nu spuse nimic, deşi Lucien observă că Dethridge îl împungea-n coaste ostentativ.

– Vă mulţumesc tuturor, zise Silvia. Dar n-am să mai rămân în Bellezza. Va fi prea periculos chiar şi pe insule. Mă gândeam să mă duc în Padavia. E la mai puţin de o zi distanţă de mers, aşa că m-aş putea întoarce cu uşurinţă aici, dacă e vreodată nevoie. Susanna mi-a adus suficient din averea mea personală pentru a începe o nouă viaţă sub o altă identitate, ca o văduvă bogată din Bellezza. Susanna mă va însoţi şi sper că şi tânărul Guido.

Parola se înroşi şi sări-n picioare. Îi făcu o plecăciune Silviei şi-i sărută mâna.

Lucien se simţi cuprins de o gelozie teribilă. Ultima oară când îl văzuse pe Parola, acesta încerca s-o omoare pe Ducesă, şi acum îi era greu să creadă că îi devenise scutier, deşi i se spusese că se dăduse pe brazdă. Lucien voia să-şi ofere el însuşi

serviciile, dar ce putea el să facă? Nu era nici măcar sigur că mai putea veni în Talia pentru multă vreme.

– Şi cu di Chimici ce-o să se întâmple? întrebă Fiorentino. O să-l laşi să scape ca şi data trecută?

– Nu, răspunse Silvia zâmbind. Dar există modalităţi mai bune de a-l pedepsi decât de a-l da pe mâna justiţiei. Pe lângă asta, nici n-aş putea oferi dovezi în faţa Consiliului pentru propria mea moarte, nu?

Lucien nu mai putea suporta.

– Dar nu înţeleg ce-o să se întâmple. Cine o să fie acum Ducesă? Ce se va întâmpla cu Bellezza? Cum puteţi să-i întoarceţi spatele pur şi simplu? Cu siguranţă că acum di Chimici o va alipi republicii lor!

– Nu mă îndoiesc că Rinaldo di Chimici are şi o candidată a lui gata pregătită, Silvia, adăugă Rodolfo.

– Poate că ai dreptate, zise Silvia, întorcându-şi privirea violetă asupra lui. Dar şi eu am.

– La cine vă referiţi? întrebă Lucien.

– Tu nu ştii multe despre sistemul nostru politic, nu-i aşa, Lucien? întrebă Silvia. Dar poate că ai auzit că fiicele duceselor le urmează la tron mamelor lor. Trebuie să fie alese, bineînţeles, dar n-a câştigat nimeni vreodată împotriva succesoarei unei Ducese. Şi eu cred că Arianna va fi o Ducesă extraordinară!

Capitolul 18

Viva Bellezza!

Lucien se trezi tresărind. Ceasul îi suna zgomotos în urechi şi preţ de-o clipă nu-şi aminti de ce-l pusese să sune. Apoi îşi aduse aminte; era ziua cea mare, când se ducea la control. Părea aproape imposibil după toate prin câte trecuse în cursul acelui an, dar fusese aşa de prins de evenimentele din Bellezza, încât nu se gândise deloc la ziua asta, chiar dacă mai făcuse o radiografie cu două zile înainte.

Părinţii săi nu făcuseră acelaşi lucru. Dar încercară să-şi ascundă nervozitatea la micul dejun şi în drum spre spital. Într-un fel asta l-a cam neliniştit pe Lucien.

Ştia că se simţea mult mai bine decât în timpul tratamentului. Scăpase de sfârşeala aceea teribilă, căreia-i luase locul o senzaţie de oboseală mult mai sănătoasă, pentru că nu dormise destul, din pricina activităţilor lui nocturne din Bellezza. Iar reîntoarcerile de acolo nu mai erau la fel de agonizante ca prima, când se simţise de parcă se reîmbrăcase cu un costum de plumb.

Dar intrând pe uşile batante, cauciucate, de la ambulatoriu, îi reveniră toate vechile sale temeri. Era ceva strâns legat de mirosul de acolo, se gândi el. Un amestec între cel de dezinfectant folosit pentru podele, săpunul rozaliu, cu hibiscus, cu care se spălau pe mâini doctorii, şi izul de varză gătită ce venea dinspre bucătării. Era ilogic, dar îl făcu să i se strângă stomacul.

În timp ce stăteau în sala de aşteptare de la Oncologie, încercă să-şi detaşeze mintea, gândindu-se la ceea ce se întâmplase în Bellezza cu o noapte înainte.

La început, Arianna fusese furioasă pe Ducesă.

– Nu poţi să-mi dai şi mie ordine aşa cum faci cu toţi ceilalţi! spumegă ea. Nu mai eşti Ducesă, aşa că n-am de ce să te ascult! Şi cred că n-are nicio importanţă că eşti mama mea biologică. Tu m-ai abandonat. Adevărata mea mamă e cea care m-a crescut. Şi ei nu i-ar trece prin cap să ia decizii în locul meu fără să mă întrebe mai întâi pe mine ce părere am.

Toată lumea, cu excepţia Silviei, a fost stânjenită de această izbucnire. Silvia a lăsat-o să-şi verse oful, până ce Arianna s-a prăbuşit suspinând epuizată în poala Valeriei. Ochii celor două femei s-au întâlnit dincolo de buclele castanii ciufulite.

– Ce-ai prefera tu atunci, Arianna? o întrebase Ducesa pe un ton cam prea blând pentru ea, se gândi Lucien. Bellezza trebuie să aibă o suverană şi să rămână independentă de Remora. Eşti de acord cu asta, nu?

Arianna dăduse afirmativ din capul său plin de bucle aşezat în poala Valeriei.

– Atunci cine să fie? Eu n-am pregătit pe nimeni să-mi urmeze. Doar de puţină vreme m-am gândit să mă retrag. Şi apoi aceste tentative de asasinat m-au convins că aş putea face mai mult bine din culise. Va trebui să ai alături un regent, tu eşti prea tânără pentru a guverna de una singură. Dar Rodolfo ar putea face asta. Iar eu voi fi la doar câţiva kilometri distanţă, în Padavia, gata să te ajut oricând vei avea nevoie. Întotdeauna am dorit ce-i mai bine pentru tine, Arianna. De aceea te-am dat să fii crescută în secret. Tu ai fi fost ostatica perfectă pentru di Chimici, pentru a mă forţa să semnez tratatul cu ei sau orice altceva ar fi dorit. Vor exista nişte oameni în Bellezza care vor şti situaţia reală. Persoanele din această încăpere şi bunicii tăi. N-ai să fii obligată să porţi povara asta de una singură.

Lucien îşi aminti aceste ultime cuvinte când îi fu strigat numele. Le aruncă o privire recunoscătoare părinţilor săi.

– Mă bucur aşa de mult că sunteţi amândoi aici, şopti el în timp ce intrară împreună în sala de consultaţii.

Enrico a fost luat cu totul pe nepregătite de vizita tatălui Giulianei. Vittorio Massi era un bărbat masiv, spătos, şi era şi-n toane rele. Dădu buzna în casă peste Enrico întrebând:

– Ea unde e? Şi continuă cu un şir de ameninţări neinteligibile, ce se refereau la biciuirea „boarfei" de fiica-sa pe care o fitirisi şi cu alte vorbe încă şi mai de ocară.

Enrico era uluit.

– Giuliana vrei să spui? întrebă el. N-am mai văzut-o de zile-ntregi. Dinainte de a muri Ducesa, s-o aibă zeiţa în paza ei.

Vittorio îşi făcu automat cruce şi semnul norocului, pentru a se pune bine cu toată lumea, dar tot furios era.

– Nici noi, zise el. În dimineaţa aia ne-a zis că se duce pe Burlesca să mai facă o probă pentru trusoul de nuntă. Dar croitoreasa a trimis vorbă că nu se dusese la probă şi întreba dacă nu se simţea bine. Aşa că eu mi-am închipuit că a venit încoace, la tine. Deşi e o ruşine pentru numele familiei mele că a fost în stare de atâta neobrăzare cu doar zece zile înainte de nuntă!

Dădu ocol odăii spumegând, dar era limpede ca lumina zilei că acolo nu se afla nici urmă de Giuliana şi nici n-avea unde să se ascundă. Enrico simţi că-l roade o teamă. Şi dacă ea fugise cu tot argintul?

– Şi-a luat ceva din lucrurile ei? întrebă el.

– Vină să vezi cu ochii tăi, zise Vittorio. Din ce pot eu spune, totul e la locul lui.

Vittorio, care nu-l plăcuse niciodată pe viitorul lui ginere, începu să priceapă că Enrico chiar n-avea habar unde era Giuliana. Se mai potoli. Şi apoi începu să-şi facă şi mai multe griji. Dacă fiică-sa nu era la logodnicul ei, atunci unde putea fi?

Curăţenia de la palat dură mult după funeralii. Sala Oglinzilor era bineînţeles făcută praf, dar toate resturile trebuiau cercetate, mai întâi pentru neplăcuta identificare a rămăşiţelor Ducesei, apoi pentru a căuta indicii legate de asasinat şi, în sfârşit, ca să se constate dacă existau bucăţi din costisitoarele oglinzi care ar fi putut fi restaurate ori conservate. Abia după aceea avea să fie cărat tot molozul de acolo.

Fuseseră foarte tare afectate şi încăperile din jur. Propria cameră a Ducesei, Sala de Consiliu, sala hărţilor, cu cele două globuri mari, cel pământesc şi cel ceresc, toate necesitau reparaţii. Dar nu puteau fi luate niciun fel de decizii până ce nu era numită o nouă Ducesă.

În acest timp, nimeni nu-i dădu atenţie Susannei când ea împachetă în tăcere şi luă de acolo lucrurile stăpânei sale. Oamenii au crezut că se conforma poruncilor moştenitorilor Ducesei, oricine vor fi fost aceştia, să ia ce li se cuvenea. Lăzi cu giuvaiere şi argint, lenjerie fină şi cămăşi de noapte, cărţi şi hârtii, şi un portret valoros de Michele Gamberi, dar niciuna dintre splendidele ei rochii, care ar fi dat-o de gol pe Silvia în noua ei viaţă.

Doctorul Laski avea pe birou dosarul voluminos al lui Lucien. După ce îi salută, îşi petrecu câteva minute reamintindu-şi conţinutul acestuia. Lucien putea spune că părinţilor lui acele

clipe li se părură un veac, dar el se simţea destul de detaşat. Doctorul Laski nu avea în mâinile sale soarta lui; asta era deja decisă. El era doar mesagerul.

– Mă tem că veştile sunt rele, zise doctorul. RMN-ul arată că boala recidivează.

Lucien simţi că-i îngheaţă sângele în vine şi observă cu detaşare că asta se întâmpla într-adevăr. Nu era doar o figură de stil. O auzi pe mama sa suspinând.

– Ce înseamnă asta mai exact? întrebă tatăl lui. Poate scăpa iar de ea?

– Întrebarea de un milion de dolari, răspunse doctorul Laski. Pacienţii vor întotdeauna să afle răspunsul la asta, iar eu pur şi simplu nu-l pot da. O să reînceapă tratamentul, bineînţeles, şi sperăm să dea înapoi, dar trebuie să vă avertizez că această recrudescenţă nu este un semn bun.

În încăpere se lăsă liniştea, în timp ce fiecare încerca să înţeleagă situaţia. Lucien se gândi obosit la noile şedinţe de chimioterapie, la epuizarea mai mare, la pierderea părului din nou. Ar fi preferat să fi putut folosi şi el o dublură ca Ducesa. Dar acolo era la Londra, nu în Bellezza, şi ştia că era nevoit să facă faţă tratamentului el însuşi.

– Aţi vrea să mai întrebaţi ceva? zise doctor Laski blând. Uneori îşi ura meseria.

– De câteva ori în ultima vreme n-am putut să-l trezesc pe Lucien când m-am dus la el dimineaţa, povesti mama lui, vorbind repede pentru a-şi ascunde tulburarea cauzată de diagnostic. Nu era vorba de un somn foarte profund. Prima dată a durat doar câteva minute, dar a doua oară a durat aproape o jumătate de oră şi a trebuit să chem medicul de familie. Apoi s-a trezit ca de obicei.

– Oh, mamă, zise Lucien. Ce importanţă are asta acum?

Dar doctorul Laski era foarte interesat. Şi mai puse o mulţime de întrebări, apoi îi examină ochii lui Lucien cu o mică lanternă.

– Nu pot explica aşa ceva, conchise el în cele din urmă, dar aş vrea să monitorizaţi asta şi să-l aduceţi aici dacă se întâmplă iar. O puteţi suna pe secretara mea pentru o programare rapidă. Aş vrea să-l examinez chiar în ziua în care s-ar întâmpla aşa ceva. Între timp voi aranja ca Lucien să reînceapă chimioterapia cât mai curând posibil.

Părea să nu mai fie nimic de spus, aşa că şi-au dat mâna şi au plecat.

Ariannei i se învârtea capul. În câteva zile devenise dintr-o fată simplă de pe insulă, în pericol de a fi executată, potenţiala nouă Ducesă. Când îi spusese Silvia prima oară de naşterea ei, emoţiile sale fuseseră un amestec de neîncredere, resentiment şi entuziasm. Acum se gândea la cârmuirea oraşului pe care-l iubea şi nu-şi putea închipui cum avea să fie.

În privinţa Ducesei, avea aceleaşi sentimente. Pur şi simplu nu putea să-şi imagineze că ea era mama sa. Acel rol avea să-i revină întotdeauna Valeriei, o prezenţă blândă şi caldă, mirosind a pâine coaptă şi ierburi, care îi fusese alături întreaga ei viaţă. Ducesa era o femeie crudă, încăpăţânată, autoritară, care nu se deranjase să-şi crească propriul copil.

Dar, pe măsură ce treceau zilele, Arianna începu să simtă că poate avea, la urma urmei, ceva în comun cu mama sa biologică. Deşi gândul de a deveni Ducesă la nici şaisprezece ani o înspăimânta, iar perspectiva de a fi consiliată de Rodolfo nu reprezenta cine ştie ce mângâiere, începuse totuşi să fie atrasă de farmecul de netăgăduit al noii sale vieţi.

Ceva similar se întâmplase şi atunci când aflase prima oară secretul naşterii sale: o repulsie iniţială, urmată de fascinaţia legată de ideea unei vieţi atât de diferite de cea de care crezuse că urma să aibă parte. Trecuse multă vreme de când cea mai mare ambiţie a ei fusese să înveţe meseria de mandolier.

În cele din urmă, înainte de a lua o hotărâre, ceru să se ducă înapoi pe Torrone şi să-şi petreacă o vreme cu cei pe care ea încă-i mai considera drept adevărata sa familie. Avea să le asculte şi să le urmeze sfatul.

– Las-o să se ducă, zise Ducesa când Leonora o înştiinţă ce dorea Arianna. E fiica mea. Se va întoarce.

În Bellezza s-au ţinut zece zile de doliu înainte de alegerea noii Ducese. Pe străzi au început să apară afişe cu numele Francescăi di Chimici, tipărite în pripă. Oamenii au început să vorbească nepăsători despre viitor. Întreg oraşul era stăpânit de o apatie prea puţin caracteristică lagunarilor. Nu le prea stătea în fire să se lase copleşiţi de întristare. Dar niciodată nu se mai întâmplase ceva aşa de rău în oraş, cum fusese asasinarea suveranei lor. Doar cu un secol înainte, când avusese loc incidentul cu masca de sticlă, mai fuseseră ei aşa de afectaţi.

Nimeni nu era încântat de o suverană aleasă din familia di Chimici, care ar fi pus capăt independenţei Bellezzei, dar se părea că nu mai existau şi alte candidate. Faptul că Ducesa nu se îngrijise de succesiune era o dovadă a aparentei sale imortalităţi. Nu-şi aminteau mulţi când fusese ea aleasă, pe când era o tânără de doar douăzeci de ani. Nimeni nu-şi mai amintea numele ei de familie ori istoricul ei.

Dar fusese o politiciană şi o oratoare neîntrecută, câştigându-şi un loc în Consiliu când era doar o adolescentă. Ducesa de dinaintea ei, o femeie între două vârste, fără copii, pe nume Beatrice, prinsese drag de tânăra bellezzană, născută în oraş, dar crescută pe Burlesca, şi o pregătise să-i fie succesoare. Şi asta se întâmplase chiar mai repede decât ar fi fost de aşteptat, din pricina ciumei, care secera fără să aleagă, iar Ducesa se numărase chiar printre primele ei victime.

Bellezzanii fuseseră şi atunci dezorientaţi şi Silvia îşi depusese candidatura în timp ce oraşul încă mai plângea după defunctă şi îşi căuta o suverană puternică. La acea dată, di Chimici îşi construiau centrul de putere din vestul ţării, aşa că nu a existat nicio competiţie pentru această poziţie.

Şi chiar dacă ar fi existat vreo opoziţie faţă de o persoană atât de lipsită de experienţă care să preia conducerea, aceasta ar fi fost biruită de frumuseţea şi inteligenţa ei şi de devoţiunea sa faţă de oraş. Şi ar fi fost oricum dată uitării de mult. Vreme îndelungată, Ducesa fusese considerată de neînlocuit.

Pentru Lucien, perioada de după funeraliile Ducesei a fost una foarte ciudată. Arianna se dusese pe Torrone şi el n-avea pe nimeni cu care să hoinărească prin oraş după-amiaza. Îi simţea lipsa, dar resimţea şi o plăcere melancolică în a colinda străzile oraşului, acum tăcut din pricina doliului. Atmosfera se potrivea de minune cu propria lui dispoziţie. Îşi petrecu multă vreme gândindu-se la perspectivele pe care le avea în propria sa lume.

Nu începuse să se simtă iar rău, dar ştia că asta avea să se schimbe odată ce relua tratamentul. Şi într-un fel credea că n-avea să supravieţuiască de data aceasta. Şi îşi dădea seama că nici doctorul Laski nu era de altă părere. Ce să le spună el prietenilor săi din Bellezza? Pe moment se simţea amorţit şi nu putea face altceva decât să se bucure că, cel puţin atunci când era în preafrumosul oraş, nu suferea de nicio boală ucigătoare.

Acum, după ce văzuse adevărata Veneţie, Bellezza îi plăcea şi mai mult. Nu era la fel de curată, bineînţeles, dar era într-un fel mai proaspătă; clădirile erau mai noi şi întregul oraş fusese mai plin de viaţă şi de optimism până la tragedia cu Ducesa, desigur.

Lucien se gândi iar cât de convenabil ar fi fost să aibă şi el o dublură pentru toate lucrurile dificile cu care n-ar fi vrut să

dea piept. Şi moartea era ultimul dintre acestea. Pentru Ducesă asta funcţionase. Îşi sprijini braţele de parapetul de piatră al unuia dintre podeţe şi privi în jos la apa întunecoasă, aducându-şi aminte de conversaţia avută cu părinţii săi după aflarea diagnosticului.

Tatăl lui încercase să-l întărească, rostind cuvinte de îmbărbătare, pe care Lucien era convins că nu le credea nici el. Dar mama lui, micuţă şi curajoasă, era stăpânită de o furie pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

– Trebuie să-l ajutăm, David, zisese ea, trecându-şi mâna prin buclele ei negre, ce semănau aşa de tare cu cele pe care le avusese Lucien. Trebuie să vorbim despre faptul că s-ar putea să nu mai aibă noroc şi a doua oară.

– Ştiu, mamă, încercase el s-o calmeze.

Dar n-au fost în stare. Nu atunci. Au amânat discuţia aceea pentru altă zi şi Lucien fugise în Bellezza cât mai repede, pretextând că voia să se culce devreme.

Dimineaţa la Rodolfo a avut cu totul alt farmec. Cei trei *stravaganti* discutară despre Arianna, dacă avea să fie de acord să devină Ducesă. Silvia stătea tot la Leonora, în deplină siguranţă, ascunsă încă în inima oraşului ce o credea moartă.

Rodolfo era complet tulburat.

– Silvia vrea ca eu să anunţ că Arianna este copilul ei. Apoi trebuie să mă ofer să joc rolul de regent. Se pare că vârsta Ariannei ar fi singurul obstacol în calea alegerii ei, dacă lumea o să creadă povestea despre naşterea sa.

– Şi tu nu vrei s-o faci? întrebă Lucien.

Se aflau tustrei în grădina de pe acoperiş, în lumina soarelui de vară târzie. Dethridge se legăna în hamac, iar Lucien şi Rodolfo stăteau pe una dintre băncile de marmură. Rodolfo se uită grav la ucenicul său.

– Nu e ceva despre care să pot vorbi cu uşurinţă, zise el. Mai ales cu cineva aşa de tânăr ca tine. Nu vreau să te rănesc,

dar sunt implicate chestiuni de suflet, cu care tu sper să nu te confrunţi mulţi ani de-acum încolo. Silvia nu m-a întrebat dacă vreau sau nu să-mi asum povara asta. S-a gândit că sunt gata să-i fac ei pe plac. Aşa s-a scurs viaţa noastră împreună timp de douăzeci de ani, şi anul acesta mai mult ca oricând. Şi ea ştie că orice bellezzan adevărat ar face orice i-ar cere pentru a sluji oraşul. Dacă ar fi fost vorba de oricare altă fată! Dar să port de grijă copilului unui alt bărbat!

Se întrerupse şi sări în picioare, începând să se plimbe în sus şi-n jos pe terasă, în acelaşi fel în care-şi amintea Lucien c-o făcuse şi la prima lor întâlnire.

– Vai, e dureros să ai o soţie necredincioasă, comentă Dethridge. Rodolfo se opri din mers. Nu că lady ar fi aşa, adăugă el repede. Dar miezul suferinţei voastre e acelaşi. Ar trebui s-o întrebaţi ce vreţi să ştiţi.

Lucien era surprins. Se simţea depăşit de situaţie cu aceşti doi bărbaţi mai în vârstă şi mai înţelepţi ca el. Şi pur şi simplu nu ştia cum să-l întrebe pe Dethridge dacă vorbea din propria lui experienţă. Acesta nu pomenise niciodată de soţia şi copiii săi, pe care n-avea să-i mai revadă nicicând.

Atunci văzu că Rodolfo se uita la el.

– Luciano, zise maestrul său, venind la el şi cuprinzându-i mâna între mâinile sale. Am făcut o greşeală teribilă. Din pricina grijilor mele, am uitat că tu ai trecut printr-un eveniment foarte important în lumea ta. Spune-mi ce s-a întâmplat când te-ai dus la spital.

Lucien se temuse de acea întrebare, dar n-avea niciun sens să se eschiveze.

– Sunt veşti proaste, zise el. Se pare că starea mea se înrăutăţeşte.

Dethridge se ridică repede din hamac şi amândoi îl îmbrăţişară în tăcere. Aveau lacrimi în ochi şi Lucien simţi un impuls de afecţiune pentru amândoi. După ce că era posibil

să-şi părăsească părinţii pe care-i iubea, acum se gândea că va fi poate nevoit să-şi ia rămas-bun şi de la Bellezza şi de la toţi oamenii de acolo care ajunseseră să însemne atât de mult pentru el.

Rinaldo di Chimici trăia pe muchie de cuţit. Nu existase niciun indiciu că ar fi ştiut cineva că el fusese implicat în asasinat. Tânăra lui verişoară, Francesca, se afla în oraş şi un călugăr tocmai oficiase ceremonia de căsătorie dintre ea şi un consilier bellezzan mai în vârstă, care-şi irosise mare parte din avere pe jocuri de noroc şi băutură. Francesca era acum bellezzană şi eligibilă spre a deveni Ducesă.

În următoarele zile avea să vadă roadele tuturor speranţelor sale de ascensiune în familie. Pentru di Chimici, a câştiga Bellezza însemna să atârne un giuvaier de mare preţ la coroana ambiţiei sale. Dar el juca pentru mize şi mai mari. Trebuia să pună mâna pe ceea ce avea băiatul. Şi-n acest scop, trimise iar după Enrico.

Dar iscoada nu mai veni la reşedinţa sa. S-au întâlnit în bărulețul de lângă vechiul teatru. Di Chimici a fost şocat să vadă cât de mult se schimbase omul. Vechea lui aroganţă dispăruse şi avea o barbă nerasă de trei zile.

– Ce se întâmplă? şuieră el de îndată ce barmanul îi aduse un pahar mare de strega. Logodnica mea a dispărut şi nu ştie nimeni unde e ea, nici unde e argintul ei.

Di Chimici se gândi în sinea lui că poate ea se răzgândise să-şi mai lege viaţa de un soţ atât de respingător, dar nu se încumetă să-i ofere nicio explicaţie. Îi spuse nişte vorbe de mângâiere care-i trecură prin minte, dar nu pomeni nimic de viaţa lui amoroasă.

– Vreau să mai faci ceva pentru mine, îl rugă el în cele din urmă.

– O să vă coste, zise Enrico automat.

– Bineînţeles, zise ambasadorul.

– Despre ce-i vorba?

– Vreau să-l răpeşti pe băiat.

– Vreţi să-l omor?

Di Chimici se înfioră.

– Nu neapărat. Doar dacă-i violent. Vreau să-i iei tot ce are asupra lui şi să-mi aduci mie. Tot, ţine cont, indiferent cât de neînsemnat ar putea să pară.

Enrico se ridică. Perspectiva de a mai câştiga nişte parale îl scosese din letargie. Şi asta era o treabă uşoară. Era obişnuit să-l urmărească pe băiat.

Când Arianna se întoarse în Bellezza, se duse drept la mătuşa ei şi se închise ore-n şir cu Silvia acolo. Apoi au trimis după Rodolfo şi cei trei *stravaganti* li s-au alăturat în grădina cu fântână.

Arianna îi oferi lui Lucien unul dintre zâmbetele ei senine, dar în scurtă vreme redeveni serioasă. Lucien se gândi că arăta de parcă se maturizase în cele doar câteva zile în care fusese plecată. Se întrebă dacă şi el arăta mai în vârstă.

– M-am hotărât, zise ea simplu.

Sosise şi ziua alegerilor ducale. În Piazza Maddalena fusese ridicată o platformă de lemn şi o oficialitate a oraşului stătea la o masă în faţa unei liste cu locuitorii acestuia.

Avea două lăzi cu pietricele rotunde, negre şi albe, din care orice cetăţean cu drept de vot, adică oricine avea peste şaisprezece ani, trebuia să aleagă una. Alb pentru Francesca di Chimici şi negru pentru cealaltă candidată, al cărei nume nu fusese încă anunţat.

Pietrele alese urmau să fie puse în boluri şi numărate în Sala de Consiliu, iar rezultatul avea să fie anunţat mai târziu, pe seară. Circulaseră zvonuri că exista într-adevăr şi o a doua candidată, dar nu ştia nimeni cine era. Locuitorii se adunaseră deja în Piazza. Şi primul val de entuziasm de după asasinat cuprinse mulţimile. Palatul era încă împrejmuit cu stâlpi mari de lemn. Erau mai puţini turişti ca de obicei, dar cei ce se aflau acolo aveau să fie martorii unui lucru neaşteptat.

Când clopotul din turn bătu ora unsprezece, pe platformă se urcă un mic grup de oameni – Rodolfo, Arianna şi signora Landini. Francesca di Chimici, acum numindu-se Albani în urma căsătoriei, venea şi ea din partea cealaltă, cu susţinătorii săi, noul ei soţ şi ambasadorul. În mulţime se produse rumoare. Rodolfo era o figură destul de familiară. Şi unii oameni au recunoscut-o şi pe fata ce fusese acuzată de trădare, dar nimeni nu ştia cine era femeia care se afla cu ei. Iar candidatei lui di Chimici nu i-a prins deloc bine să fie văzută cu ambasadorul, misiunea lui în Bellezza fiind, neoficial, bine cunoscută.

Funcţionarul însărcinat cu alegerile discută cu Rodolfo, apoi se ridică în picioare.

– Cetăţeni ai Bellezzei, strigă el. Avem două candidate. Prima, Francesca Albani, e bellezzană prin căsătoria cu consilierul aici de faţă. Cealaltă, Arianna Gasparini, e născută în Bellezza. Ambele candidate vor fi prezentate de sponsorii lor.

Rinaldo di Chimici se ridică şi se adresă mulţimii. A fost un discurs neinspirat. Nu-şi pierduse multă vreme pregătindu-şi-l, pentru că plătise destui bellezzani cu arginţi din plin, după cum credea el, pentru a se asigura de un rezultat al alegerilor favorabil lui. Era şi distras din pricina curiozităţii în privinţa celeilalte candidate. De-a ce-şi închipuia senatorul că se joacă? Moartea Ducesei pesemne că-l făcuse s-o ia razna.

Au existat nişte aplauze sporadice când s-a aşezat el jos şi unele entuziaste când s-a ridicat Rodolfo. Oamenii erau dornici să audă ce avea el de spus.

– Concetăţeni, zise el. Am suferit împreună. Din mulţime se auzi un geamăt de aprobare. Toţi am pierdut pe cineva la care am ţinut, pe cineva despre care ne imaginam că e de neînlocuit. Unii ar putea spune că această pierdere a noastră nu poate fi depăşită. Şi într-un fel aş fi şi de acord. Dar din adâncul disperării s-a ivit speranţa. Din întuneric licăreşte un nou răsărit. Ducesa n-a murit fără urmaşi.

În mulţime s-a produs rumoare. Pe di Chimici îl apucară transpiraţiile, în timp ce verişoara lui îi aruncă o privire ucigătoare. Rodolfo era pregătit să continue, iar mulţimea amuţi, dornică să-i soarbă fiecare cuvânt.

– Această tânără care nu are încă şaisprezece ani a trebuit să dovedească deja că s-a născut în Bellezza, pentru a răspunde la o acuzaţie de trădare ce i-a fost adusă cu rea intenţie. Signora Landini, aflată aici, a jurat în Consiliu că ea a ajutat-o pe o femeie nobilă s-o aducă pe lume, înainte de a o duce familiei Gasparini, în Torrone, spre a o creşte. Acum ea o să vă spună restul poveştii.

Moaşa privi cu teamă la mulţimea ce creştea tot mai mult şi umpluse de-acum Piazza.

– Mama fetei era Ducesa Bellezzei. Eu am adus-o pe fiica sa pe lume în palatul acela, zise ea arătând spre el, şi apoi am dus-o surorii sale, Valeria Gasparini, pe insula Torrone. Această tânără născută acum aproape şaisprezece ani este fiica naturală a răposatei Ducese!

Mulţimea s-a dezlănţuit. Nu conta că Ducesa lor nu fusese tocmai aşa cum şi-o închipuiseră ei, nu conta nici că naşterea fetei fusese ţinută-n secret. Acum, când Arianna stătea pe platformă cu capul sus, silueta ei zveltă amintind de cea a mamei sale şi ochii ei violeţi privind ferm panorama oraşului, ea reprezenta alegerea numărul unu a oricărui bellezzan adevărat.

Abia l-au mai ascultat pe Rodolfo în timp ce le explica faptul că el urma să fie regent dacă era aleasă Arianna. Ei şi

dăduseră năvală pe platformă, strigându-şi numele şi înşfăcând pietricele negre din ladă. Unii locuitori i-au aruncat chiar lui di Chimici monedele de argint înapoi, spre marea lui stânjeneală.

Pe la amiază, oficialul însărcinat cu alegerile a trebuit să trimită să mai fie aduse mai multe pietricele negre, în timp ce grămada cu cele albe rămăsese neatinsă. În faţa lui Rinaldo di Chimici grămada de argint creştea, dar el se făcea că nu observă. În timp ce cele două candidate la scaunul ducal au intrat în Sala de Consiliu pentru formalitatea numărării voturilor, verişoara lui di Chimici, Francesca, i-a şuierat:

– Aranjează-mi degrabă divorţul!

În piaţă, monedele au rămas neatinse pe masă. Nimeni din Bellezza nu dorea să-i aducă ceva aminte că ar fi putut vota pentru altcineva decât pentru propria fiică a Ducesei.

În timp ce Enrico îşi îndesa liniştit argintul în buzunar, din faţa palatului s-a ridicat un strigăt:

– *Viva Bellezza! Viva la Duchessa!*

Bellezza avea din nou o suverană.

Capitolul 19

Între lumi

Când Lucien a auzit rezultatul alegerilor, şi-a aruncat pălăria în sus împreună cu restul lumii. Stătea alături de William Dethridge în faţa palatului ducal şi cei doi s-au prins de mâini şi au strigat „Viva la Duchessa!" până au răguşit. Lucien uitase complet de boala lui.

Nu aveau cum să ajungă la prietenii lor prin mulţimea de oameni înghesuiţi în curte. Rodolfo şi Arianna au intrat în palat pe uşile mari de stejar, aflate în capătul treptelor albe de marmură, şi au dispărut din vedere. Di Chimici şi verişoara lui furioasă şi-au croit drum prin mulţime în direcţia opusă. Lucien i-a văzut venind şi s-a retras cu Dethridge în Piazza, unde tocmai se încinsese o petrecere ad hoc.

Se montau estacade de lemn, în piaţă erau rostogolite butoaie de bere şi căruţele înaintau agale, încărcate cu brânzeturi, hălci de şuncă şi lipii bellezzane cât roata carului. Oraşul se pregătise fără mare tragere de inimă pentru alegerea unei noi Ducese, dar rezultatele le întrecuseră orice aşteptări şi acum aveau să sărbătorească din plin.

– Hai să bem ceva în sănătatea noii Ducese! propuse Dethridge, aprins la faţă de surescitare.

Şi-l duse pe Lucien spre una dintre estacade, unde se vindea bere în căni de lemn. Lucien sorbi din lichidul acru şi

subţire şi se strâmbă. Nu era la fel de bună ca prosecco, dar Dethridge părea cât se poate de obişnuit să bea aşa ceva, dând-o repede pe gât şi ducându-se să-şi mai aducă. Făcu atâtea toasturi încât cana lui Lucien se goli şi ea în scurtă vreme, iar el se trezi că-i fuge pământul de sub picioare.

– Oho! Ţine-te bine, tinere! zise Dethridge râzând. Se pare că n-ai habar cât de norocos eşti. Lasă-mă să-ţi aduc ceva de-ale gurii, să te pună pe picioare.

Lucien se uită încântat cum Dethridge se îndreptă spre o tarabă cu mâncare. Era complet satisfăcut. Arianna fusese aleasă Ducesă şi asta trebuia să însemne începutul unui nou şir de aventuri. Încă nu ştia ce-i rezerva lui viitorul în cele două lumi, dar în clipa aceea era mulţumit să se bucure de ceea ce trăia atunci. Se afla printre prieteni şi avea să petreacă precum un veritabil bellezzan.

Nu dădu vreo atenţie faptului că cineva din mulţime îl apucă de braţ. Doar toată lumea se îmbrăţişa cu toată lumea. Dar omul acela părea să-l ducă undeva în afara pieţei. Când se întoarse Dethridge, Lucien nu se mai vedea nicăieri.

Silvia sărbătorea şi ea la Leonora în grădină. Cele două stăteau la fântână şi beau vin.

– N-o să-ţi lipsească tot fastul şi grandoarea? întrebă Leonora, în timp ce ascultau cum se mai chefuia în piaţă.

Silvia nu răspunse imediat.

– Or să existe şi momente în care o să-mi lipsească, zise ea în cele din urmă, dar e un preţ pe care sunt gata să-l plătesc. Vreau să mă bucur de libertate. M-am săturat să stau în Consiliu în fiecare săptămână şi să ascult ce delicte comit supuşii mei. Sunt sătulă să le ascult plângerile lor meschine lună de lună. Vreau să mă plimb pe străzi fără mască. Vreau să nu mai fiu obligată să suport conversaţia îngrozitoare a lui

Rinaldo di Chimici şi batistele lui urât mirositoare. Şi mai presus de orice, vreau să nu mai încerce nimeni să mă omoare.

– Ai prefera să încerce s-o omoare pe fiica ta în schimb? întrebă Leonora încet.

– N-o vor face, zise Silvia repede. Vor trebui să reînceapă negocierile cu o nouă Ducesă. Au ţesut la intrigi ani în şir până au ajuns să accepte că eu n-aveam să cedez nicicând şi nici să semnez nenorocitul lor de tratat şi abia atunci au recurs la crimă. Şi sunt tentaţi să creadă că au mai mari şanse cu cineva tânăr şi lipsit de experienţă.

Leonora zâmbi.

– Chiar şi fără să fii tu în culise, nu prea cred că vor găsi în Arianna pe cineva aşa uşor de convins.

În palatul ducal, Arianna stătea pe un scaun de lemn frumos sculptat, întrebându-se dacă avea să se mai simtă vreodată în largul său. Susanna îi sugerase că ar fi trebuit să le păstreze pe toate cameristele rămase, care fuseseră tare neliniştite în privinţa viitorului lor de când avusese loc presupusul asasinat. Fuseseră rechemate toate şi se aliniaseră în şir indian să-i audă dorinţa.

Arianna o remarcă pe una dintre ele, mascată, ce părea mult mai tânără decât celelalte, cam de aceeaşi vârstă cu ea.

– Cum te cheamă? întrebă ea arătând spre fată.

– Barbara, milady, răspunse fata făcând o plecăciune.

– O să am nevoie de o cameristă personală, care să mă ajute la îmbrăcat, zise Arianna. Ai vrea să faci tu asta?

Rodolfo se uită la ea şi dădu uşor din cap.

– Adică, zise Arianna mai ferm, acesta va fi noul tău rol.

– Mulţumesc, milady, zise fata recunoscătoare.

– Voi, celelalte, vă veţi îndeletnici cu aceleaşi lucruri ca şi înainte, până la noi porunci, zise Arianna. Acum puteţi pleca.

Erau primele clipe pe care le petrecea singură cu Rodolfo de când fusese condusă în piaţă în acea dimineaţă. Şi amândoi erau extenuaţi. Arianna se întrebă dacă era în stare să abordeze subiectul legat de tatăl ei, dar părea că Rodolfo moţăia mai-mai să adoarmă. Deodată se ridică brusc şi exclamă:

– Luciano!

Realizară amândoi în acea clipă că era foarte târziu.

– Sper că n-a fost chiar aşa de subjugat de petrecere încât să piardă noţiunea timpului, zise Rodolfo. Se îndreptă spre uşă. Trebuie să te părăsesc pentru un timp, draga mea, şi să mă întorc la palatul meu. De ce nu te odihneşti puţin? Oamenii se aşteaptă să te vadă mai târziu în logia.

Şi cu asta Arianna rămase în sfârşit singură, ca nouă Ducesă a iubitei sale Bellezza. Luă o lumânare şi plecă să exploreze palatul. Era neobişnuit de tăcut şi de gol. Majoritatea servitorilor erau în bucătărie, pregătindu-se pentru o noapte de chef. Asta era prima oară când avea şansa să hoinărească prin palatul gol de una singură. Uşa înnegrită a Sălii Oglinzilor era sigilată şi trecând pe lângă ea se înfioră.

Urcă şi coborî scări de marmură, lumânarea desenând umbre uriaşe în calea ei. Ce tare ar fi vrut să fi fost Lucien acolo, să trăiască împreună ciudăţenia acelei nopţi! La parter îşi pierdu echilibrul împingând o uşă grea pentru a vedea ce se ascundea în acea încăpere. Şi mai-mai să scape sfeşnicul din mână! Camera părea plină de ducese îmbrăcate în veşminte splendide şi toate uitându-se ţintă la ea.

Tremurând, încercă să ţină sfeşnicul drept. Apoi realiză că era galeria cu rochiile purtate de Ducesă cu prilejul unor evenimente importante. Manechinele, toate făcute în aşa fel încât să arate ca Silvia, purtau minunate rochii de mătase, satin şi brocart, feţele lor fiind acoperite de măşti împodobite cu nestemate. Arianna se cutremură. „Nu pot face asta", se gândi ea. „Sunt prea tânără."

Un zgomot din spatele său o făcu să se întoarcă, stropindu-se cu ceară fierbinte pe mână.

– Scuzaţi-mă, milady, zise Barbara. V-am căutat să vă întreb ce aţi dori să purtaţi diseară. Privirea ei se îndreptă ca şi a Ariannei spre rochiile magnifice ale fostei Ducese. Sunt superbe, nu-i aşa, milady? Dar în camera Ducesei mai sunt încă multe altele şi, dacă vă alegeţi una, aş putea s-o prind cu ace, să vă vină bine.

Făcu o plecăciune, întrebându-se dacă nu fusese cumva prea îndrăzneaţă.

– O să vin, zise Arianna, prea înlemnită pentru a putea vorbi, dar acum era hotărâtă.

Dacă tot era vorba să-i ia locul mamei sale, avea s-o facă aşa cum se cuvenea.

– Cum adică a dispărut? întrebă Rodolfo, trecându-şi mâinile prin părul argintiu, supărat. Era limpede că Dethridge era beat criţă.

– Nu e cine ştie ce, zise acesta. Era cu alţi petrecăreţi. Fără îndoială că s-a dus acasă la ora asta.

– Nu, zise Rodolfo. Nu avea cum.

Îl părăsi pe Dethridge, spunându-i să-l reţină pe Lucien în laborator dacă se întoarce, apoi îşi scutură oboseala coborând scările în goană şi ţinând-o tot într-o fugă până acasă la Leonora.

– Ea cum se simte? întrebă Silvia, alarmată să-l vadă aşa de tulburat.

– Se descurcă bine, o linişti Rodolfo. Va trebui să mă întorc în curând la ea, s-o prezint oamenilor. Dar sunt îngrijorat în privinţa lui Lucien. A fost cumva pe aici?

Ambele femei dădură din cap că nu, dar niciuna dintre ele nu putea înţelege de ce era Rodolfo atât de îngrijorat.

– Ne poţi lăsa câteva minute singuri, Leonora? întrebă Silvia.

Văduva se retrase în casă, lăsându-i singuri, stând unul lângă altul pe marginea micii fântâni de piatră. Dar înainte ca el să-i poată spune de Lucien, Silvia se apucă ea însăşi să-i vorbească.

– Trebuie să-ţi spun ceva, începu ea, uitându-se la chipul lui mâhnit. Vor exista obiecţii în privinţa legitimităţii Ariannei de îndată ce di Chimici se va regrupa, poate chiar mâine, şi cu siguranţă înainte de încoronare. Se vor lega de orice fleac pentru a schimba rezultatul alegerilor şi a-şi instala marioneta lor.

Rodolfo aşteptă.

– E vremea să afle adevărul, continuă Silvia. Trebuie să le spui că ea e urmaşa mea legitimă. Trebuie să le spui de căsătoria noastră. Lui Rodolfo îi trebuiră câteva clipe pentru a realiza ce-i spunea Silvia.

– Căsătoria noastră n-are niciun efect asupra legitimităţii ei, zise Rodolfo dus pe gânduri. Numai dacă... vrei să spui că Arianna e copilul nostru?

Când Silvia tăcu, Rodolfo îi apucă bărbia cu degetele-i lungi şi-i întoarse faţa spre el.

– Trebuie să ştiu, spuse el cât putea de blând. Asta m-a adus în pragul nebuniei.

Efectul berii se dusese şi Lucien se simţea mizerabil, cu o durere apăsătoare de cap, închis într-o odăiţă, undeva prin preajma Marelui Canal, după cum îşi închipuia el. Însoţitorul lui fusese un bărbat cu o mantie albastră, ce-i părea vag familiar. Dar odată ieşind din Piazza, nu mai păruse prietenos deloc, înşfăcându-l de încheietură şi ameninţându-l cu un pumnal merlino, în caz că încerca să fugă. Odată ajunşi pe o

străduţă lăturalnică, îi pusese căluş în gură, îi legase mâinile şi-l legase şi la ochi.

Lucien mergea poticnindu-se şi protestând pe înfundate, dar cei câţiva trecători n-au băgat nimic de seamă. A fost dus undeva sus, la etaj, şi împins într-o încăpere cu dale de piatră. Uşa s-a trântit şi a fost încuiată. Mai târziu, acel om s-a întors. Lucien l-a recunoscut după miros. L-a percheziţionat bine şi i-a luat tot ce avea la el. În ciuda protestelor şi strigătelor sale, a fost nevoit să renunţe şi la caiet, şi la toate celelalte lucruri. Mult mai târziu, o femeie i-a adus o cană cu bere, ultimul lucru pe care şi-l dorea Lucien, şi o bucată de pâine proaspătă. Dar nu i-a dezlegat mâinile. Prin legătura de la ochi, a putut vedea cât de întuneric se făcuse. Zăcea pe jos, pe podeaua rece, şi era cuprins de disperare.

Doctorul Laski se afla la cabinetul de consultaţii din Harley Street, când a fost sunat de la urgenţe. În câteva minute şi-a reprogramat restul consultaţiilor de dimineaţă, s-a urcat într-un taxi şi s-a dus la spital.

David şi Vicky Mulholland erau în nişa cu perdele, albi ca varul şi tensionaţi. Fiul lor era întins pe patul de consultaţii relaxat, aparent dormind adânc. Doctorul Laski a avut nevoie de toată experienţa şi pregătirea lui pentru a discuta cu ei cu empatie, în loc să treacă direct la consultaţie. Abia aştepta să-l examineze pe pacient, dar se sili să asculte relatarea mamei lui şi să pună întrebări.

– Acum e mai rău ca în dăţile trecute, se plânse Vicky Mulholland cu voce nesigură. A trebuit să chem ambulanţa. Pur şi simplu nu se trezea. Am încercat totul, să-l scutur, să strig, să-i pun prosoape umede. Şi apoi m-am panicat.

L-am sunat pe soţul meu şi el mi-a zis să sun la urgenţe şi să ne întâlnim aici. Mototolea un şervеţel în mâini în timp ce vorbea.

– Ce se întâmplă? Îi e afectat creierul?

– Nu vă pot spune nimic până nu-l examinez, răspunse doctorul Laski blând.

– Totuşi nu-i normal, nu? întrebă David Mulholland tensionat. Nu ne-aţi spus la control că ne-am putea aştepta la aşa ceva.

– Lăsaţi-mă să-l examinez, zise doctorul. O să trebuiască să-i facem nişte analize.

În Bellezza, Lucien era treaz, deşi se făcuse miezul nopţii. Îşi derula continuu în minte scena care avea loc la el acasă. Era agonizant să-şi închipuie prin ce treceau părinţii lui, încât a fost o uşurare când uşa odăii s-a deschis, deşi îi era teamă pentru viaţa sa.

Cu ochii acoperiţi, celelalte simţuri i se acutizaseră. Era mirosul rânced al celui care-l răpise şi încă un miros pătrunzător, ca de aftershave. Deci erau doi. Şi vorbeau în şoaptă. Prin cârpa grosolană a putut distinge o lumină puternică, de parcă cineva ţinea o lanternă aproape de faţa lui. Apoi s-a mişcat puţin şi cineva a respirat adânc.

Lucien n-a mai putut suporta.

– De ce m-aţi adus aici? întrebă el cu un glas ce suna patetic chiar şi-n propriile lui urechi. Vreau să mă duc acasă.

– Ah, zise o voce cultivată. Dar unde-i acasă mai exact? Şi te mai poţi duce acolo? Sau ai nevoie de ceva ce ţi-am luat noi?

Lui Lucien i se înmuie inima. Ştiau că era un *stravagante*! Trebuie să fi fost di Chimici. Dar poate că nu ştiau care dintre lucrurile pe care i le luaseră era talismanul. La urma urmei,

caietul era bellezzan. Poate că acum aveau de gând să-l tortureze ca să afle asta.

– N-aveţi niciun drept să-mi luaţi lucrurile! protestă el. Vreau să mă întorc la signor Rodolfo.

Îi poreclise în gând pe cei doi bărbaţi „Parfumatul" şi „Împuţitul". „Parfumatul" zise ceva ce el nu reuşi să audă şi „Împuţitul" răspunse:

– Oh, bineînţeles că te poţi duce înapoi la senator! O să te ducă prietenul meu de aici până acolo.

– Şi-mi vreau lucrurile înapoi, zise Lucien.

– Le poţi avea, zise „Împuţitul", adăugând, toate în afară de caiet, desigur.

Lucien nu s-a putut abţine să nu tresară şi a auzit micul mormăit de satisfacţie al „Parfumatului".

„Excelent", se gândi el. „Acum le-am spus exact ce doreau să afle. Cel puţin nu mă vor tortura. Dar poate că nici nu mai au niciun motiv să mă mai ţină-n viaţă acum, nu?" Şi-l închipui pe „Parfumatul" ducându-l înapoi la Rodolfo pe străzile lăturalnice şi înfigându-i în tăcere pumnalul între coaste. Într-un fel aproape că spera asta, pentru că poate aşa avea să se reîntoarcă în timpul şi-n lumea lui. Însă viu ori mort? Poate ar fi putut trăi atât cât să apuce să le spună părinţilor săi că-i părea rău.

Dethridge era treaz acum. Înainte Rodolfo se întorsese după ce o prezentase pe Arianna drept noua Ducesă în *Loggia degli arieti* şi-i poruncise lui Alfredo să-l ducă pe bătrân pe terasă şi să-i ţină capul sub pompa de apă. Alchimistul ud leoarcă şi înviorat se ţinea de tâmplele ce-l dureau, încercând să se gândească la ceea ce ar fi putut face spre a fi de folos.

– Ne-am putea uita în oglindă, zise el în cele din urmă. Cred că pot spune dacă-i în trup ori nu.

Rodolfo se duse iute la oglindă. Uitase de fereastra pe care o deschisese Dethridge spre lumea lui Lucien. Arăta întotdeauna camera lui, el aflându-se în pat, deşi era în Bellezza. Din câteva mişcări ale levierelor, în oglindă le apăru camera cu care se obişnuiseră. Pe fereastră pătrundea lumina soarelui, dar patul era gol.

– Asta nu înseamnă nimic în ce priveşte viaţa lui, îşi dădu Dethridge cu părerea, uitându-se la expresia chinuită a lui Rodolfo.

– Nu, zise Rodolfo cu amărăciune. Nu s-a întors. Ştiu asta şi e vina mea. Părinţii lui i-au dus ei undeva trupul, poate la doctor. Zeiţa să ne ajute dacă-l vor crede mort.

– Ah, zise Dethridge, acum îngrijorat şi el. Lumea mă credea deseori mort şi pe mine când mă *stravagantizam*. Se hotărî să-şi dezvăluie una din cele mai mari temeri ale lui. E posibil să fi fost chiar pus în sicriu şi să nu mai fi putut respira? Poate că aşa am ajuns să naufragiez aici.

Rodolfo îl bătu pe umăr.

– Trebuie să ne asigurăm că lui Lucien nu i se va întâmpla nimic de felul acesta. Trebuie să-l găsim şi să-l trimitem înapoi.

Soarele se revărsa în dormitorul Ducesei când Barbara ridică obloanele de lemn. Arianna se trezi dintr-un somn tare profund, la început neştiind exact unde se afla. Apoi îşi aminti: acum era Ducesă.

Îi năvăliră în minte toate evenimentele zilei precedente – nebunia alegerilor, camera plină de rochii, apariţia împreună cu Rodolfo în *Loggia degli arieti*, înveşmântată într-o rochie albastră de satin prinsă cu ace pentru a-i veni bine. El fusese încă şi mai distant ca de obicei, deşi ea tânjea să stea de vorbă cu cineva despre escapada ei precedentă pe acel balcon, în noaptea Cununiei cu Marea.

– Mi-aş fi dorit ca Luciano să se fi putut afla aici, fusese tot ce spusese ea, făcând semn cu mâna graţios mulţimii de dedesubt.

Îşi închipuise că el se întorsese înapoi acasă, dar îi părea rău că nu-şi luase rămas-bun de la ea. Dar Rodolfo se uitase la ea cu ochii lui mari şi negri şi-i spusese încet ceva ce parcă era:

– Eu n-aş fi vrut să fie aici.

Arianna n-a fost în stare să-l întrebe ce dorise să spună. Începuse să înveţe cum era viaţa unei Ducese belleżzane, ce presupunea să nu fie niciodată singură. Întotdeauna erau prin preajmă servitori şi gărzi şi trebuiau luate o sumedenie de decizii mărunte ceas de ceas. Arianna se întrebă cum suportase aşa ceva mama ei vreme de un sfert de secol.

Şi asta reîncepu chiar în timp ce stătea în pat şi-şi bea ciocolata caldă. Barbara ciripea întruna despre haine şi despre chemarea croitoresei pentru a-i face toate ţinutele de care avea nevoie, inclusiv o rochie pentru încoronare.

Dar Arianna era prea puţin entuziasmată la gândul unei noi garderobe. Spre deosebire de Silvia, ea nu era vanitoasă. Ceea ce o îngrijora în acel moment erau toate îndatoririle ei de stat, prezidarea Consiliului şi a Senatului, apariţia în public, comportamentul faţă de ambasadorul reman. Îi dădu Barbarei cana şi se strecură iar sub aşternuturi. Ar fi fost mult mai uşor dacă era mandolieră.

Lucien se afla la terapie intensivă. I se făcuseră încă un RMN şi o encefalogramă. Era opt seara şi el tot nu se trezise. Zăcea în patul de spital, cu chipul palid, dar liniştit, iar mama sa stătea lângă el ţinându-l de mână.

Doctorul Laski examinase diagrama şi avea o mină gravă.

– Rezultatul este mai prost decât la ultima radiografie, spuse el. Dar e inexplicabil de ce e inconştient.

– Atunci de ce e aşa? întrebă tatăl lui Lucien, încercând să-şi stăpânească panica pe care-o resimţea.

Doctorul Laski dădu din cap.

– Pur şi simplu nu ştiu. Dar e prea devreme încă. Aş vrea să-i monitorizez respiraţia şi activitatea cerebrală timp de douăzeci şi patru de ore, să văd dacă intervine vreo schimbare. Şi va fi examinat şi de un neurolog. Încercaţi să nu vă faceţi foarte multe griji. În secţia asta s-au văzut mulţi pacienţi revenindu-şi din comă.

– Comă? se sperie mama lui Lucien. Despre asta e vorba?

Rodolfo nu se culcase. Stătuse treaz toată noaptea, focalizându-şi oglinzile asupra unor probabile locaţii din Bellezza şi chiar şi din alte oraşe din Talia unde s-ar fi putut afla Lucien. Când s-a făcut dimineaţă, după un mic dejun frugal, plecă spre palatul Ducesei pe traseul stradal, nu prin coridorul secret. Traversă încet Piazza, unde oamenii făceau curat după petrecerea din noaptea precedentă. Cum avea să-i spună el Ariannei că Lucien dispăruse? Nu-i spusese nici măcar că băiatul era bolnav. Şi mai era ceva şi mai important despre care trebuia să-i vorbească. Dar el nu era în stare să facă faţă tuturor deodată.

Se opri şi îşi frecă ochii osteniţi. Cu toate că di Chimici nu reuşise s-o ucidă pe Silvia şi în ciuda faptului că noua Ducesă fusese aleasă chiar de ea, în dimineaţa aceea Rodolfo simţi pentru prima oară după luni de zile că inamicul câştigase.

O găsi pe Arianna într-o sală de audienţe improvizată.

– Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră, îi ură el făcându-i o plecăciune formală.

– Bună dimineaţa, domnule senator, zise Arianna. Dar încă nu sunt Ducesă, nu? Adică nu sunt până la încoronare.

– Aşa este, zise Rodolfo. Şi unul dintre lucrurile despre care trebuie să discutăm este pregătirea pentru această ceremonie. Trebuie să luăm în considerare cât va dura să fie făcute veşmintele necesare şi aşa mai departe.

Dacă Arianna n-ar fi stat jos, ar fi bătut din picior.

– Haine şi iar haine! Doar asta înseamnă a fi Ducesă? Vreau să ştiu câţi bani am, câte ore pe zi trebuie să lucrez şi când pot începe să emit legi. Altminteri nu sunt sigură că mai vreau să fiu încoronată.

Rodolfo o privi îndelung pe Arianna înainte de a-i răspunde, apoi oftă şi-şi trecu mâna peste faţă.

– Ai perfectă dreptate, zise el în cele din urmă. Nu te-a întrebat nimeni dacă vrei să fii Ducesă. Eşti încă o copilă şi cu toate că sunt sigur că într-o zi vei fi o suverană extraordinară a oraşului, vor trece ani până vei fi în stare să iei decizii de una singură. Vor exista multe îndatoriri plicticoase şi activitatea va fi rareori plină de farmec sau plăcută. Dar dacă eşti şi tu la fel de convinsă cum suntem eu şi Silvia că di Chimici nu merită încredere şi că dominaţia lor asupra ţării trebuie stopată, nu există altceva de făcut decât să continuăm rezistenţa în Bellezza. Şi putem face asta doar dacă vrei să fii încoronată.

Se opri şi se uită la ea cu ochii lui pătrunzători.

– Chiar ai reflectat asupra acestui lucru în Torrone? Ai stat de vorbă cu părinţii tăi?

– Părinţi adoptivi, îl corectă Arianna. Am discutat despre toate o groază de timp. Dar n-am ştiut c-o să fie aşa de greu.

Cu tot spiritul ei, Rodolfo o văzu pentru prima dată ca pe o fetiţă. Îşi lăsă deoparte temerile pentru Lucien pentru moment şi zâmbi obosit.

– Lasă-mă să încerc să-ţi răspund la întrebări. Mai întâi, banii. După cum ştii, Silvia şi-a luat bijuteriile ei personale şi

alte obiecte de preţ. Şi-a lăsat aproape toate rochiile ei splendide, dintre care unele pot fi probabil ajustate ca să ţi se potrivească. Şi mai există numeroase giuvaiere de stat pe care le vei purta în ocaziile oficiale. Silvia a luat destul argint pentru a începe o nouă viaţă în Padavia, ca persoană înstărită. Dar orice nouă Ducesă are o avere considerabilă din taxele plătite de cetăţeni. E strânsă cu grijă în cuferele din vistierie, pentru a plăti anumite lucruri de care să se bucure toată lumea, dar există şi o sumă substanţială care îţi revine ţie, s-o cheltuieşti după pofta inimii. Eu voi fi aici ca să te ajut cu orice sfat ai nevoie şi ai de asemenea un trezorier de stat. În ce priveşte legile, ele trebuie prezentate înaintea Senatului, cu cei douăzeci şi patru de sfătuitori ai tăi. Dar orice ar propune Ducesa în funcţie va fi primit favorabil, sunt sigur. Te-ai gândit la ceva anume?

– Vreau să fac o lege care să dea voie fetelor să se pregătească pentru a deveni mandoliere, zise Arianna, pufnind uşor.

Părea un lucru insignifiant acum că avea pe umerii săi povara conducerii Bellezzei, dar voia să facă acea mică schimbare cât mai curând posibil, chiar dacă ea însăşi n-ar mai fi beneficiat de această lege niciodată.

– Odată ce vei fi încoronată, o să mă asigur că asta se va afla pe ordinea de zi a primei întruniri a Senatului, îi promise Rodolfo.

– Şi mai vreau să se renunţe la obiceiul îngrozitor ce obligă tinerele să poarte mască, zise Arianna.

– Ar fi mult mai greu să fie convins Senatul în această privinţă, zise Rodolfo. Pot să-ţi sugerez să nu te grăbeşti şi să nu încerci să schimbi prea multe deodată? Oraşul are nevoie de continuitate.

– Dar în ce priveşte palatul, pot schimba anumite lucruri? întrebă Arianna.

– Odată ce vei fi încoronată, vei putea face orice schimbare asupra căreia vom conveni împreună. Ai deja nişte idei?

– Vreau să scap de Sala Oglinzilor, mărturisi Arianna cutremurându-se. Îmi face pielea de găină.

– Voi fi încântat să fiu de acord cu asta, zise Rodolfo. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Acum, dacă ţi-am liniştit temerile imediate legate de rolul tău de Ducesă, trebuie să-ţi spun ceva despre Lucien. Şi e posibil să fie ceva grav.

Capitolul 20

Din lumea umbrelor

Lucien îşi petrecea prima lui zi întreagă de captivitate în Bellezza. Mâinile îi fuseseră dezlegate, astfel încât şi-a putut da jos legătura de la ochi şi a văzut că se afla într-o odăiţă cu dale de piatră şi foarte puţin mobilier. Avea acolo un scaun, o saltea de paie, ce fusese adusă pentru el, şi o comodă de lemn, încuiată, pe care se aflau un bol şi o cană cu apă pentru spălat. Într-un colţ era o găleată pentru trebuinţele fireşti.

Fereastra era una înaltă şi, imediat ce şi-a recăpătat forţa mâinilor, Lucien a dat jos bolul şi cana şi a tras comoda aproape, astfel încât să se poată căţăra pe ea şi să poată privi afară.

Priveliştea nu-i spunea mare lucru; îi confirmă că se afla undeva sus şi din ceea ce ştia el despre turlele şi clopotniţele bisericilor din Bellezza, îşi putea da seama cât de cât cam pe unde trebuia să se afle clădirea cu pricina.

Dar asta nu i-a fost de cine ştie ce folos. Era destul de sigur că se afla în apartamentele ambasadorului reman. Dar ce conta nu era unde se afla, ci cum îşi putea primi înapoi caietul. Dacă-l avea, se putea *stravagantiza* imediat înapoi acasă. Fără el era aproape la fel de naufragiat în acea lume ca şi William Dethridge.

Cum orele se scurgeau obositor, s-ar fi mulţumit doar şi cu posibilitatea de a fugi înapoi la Rodolfo. La prânz, sau

bănuia că era prânz, atât cât se putea ghida după lumina de la fereastra înaltă, o femeie i-a adus iar bere şi pâine şi nişte brânză tare şi măsline. Dar n-a scos o vorbă şi a ieşit iute din odaie, imediat după ce i-a pus mâncarea înăuntru, apoi a învârtit cheia în broască.

Lucien s-a blestemat că fusese aşa un fraier. Ar fi putut lesne s-o doboare pe femeie, dar se revolta cu întreaga lui fiinţă la ideea de a ataca pe cineva inofensiv, care-i aducea de mâncare. Totuşi se hotărâse s-o facă la prima ocazie când ar mai fi venit înăuntru.

Pentru moment mâncă şi bău chiar şi berea, apoi se întinse pe salteaua de paie şi dormi pentru prima oară de când fusese răpit.

– Am dat de ceva, exclamă Dethridge, care stătuse cu ochii lipiţi doar de oglinzile magice din laborator de când dispăruse Lucien.

Rodolfo veni imediat la el şi se uită în oglinda pe care Dethridge o focalizase asupra lumii lui Lucien. Pe patul lui stătea o femeie cu perna în braţe. Din oglindă nu se auzea nimic, dar era evident că plângea. Rodolfo îi făcu semn lui Dethridge să se dea înapoi şi trase draperia argintie peste oglindă.

– Ce credeţi? întrebă Dethridge. Să fie oare mama?

– Mă tem că da, zise Rodolfo, cu chipul marcat de tristeţe. Suferă şi nu pot face nimic spre a o ajuta. Mă întreb dacă n-ar trebui să mă *stravagantizez* spre lumea lui Lucien.

Înainte să apuce Dethridge să-i răspundă, Alfred veni la uşă, gâfâind din pricină că urcase scările în goană.

– Stăpâne, zise el, di Chimici a convocat o întrunire a Senatului popular pentru mâine. Sunt afişe prin tot oraşul.

Senatul ducal se întrunea în fiecare lună la cererea Ducesei, pentru a se ocupa de chestiunile civile. Dar era dreptul oricărui cetăţean, dacă era susţinut de alţi unsprezece, să convoace un senat popular în circumstanţe extraordinare. Apoi cei douăzeci şi patru de senatori se reuneau în încăpătoarea Sală de Consiliu, în loc de obişnuita lor Cameră a Senatului. Cei doisprezece cetăţeni care convocau Senatul îşi expuneau cazul, iar audierea era deschisă publicului. Bellezzanii se îngrămădeau în încăperea care de obicei se umplea doar cu cei două sute patruzeci de consilieri. Era un eveniment foarte rar, dar perfect constituţional. Di Chimici nu-l convocase el însuşi, deoarece el era cetăţean al Remorei, ci mituise doisprezece bellezzani s-o facă. Nu erau greu de convins, pentru că acum, după ce frenezia alegerilor luase sfârşit, li se puteau strecura uşor îndoieli în privinţa noii Ducese.

În acea seară, în laboratorul lui Rodolfo, a avut loc o întrunire de urgenţă. Alfredo le-a adus pe Silvia şi pe Leonora de acasă, iar Arianna, primind un mesaj de la Rodolfo, a folosit pasajul secret pentru prima oară. A intrat în camera iluminată de sfeşnice şi i-a găsit pe ceilalţi pătrunşi de gravitate. Ar fi dorit ca Lucien să fi fost în siguranţă şi să se fi aflat alături de ea acolo, printre adulţii aceia serioşi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Rinaldo di Chimici a convocat un Senat popular pentru mâine, o informă Rodolfo, şi suntem nevoiţi să-l acceptăm.

– Dar nu va trebui să-l prezidezi tu, zise Silvia repede, de vreme ce nu eşti confirmată ca Ducesă până la încoronare. Rodolfo se va ocupa de conducerea întrunirii, ca senator principal.

– Va trebui să fiu şi eu acolo? întrebă Arianna cu inima cât un purice.

– Mă tem că da, zise Rodolfo. Presupunem că moţiunea te priveşte. Di Chimici o să scormonească în orice firidă pentru a anula alegerea ta.

– Ce poate să facă? întrebă Arianna.

– Îţi poate pune la îndoială legitimitatea, preciză Silvia. Pe bellezzani nu i-a prea preocupat niciodată, dar există o clauză în Constituţie care interzice copiilor nelegitimi să fie aleşi. Trebuia s-o fi schimbat eu cât am fost la putere.

Arianna era consternată.

– Atunci alegerea mea va fi anulată!

– Aşteaptă, copilă, o linişti Leonora.

– Putem bloca această moţiune, zise Rodolfo uitându-se la Arianna, dar nu ştim ce altceva mai pun ei la cale. Mă tem că e posibil ca ei să se afle în spatele dispariţiei lui Luciano. Am pus oameni să-l caute prin oraş şi nici urmă de el. Trebuie să fie prizonier pe undeva. Dar mai e ceva ce mă îngrijorează.

Începu să se plimbe prin cameră.

– Luciano ne-a spus mie şi doctorului Dethridge că boala lui a recidivat. Indiferent dacă e captiv ori nu, ştiu că nu s-a întors în lumea lui. N-avem nicio modalitate de a afla cât timp s-a scurs acolo şi nici ce vor crede părinţii lui în privinţa trupului său aparent lipsit de viaţă. Având în vedere ce spune doctorul Dethridge, el va părea că doarme, dar fiind inconştient.

– Dar asta e îngrozitor! exclamă Arianna. Vor crede că e aşa din cauza bolii?

Rodolfo şi Dethridge aveau amândoi o mină gravă şi Arianna se sperie de-a binelea. Fusese atât de absorbită de propria sa situaţie, încât veştile despre boala lui Lucien au picat precum un trăsnet. Acum se simţea cumplit la gândul că poate n-avea să-l mai vadă niciodată.

Doctorul Laski şi medicul neurolog, doamna Beaumont, nu ştiau ce să mai facă. Coma lui Lucien dura de acum de aproape trei săptămâni. În câteva ore ar fi trebuit hrănit cu ajutorul perfuziilor. În câteva zile n-ar mai fi putut respira şi ar fi trebuit conectat la încă şi mai multe aparate. Acum era nespus de palid şi de slab.

– Azi o să trebuiască să le spunem părinţilor, zise doamna Beaumont. Nu există niciun semn de activitate cerebrală. Nu-şi mai poate reveni. Nu mai e nimic de făcut decât să fie deconectat de la aparate.

Senatul popular urma să înceapă la ora trei. Încă din zori, locuitorii începuseră să se îngrămădească să traverseze Piazza, dorind să-şi asigure un loc. Odată ce s-au ocupat toate locurile consilierilor, oamenii s-au aşezat în jurul pereţilor. În scurt timp, în Sala de Consiliu s-a făcut foarte cald.

Lucien era iar legat la ochi şi la mâini. Nu avusese motive să-şi mai facă procese de conştiinţă în noaptea ce trecuse, pentru că mâncarea îi fusese adusă de omul cu pumnalul. Îşi dădu seama că el era „Parfumatul", spionul cu mantia albastră care-l urmărise prin oraş săptămâni în şir.

În dimineaţa aceea, bărbatul se întorsese şi, după ce-l legase la ochi şi la mâini, îl condusese până jos. Au părăsit casa şi Lucien a simţit mângâierea soarelui bellezzan pe umeri. A fost dezlegat la ochi şi a putut vedea că se afla lângă Piazza. A respirat adânc aerul blând, fără a-l deranja nici măcar izul slab al canalului.

– Să faci ce-ţi spun, îi şopti bărbatul. Nu uita că am pumnalul. Acum mergi normal. Mergem la palatul Ducesei.

– Dar e prea devreme, zise David Mulholland supărat. Spuneaţi că nu e în comă din cauza bolii!

– E neobişnuit, a fost de acord doctorul Laski. Dar acum că a durat atâta, şansele de a se trezi sunt minime, din păcate.

– Dar trei săptămâni nu înseamnă nimic, insistă Vicky Mulholland, albă la faţă. Auzi deseori de oameni ce-şi revin din comă şi după luni întregi, uneori chiar şi după ani de zile.

– Nu cei care au această boală şi mai ales când nu există nicio activitate cerebrală, explică doamna Beaumont blând. Mă tem, aşa cum v-am spus, că există semne că lui Lucien i-a fost afectat creierul. Sunt nevoită să repet, nu există niciun semn de activitate cerebrală. El este deja mort din toate punctele de vedere.

– Deci spuneţi că nu mai există nicio speranţă? Nicio alternativă la deconectarea aparatelor? întrebă David Mulholland.

Cei doi doctori rămaseră tăcuţi. Părinţii îşi frângeau mâinile lângă trupul fiului lor.

– Toată lumea în picioare, zise secretarul Senatului, şi sute de bellezzani se ridicară în picioare, în timp ce senatorii îşi ocupară locurile rezervate lor, pe o platformă. Primul rând de locuri ale consilierilor era de asemenea rezervat.

În scurt timp, îşi ocupară locurile lor şi Arianna şi Leonora. Silvia dorise să vină cu ele, dar toată lumea o convinsese că era prea riscant. Cei doisprezece bellezzani care convocaseră Senatul s-au aşezat lângă ele. Mai erau câteva locuri libere pe primul rând când Rodolfo declară sesiunea deschisă şi toată lumea se aşeză.

– Cine a convocat acest Senat? întrebă Rodolfo formal, şi secretarul citi numele celor doisprezece cetăţeni care stăteau şi îşi scoteau pălăriile, unul după altul. Care e pricina?

Primul cetăţean, un oarecare Giovanni Ricci, se ridică, tuşi, îşi târşâi picioarele şi ţinu un discurs gata pregătit.

– Cu tot respectul datorat răposatei Ducese, zeiţa s-o aibă-n paza ei, şi fiicei sale, recent aleasă în locul său, dorim să ridicăm problema legitimităţii sale. Am auzit toţi mărturia signorei Landini, moaşa, că ea a adus-o pe lume pe fiica Ducesei. Dar Ducesa Bellezzei nu trebuie să fie un copil legitim?

Ricci se aşeză uşurat că sarcina lui luase sfârşit. În sală se stârniră murmure. Bellezzanii nu voiau să le fie luată noua Ducesă aşa de curând, dar voiau ca problema să fie lămurită. Arianna observă că Rinaldo di Chimici se aşezase pe un loc din primul rând.

Rodolfo se ridică pentru a se adresa senatului. Avea în mână un teanc de hârtii.

– Senatori şi cetăţeni ai Bellezzei, începu el. Signor Ricci are dreptate. Am consultat Constituţia şi acolo există o clauză, numărul 67c, pentru a fi mai exact, care cere ca Ducesa să fie copil legitim, de origine nepătată, în deplină conformitate cu principiile concetăţenilor săi bellezzani.

Murmurul public se înteţi.

– Totuşi, continuă Rodolfo, vă anunţ că o altă lege taliană spune că orice căsătorie încheiată legitimează urmaşii celor două părţi implicate. Şi eu am aici un document care atestă căsătoria răposatei Ducese, Domnul s-o odihnească, cu tatăl noii Ducese, Arianna Gasparini.

Murmurul se transformă într-un vuiet şi di Chimici a putut fi văzut înmânând un mesaj purtătorului său de cuvânt. Ricci se ridică în picioare, întorcându-şi pălăria în mâini, nervos.

– Domnule senator, începu el. Firește, sunt încântat să aud asta. Dar am putea şti cine-i tatăl?

– Bineînţeles, zise Rodolfo. Dumneavoastră şi ceilalţi unsprezece cetăţeni care aţi convocat acest Senat pot parcurge certificatul de căsătorie pe care îl voi transmite mai întâi colegilor mei senatori. De acolo veţi afla de căsătoria Înălţimii Sale, Ducesa Silvia Isabella Bellini, cu mine, senatorul Rodolfo Claudio Rossi, care a avut loc în ziua de *Sposalizio* din acest an.

În acel moment, în Sala de Consiliu izbucni vacarmul, dar în ce-o privea pe Arianna, acolo se aflau doar două persoane, ea şi bărbatul care tocmai anunţase calm lumea că el era tatăl ei. Acum se uita drept la ea şi simţi cum roşeşte. Leonora o luă de mână.

– De ce nu mi-a spus că el e tatăl meu? îi şopti Arianna mătuşii ei.

– Ea nu i-a spus până în noaptea alegerii tale, răspunse Leonora. Şi numai Dumnezeu ştie cât a insistat ca el s-o ia în căsătorie în secret atunci când a făcut-o, deşi Rodolfo ar fi făcut orice pentru ea. Sunt convinsă că mama ta are motivele ei pentru a-şi alege anumite momente. Dar i-a spus adevărul despre tine abia alaltăieri. Nu cred ca el să se fi obişnuit cu ideea încă.

Senatorii terminaseră de examinat certificatul şi atunci Rodolfo i l-a dat lui Ricci. El şi însoţitorii lui s-au dat în spectacol examinându-l cu atenţie, dar Arianna era sigură că habar n-aveau dacă era autentic ori fals. Se îndoia chiar şi că ştiau toţi să citească.

Rodolfo aşteptă câteva minute, apoi spuse:

– Şi eu îl chem pe părintele Lodovico, cel care a oficiat ceremonia în capela privată a Ducesei, pentru a atesta autenticitatea actului.

O siluetă micuţă, învеşmântată în cafeniu, urcă pe podium, şi Arianna îşi aminti că-l văzuse în noaptea în care se

ascunsese ea în *Loggia degli arieti*. El era călugărul pe care-l zărise pe pasarelele de lemn de sus, de pe acoperişul catedralei. Pesemne că oficiase căsătoria dintre părinţii ei chiar înainte de serbare, la scurt timp după cealaltă logodnă a Silviei, cea cu marea. Dar Arianna îşi aminti brusc că mama ei probabil nu luase parte la acea ceremonie, ci folosise o dublură.

Atunci în sală se făcu insuportabil de cald. Dramaticele dezvăluiri din acea oră îi făcuseră pe nestatornicii bellezzani să asude puternic. Arianna simţi c-o ia ameţeala din pricina căldurii şi a mirosului. Şi apoi se trezi că nu mai era în stare să gândească deloc.

– Nu pot suporta asta, David, se plânse mama lui Lucien. Cred c-o să înnebunesc.

– Ştiu, ştiu, a fost tot ce a spus soţul său, strângând-o puternic şi îngropându-şi faţa în părul ei.

– Nu suport să mi-l închipui zăcând acolo, slăbind din ce în ce mai tare şi veştejindu-se. A fost şi aşa rău să aflu că boala a revenit, zise Vicky Mulholland, dar nu m-am gândit niciodată că va fi aşa, să n-avem timp nici măcar să ne luăm rămas-bun.

Crezuse că plânsese până-i secaseră lacrimile, dar ele îi răsăriră iar când soţul ei îi spuse:

– Cel puţin am petrecut vacanţa aceea cu el la Veneţia.

– În lumina veştilor de azi, declară signor Ricci, entuziasmat de faptul că putea vorbi fără notiţe în marea Sală de Consiliu, sper că pot exprima în numele confraţilor mei

sincerele noastre condoleanţe faţă de dumneavoastră, domnule senator, pentru pierderea soţiei, care, după cum am aflat, a fost iubita noastră Ducesă.

– Bine spus, se auzi în sală în timp ce Arianna îşi veni în fire după ce Leonora îi trecu pe la nas sărurile ei înţepătoare. Avu impresia că încă nu-şi revenise cu totul când îl văzu pe di Chimici sărind în picioare şi strigând:

– Mai este încă un caz!

Rodolfo spuse calm:

– Domnule ambasador, ca oaspete de onoare al Bellezzei, dumneavoastră sunteţi bineînţeles liber să asistaţi la Senatul nostru public şi chiar binevenit s-o faceţi. Dar sunt sigur că vă daţi seama că acel caz nu poate fi prezentat decât de unul dintre cetăţenii noştri.

– Bineînţeles, zise di Chimici, aşezându-se. Iertaţi-mă. Numai că-i auzisem pe aceşti cetăţeni discutând despre caz şi mi-am amintit că erau două.

Se uită la Ricci, care se ridică în picioare.

– Oh, da, domnule senator. Uitasem din pricina entuziasmului legat de căsătorie, zise el. Suntem de asemenea deranjaţi de acuzaţiile de vrăjitorie ce vizează anumite persoane din anturajul intim al noii Ducese.

– Vrăjitorie? se minună Rodolfo. Puteţi fi mai clar?

– Magie, răspunse Ricci stânjenit. Conlucrarea cu spiritele.

Rodolfo ridică uşor din sprâncene.

– Ea are un prieten, continuă Ricci. Un prieten aparte, cu care a petrecut o groază de timp, un anume tânăr.

– Poate că vă referiţi la ucenicul meu, Luciano? întrebă Rodolfo.

– Da, într-adevăr, Luciano îl cheamă. Avem dovezi, oricât de incredibile ar părea, că el nu e de fapt... cum să spun? Nu e tocmai un om de pe această lume.

– Care este dovada? întrebă Rodolfo.

– Păi, cu îngăduinţa dumneavoastră, domnule senator, o să-l aducem aici şi o să vă demonstrăm.

S-a produs din nou vâlvă printre cei prezenţi când Enrico s-a înfiinţat în faţă, trăgându-l pe Lucien după el.

– Luciano! exclamă Arianna, în timp ce Ricci spuse:

– După cum o să vedeţi, băiatul n-are umbră.

– Sunteţi gata? întrebă doctorul Laski.

Părinţii lui Lucien au dat din cap. Se aflau de o parte şi de alta a patului, ţinându-l de mâini.

– Adio, dragul meu, zise mama lui.

Soarele dispăruse după un nor pentru moment, dar avea să-şi facă iar apariţia, strălucind cu toată puterea prin ferestrele înalte ale Sălii de Consiliu. Acestea se aflau în spatele lui Lucien şi erau orientate spre vest. Iar el era convins că avea să iasă la iveală faptul că era un *stravagante*. Totul evoluase din rău în mai rău. Se uită la Arianna şi se întrebă ce avea să însemne asta pentru ei amândoi.

În acel moment Rodolfo strigă:

– Prinde-l, Luciano! şi-i aruncă ceva.

Automat, el întinse mâinile, dar ele îi erau încă legate şi Enrico îl împiedică să-l apuce, aşa că obiectul căzu pe podea.

Atunci, soarele reapăru în toată plenitudinea sa, strălucind pe fereastră, iar Lucien văzu ceea ce nu mai văzuse niciodată în Talia până atunci – umbra sa, alungindu-se pe podea în faţa lui. Resimţi un soi de încredere nouă şi, înainte să aibă timp să realizeze ce însemna asta, văzu că Leonora reuşise să i-o ia

înaintea lui di Chimici şi să ridice de jos obiectul pe care i-l aruncase Rodolfo şi pe care ea îl băgă în buzunar, apoi Lucien auzi cum întreaga Sală de Consiliu izbucni în râs.

– Se pare că nu-i lipseşte nicio umbră, zise Rodolfo, păstrându-şi vocea calmă, dar cu mare efort de voinţă. Dacă nu mai există şi alte cazuri, declar acest Senat popular închis.

Doctorul îi închise ochii lui Lucien.

Capitolul 21

Omul în negru

Lucien era în stare de şoc. Enrico îl dezlegase repede şi apoi dispăruse. Leonora îl luă la ea acasă, iar Arianna ţopăia nerăbdătoare în jurul lor. Îl duse în mica şi eleganta sa sufragerie, cu scaune rotitoare, şi sună din clopoţel după vin. Înainte de a le fi adus, sosiră şi Silvia şi Rodolfo, unul după altul.

El îi luă pulsul lui Lucien, ce stătea întins pe o canapeluţă de catifea roşie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Eşti bine?

Lucien dădu din cap. Era amorţit şi Leonora trebui să-i strecoare cu forţa nişte vin printre buze. Lichidul rubiniu a fost ca o transfuzie de sânge, dându-i putere să vorbească.

– Omul lui di Chimici, cel cu mantia albastră, m-a răpit din Piazza în noaptea alegerilor, zise el. M-a legat, m-a ameninţat şi m-a închis într-o cameră. La început am fost legat la ochi, când a adus pe cineva să mă vadă, dar eu sunt sigur că era ambasadorul. Mi-a luat toate lucrurile. Vocea i se frânse. Mi-au luat caietul. N-am putut să-i împiedic.

Mai bău nişte vin pentru a-şi reveni.

– Poate că ei nu ştiu ce e? întrebă Arianna.

Lucien dădu din cap.

– Ba ştiu foarte bine. E doar o chestiune de timp până îşi vor da seama cum să-l folosească. Se întoarse spre Rodolfo. Te-am dezamăgit, maestre.

Totul era sumbru. Di Chimici aveau să se *stravagantizeze* şi urma să înceapă toată afacerea tâlhărească de jefuire a secolului al XXI-lea. Nimeni nu putea face nimic pentru a-i opri. Şi, dincolo de aceste gânduri întunecate, zăcea o spaimă la care el nu era nici măcar în stare să se gândească.

– Nu, zise Rodolfo, cu chipul profund îndurerat. Eu te-am dezamăgit pe tine. Nu te-am putut găsi la timp pentru a te trimite înapoi acasă şi acum e prea târziu.

În cameră se lăsă o linişte adâncă.

– Ce s-a întâmplat mai exact la Senatul popular? întrebă Silvia.

– Di Chimici a născocit un al doilea caz, relată Rodolfo. Pentru a o acuza pe Arianna de vrăjitorie, în temeiul faptului că era prietenă cu un demon, cu prietenul nostru Luciano. Purtătorul lui de cuvânt a afirmat că Luciano n-are umbră.

Silvia suspină.

– Deci s-a aflat că el e un *stravagante* din altă lume?

În sufrageria Leonorei erau trase obloanele, pentru a împiedica soarele să decoloreze tapiţeria. Rodolfo se duse la fereastră şi le ridică.

– Nu mai este cazul, zise el. Vezi, e la fel ca tine ori ca mine.

Lucien se ridică şi se duse la fereastră; umbra sa neagră se întinse pe gresia din spatele său.

– Nu mă mai pot întoarce, nu-i aşa? întrebă el.

Rodolfo îl cuprinse pe după umeri.

– Nu, zise el. Acum eşti bellezzan douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Viaţa ta în lumea cealaltă s-a sfârşit. E un sfârşit trist şi n-am să mă iert nicicând pentru asta.

Lucien clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile. Asta era deci. Murise.

O parte din fiinţa lui era înspăimântată de acest fapt. Dar încet, o altă parte a sa îi spuse că era totuşi în viaţă în Bellezza.

Ştia că, dacă rămânea în lumea lui, boala l-ar fi ucis şi că lui i se dăduse o a doua şansă pentru care majoritatea oamenilor ar fi fost în stare de orice. Trebuia să-şi zăvorască sentimentele legate de vechea sa viaţă şi de părinţii săi, până s-ar fi simţit în siguranţă să le scoată la iveală şi să le facă faţă.

Dar mai exista o problemă mult mai stringentă care-i dădea de furcă. Faptul că di Chimici deţineau o cheie de acces spre ştiinţa *stravagantizării*.

– Dar caietul, maestre, zise el. Îl putem lua înapoi?

– Nu-i nevoie, zise Rodolfo, cu un zâmbet trist. Cred că e la Leonora.

Uluit, Lucien o văzu pe Leonora scoţând din buzunarul fustei ceva ce era cu siguranţă caietul lui, talismanul lui spre lumea cealaltă.

– Dar cum? Iscoada lui di Chimici mi l-a luat din buzunar în noaptea în care m-a răpit, zise el.

– Nu, îl lămuri Rodolfo. Au luat un substitut al caietului pe care ţi l-am făcut eu la scurt timp după sărbătoarea Sfintei Maddalena. Atunci am realizat în ce mare primejdie te aflai. Îţi aminteşti că de atunci ţi-am cerut să te întorci la laborator înainte de a te întoarce acasă. Şi înlocuiam caietele chiar înainte să pleci.

– Dar de ce? întrebă Lucien. Şi cum?

– Eram sigur că aveau de gând să încerce să te răpească şi să ţi-l ia, explică Rodolfo. N-a fost greu. Am luat un alt caiet de la Egidio şi am scris în el şi l-am şi udat, ca să-l fac să arate ca al tău. Am trecut în el ce-ţi notaseşi tu, chiar dacă n-am înţeles tot. Era o replică exactă a lui.

– Cu siguranţă că m-a indus în eroare, zise Lucien cu amărăciune.

– Am greşit, recunoscu Rodolfo. Trebuia să-ţi fi spus ce făcusem. Dar n-am vrut să te sperii. Şi rezultatul ar fi fost acelaşi, Luciano, adăugă el blând. Di Chimici te-a ţinut

prizonier prea multă vreme. Numai dacă te-aş fi putut găsi te-aş fi putut ajuta să te întorci acasă.

Toată lumea se uita la Lucien şi compasiunea din ochii lor era mai mult decât putea el suporta.

– Ai dreptate, zise el dur. Chiar dacă n-aş fi fost răpit, oricum urma să mor în lumea mea. Dar mă doare faptul că nu mi-am luat rămas-bun de la părinţii mei.

– Ştiu, zise Rodolfo. O să încerc să fac eu ceva în privinţa asta. Dar mai e încă un lucru pe care trebuie să-l fac înainte. Leonora, pot sta de vorbă cu Arianna între patru ochi?

Arianna îl urmă pe Rodolfo în mica grădină ca o somnambulă. De nişte minute bune încetase să mai priceapă ce se petrecea în jurul ei. Mintea ei era prea încărcată de informaţii importante pentru a mai putea suporta ceva în plus. Îşi aduse aminte că era supărată pe Rodolfo, dar chiar şi asta părea să aibă legătură cu ceva ce se întâmplase cu mult timp în urmă şi la care se uita de la distanţă. Se întrebă dacă avea să leşine iar.

Rodolfo arăta îmbătrânit şi tras la faţă, de parcă era afectat de o tragedie cumplită. Ea nu ştia ce să-i spună. Dar o scoase el din încurcătură.

– Ştiu că te simţi rănită de ceea ce a făcut Silvia, începu el. Şi de ceea ce am făcut eu în Senat chiar acum. Amândoi ne-am gândit că tu, fiind sincer surprinsă de cine-ţi sunt părinţii, ai fi convins oamenii de faptul că am reuşit să ascundem faptele de toată lumea, chiar şi de tine. Altminteri era posibil să nu creadă povestea noastră. Nu-i puteam lăsa să-şi dea seama că eu am aflat de existenţa ta doar cu câteva zile în urmă şi despre rolul meu în toată această poveste încă şi mai târziu.

Făcu o pauză. Arianna se străduia să înţeleagă.

– N-ai ştiut niciodată că Ducesa are un copil?

Rodolfo dădu din cap.

– Dacă aş fi ştiut, crezi că aş fi lăsat-o să-şi ducă planul ăsta nebunesc la îndeplinire? Că aş fi lăsat-o să-mi răpească propriul copil? Nu. Te-aş fi luat eu însumi şi m-aş fi ascuns cu tine într-o ţară îndepărtată, fără s-o mai văd vreodată, decât să fiu de acord cu ceva atât de nefiresc.

Arianna simţi un val de afecţiune faţă de el.

– Aş fi dojenit-o pentru minciunile şi nesiguranţa în care m-a ţinut zile întregi, continuă el, scuturându-şi capul. N-aş vrea să mai trăiesc asemenea zile vreodată. Dar, la urma urmei, trebuie să accept că a acţionat în conformitate cu ceea ce a crezut ea că era bine. Dar să nu te gândeşti vreo clipă că n-ai fost dorită, copila mea.

Îi luă mâinile într-ale sale şi o sărută blând pe frunte.

– Şi acum trebuie să ne întoarcem la mine la palat şi nu mai avem timp pentru a discuta despre asta pe-ndelete. Din pricină că am fost neatent şi am judecat greşit, există greşeli încă şi mai grave de care trebuie să mă ocup. Dar cred că vom avea timp suficient în viitor pentru a sta de vorbă amândoi şi pentru ca eu să pot pune cap la cap toţi anii din viaţa ta pe care i-am pierdut.

William Dethridge îşi dădu seama imediat că ceva era diferit în ce-l privea pe Lucien.

– Bine te-am găsit, tinere! strigă el, de îndată ce se întoarseră toţi la laborator, şi apoi, privindu-l atent: ai ajuns şi tu la fel ca mine, translat.

După aceea nu mai spuse nimic, dar îl ţinu pe băiat în braţe vreme îndelungată şi apoi se duse să se aşeze într-un loc întunecos.

– Ştii că maestro Crinamorte a deschis o fereastră către lumea ta? îl întrebă Rodolfo pe Lucien, folosind noul nume talian al lui Dethridge.

– Da, zise Lucien, întrebându-se dacă ar fi trebuit să poarte şi el acum un nou nume. Se simţea la fel de vulnerabil ca un copil nebotezat.

– Am văzut ceva în ea care o să te întristeze, spuse Rodolfo. Dar o să trebuiască să mă uit din nou. Vrei să te uiţi şi tu cu mine?

Lucien dădu din cap. Nu se simţea-n stare să vorbească. Rodolfo dădu la o parte draperia argintie. Pentru Lucien era ciudat să-şi vadă propriul dormitor astfel, ar fi fost ciudat oricând. Dar acum că ştia că n-avea să se mai întoarcă niciodată acolo, era aproape insuportabil. Uitându-se, o văzu pe mama sa apărând în oglindă. Era şocat. Părea atât de îmbătrânită faţă de cum şi-o amintea el, deşi cu siguranţă că nu trecuse chiar aşa de mult timp în lumea lui de când o văzuse el ultima oară.

Era slăbită şi trasă la faţă. Poate că asta ieşea mai tare în evidenţă pentru că purta o rochie neagră, pe care Lucien n-o mai văzuse niciodată. Se urcă în genunchi pe patul său, se întinse spre masca veneţiană şi o scoase din cui.

– Eşti în stare să pricepi ce vezi? întrebă Rodolfo. Ce înseamnă asta?

Lucien dădu din cap.

– Ea se îmbracă în negru doar la înmormântări şi asta-i o rochie nouă. În ce priveşte masca, pot doar să-mi închipui. Mi-au luat-o ei mie la Veneţia.

Rodolfo îl privi grav.

– Atunci trebuie să mă duc până acolo imediat.

El nu se mai *stravagantizase* de când venise Lucien în Talia.

– Aici e seara devreme, zise el. Deci în lumea ta trebuie să fie dis-de-dimineaţă. Pesemne că mama ta s-a sculat mai devreme ca de obicei pentru că nu poate dormi. Spune-mi adresa ta, să pot da de casă. Ziceai că se află lângă şcoală, în Barnsbury. Maestro, vino şi tu cu noi dacă vrei.

Lucien îi spuse adresa şi tustrei *stravaganti* s-au dus într-o cameră din interior, unde dormea Rodolfo. El luă de pe un lanţ de la gât un inel de argint pe care şi-l puse pe deget.

– Acesta este talismanul meu, Luciano, îi arată el. Doctorul Dethridge mi l-a dat. Vreţi să staţi şi să mă vegheaţi cât sunt plecat?

Şi fără a mai aştepta altceva, trecu în stare de inconştienţă.

Preotul de serviciu la cimitir s-a făcut alb ca varul când a văzut datele persoanei pentru care urma să oficieze slujbă în acea zi de joi. Nu suporta să îngroape tineri. Nu era vorba numai de nefirescul tragic al situaţiei şi de părinţii doborâţi de durere. Orice preot se poate confrunta cu asta din când în când în slujba lui. Era vorba de toţi ceilalţi tineri care veniseră la funeralii. Unii în negru din cap până-n picioare, chiar dacă nu fuseseră prieteni apropiaţi cu Lucien, alţii încercând să poarte ceva vesel, având impresia că asta şi-ar fi dorit cel dispărut.

Fetele vărsau puhoaie de lacrimi şi nici băieţii nu stăteau mai bine. Iar el trebuia să ţină o predică, să le ofere tuturor o speranţă de care să se agaţe, chiar şi ateilor şi gnosticilor care aveau să constituie majoritatea.

Părinţii, de pildă, care fuseseră să-l vadă, îi spuseseră că ei nu mergeau la biserică.

– Chiar şi dacă m-aş fi dus, acum n-aş mai face-o, zisese tatăl brutal. Ştiu că nu există niciun Dumnezeu după tot ce i s-a întâmplat lui Lucien.

– Taci, David, îl potoli soţia lui, dar şi ea întrebase dacă ceremonia putea fi una „nereligioasă".

– Păi, nu e neapărat necesar să aveţi rugăciuni şi imnuri, a zis preotul cât de blând a putut, având înţelegere faţă de durerea lor. Puteţi recita poeme sau altceva la alegerea

dumneavoastră şi puteţi alege şi muzica pe care o consideraţi potrivită pentru fiul dumneavoastră. Dar pot să vă sugerez să citiţi ce scrie despre serviciul funerar în cartea de rugăciune comună? Acolo sunt nişte pasaje deosebite şi multora li se par mângâietoare, chiar dacă nu sunt credincioşi.

În cele din urmă, ei au optat pentru întreg serviciul 1662, cu două imnuri, *Pogoară-te Tu, iubire divină* şi *Ierusalim*. Mama a ales muzica şi l-a rugat pe unul dintre prietenii fiului său să recite un poem, apoi a spus şovăielnic că ar fi apreciat dacă în predică se preciza că ei nu erau credincioşi.

Preotul nu s-a simţit ofensat. Dacă Biserica dădea greş exact atunci când oamenii aveau cea mai mare nevoie de ea, nu avea cum să se aştepte să le înlăture îndoielile. Tot ce-a spus el a fost:

– N-am să ţin cont decât de propria-mi credinţă.

Şi acum se urcase la pupitrul mic de lemn, să încerce să aducă un soi de mângâiere tuturor acelor adolescenţi speriaţi. Uşa din spatele bisericii s-a deschis şi a intrat un personaj nespus de bizar. La început, preotul s-a întrebat dacă nu era cumva un om al străzii care se adăpostea de frig, dar observă repede că era un gentleman distins, cu părul lung şi grizonant. Era îmbrăcat ca pentru o reprezentaţie shakespeariană, în pantaloni din catifea neagră până la genunchi, cămaşă albă, frumoasă, vestă şi mantie tot din catifea. Purta ghete înalte, negre, din antilopă, şi ţinea în mâini o pălărie neagră, dichisită. A urmărit predica preotului cu cea mai mare atenţie.

– Mulţumesc, Tom, a spus mama lui Lucien după slujbă. Ai citit foarte frumos. A fost drăguţ din partea ta c-ai făcut-o.

Tom a dat din cap şi le-a strâns mâna părinţilor lui Lucien. O fată palidă, frumuşică, îl ţinea strâns de mână.

– Cine-i omul acela? întrebă tatăl lui Lucien, arătând spre bizarul personaj înveşmântat în catifea neagră, care vorbea cu unii dintre tineri. M-am gândit că ar putea fi unul dintre profesorii de actorie de la voi de la şcoală, care a venit direct de la repetiţii.

– Nu l-am mai văzut până acum, răspunse Tom. Dar m-a întrebat ce s-a întâmplat cu Lucien. Părea un tip de treabă, foarte abătut, chiar dacă arată aşa de caraghios.

Stăteau şi se uitau la marea de flori din jurul cărţii de vizită cu numele lui Lucien. Cele din partea părinţilor săi erau un buchet de trandafiri albi. Cheltuiseră o groază de bani pentru a cumpăra din cei veritabili, care aveau şi parfum. Aveau să revină mai târziu pentru cenuşă, pe care se hotărâseră s-o ducă la Veneţia şi s-o împrăştie în Marele Canal. Îi ceruseră celui de la pompele funebre să o pună în sicriu împreună cu cea de la masca veneţiană. Acum aşteptau să stea de vorbă cu toţi invitaţii şi apoi să se ducă acasă pentru pomană.

– Să-l întrebăm? şopti mama lui Lucien.

În acea clipă străinul veni la ei. Avea cei mai fascinanţi ochi negri, aşa că atunci când îi luă mâna mamei lui Lucien, ea uită să-l întrebe cine era şi de unde venea.

– Îmi pare atât de rău, zise el, nespus de sincer. Aş fi vrut să fi fost altfel.

– Mulţumesc, zise mama lui Lucien. Acesta este soţul meu, David.

Bărbatul dădu mâna cu tatăl lui Lucien şi apoi spuse cel mai ciudat lucru.

– Fiul dumneavoastră trăieşte în continuare, doar că în altă parte. Şi n-o să vă uite niciodată. Se va gândi la dumneavoastră tot timpul, tot aşa cum vă veţi gândi şi dumneavoastră la el. Va deveni puternic şi fericit şi într-o zi îl veţi revedea.

Lacrimile îi împăienjeneau ochii mamei lui Lucien, şi, când a putut vedea din nou, bărbatul dispăruse.

– Un nebun, zise soţul ei. Cu siguranţă, un fanatic religios, care e nelipsit de la funeralii şi bate câmpii despre lumea de apoi. Nu-l lăsa să te întristeze.

– Nu m-a întristat, David, zise ea. Şi nu părea nebun deloc. De fapt, chiar m-a alinat.

Lucien şi Dethridge au vegheat neliniştiţi lângă patul lui Rodolfo. În cameră ardeau lumânări şi puteau auzi glasurile celor trei femei care erau încă în laborator.

În cele din urmă, cel ce părea că doarme oftă adânc şi deschise ochii. Se ridică şi îşi scoase inelul.

– I-ai văzut? întrebă Lucien. Le-ai spus ceva despre mine?

Rodolfo dădu din cap. Scoase din cămaşă un trandafir alb şi i-l dădu în tăcere lui Lucien.

Lucien suspină.

– Ai adus ceva înapoi!

– Am avut şi un motiv, zise Rodolfo. Acum, dacă nu te deranjează, maestro, vreau să vorbesc cu Luciano între patru ochi.

Cei doi au ieşit mult mai târziu din cameră. Mijiseră zorii şi lumina de-un albastru pal a Bellezzei, care nu se compară cu nimic altceva de pe lume, decât cu lumina Veneţiei, se revărsa în laborator. Lucien era nespus de palid.

Arianna se repezi şi-l prinse de mână. În timpul acelei nopţi lungi stătuse de vorbă cu Silvia, Leonora şi Dethridge şi înţelesese mai mult din ceea ce se petrecuse. Nu mai era supărată pe părinţii ei şi nici speriată de responsabilităţile sale; în sufletul ei nu mai era loc de vreun alt sentiment decât de mâhnirea pentru prietenul său.

Lucien îi zâmbi. Era frânt de oboseală. Dar ştia că în lumea aceea era sănătos. Boala nu se ţinuse scai după el până în Bellezza şi acum ştia că scăpase de această primejdie. Dar simţea că avea să treacă multă vreme până să ajungă să se simtă iar normal şi fericit.

– Trebuie să punem la punct anumite lucruri, zise Rodolfo. Din pricina implicării sale în problemele din lumea noastră, Luciano şi-a pierdut-o pe a lui. Noi, cei din această încăpere, trebuie să-i oferim prietenia, înţelegerea şi protecţia noastră. Mă îndoiesc că primejdiile au luat sfârşit pentru el. Şi pentru că este minor, mă ofer să-i fiu tată adoptiv.

– Nu, exclamă Dethridge. Băiatul are nevoie de doi părinţi şi dumneavoastră nu puteţi trăi cu soţul dumneavoastră legal dacă trebuie să păstraţi secretul în privinţa faptului că sunteţi în viaţă, cu tot respectul pe care vi-l port, nobilă doamnă, zise el, adresându-i-se Silviei.

Lucien se simţi năucit. Soţul legal al Ducesei? Rodolfo părea stânjenit şi îşi dădu seama că se întâmplaseră multe în timp ce fusese el captiv.

– Şi cred că Arianna nu şi l-ar dori drept frate, zise Leonora pe neaşteptate.

Arianna se îmbujoră. Era mereu uluită să afle cât de multe înţelegea mătuşa ei despre ea.

– Atunci, ce-i de făcut? întrebă Silvia. De Lucien nu trebuie să aibă grijă decât cineva care-i cunoaşte secretul.

– E simplu, răspunse Dethridge. Mă ofer eu însumi să fiu tatăl acestui băiat, şi, pentru că această doamnă cumsecade a acceptat să-mi fie soţie, ea-i va fi mamă. Nu văd niciun rău în această căsătorie, de vreme ce am dispărut în vechea-mi viaţă şi nu mă mai pot întoarce la soţia mea din cealaltă lume.

– Mătuşă Leonora! exclamă Arianna.

Chiar şi Rodolfo era uimit. Lucien nu ştia ce să spună.

– Luciano, să nu înţelegi greşit, zise Leonora. Noi n-o să încercăm să le luăm locul adevăraţilor tăi părinţi. Dar poţi locui cu noi în casa mea, care e aproape de *palazzo* şi de locul ăsta. Vei putea să-i vezi pe Rodolfo şi pe Arianna cât de mult vei dori.

– Mi-ar plăcea asta, într-adevăr, se entuziasmă Lucien.

– Mă faceţi să-mi pară rău că eu voi locui în Padavia, zise Silvia, cu o undă din vechiul său umor. O să pierd toată distracţia.

– Cred că n-o să fie doar distracţie, replică Rodolfo. Îi luă mâna şi i-o sărută, pentru cei de faţă fiind prima oară când îl vedeau făcând asta. Dar ieri a fost o zi tristă, iar azi e o nouă zi. O să avem multe de sărbătorit. Şi dacă Luciano nu poate fi fiul meu adoptiv şi al Silviei, cel puţin putem să-i fim sponsori în noua sa viaţă de bellezzan.

Se întoarse spre Lucien.

– N-o să ne mai ocupăm de nimic altceva decât de artificiile care trebuie să fie gata pentru încoronarea fiicei mele. Trebuie să fie cele mai grozave pe care le-am făcut eu vreodată.

Era prima oară când Arianna îl auzea spunându-i „fiica mea" în public. Rodolfo o luă de mână şi ea simţi pentru prima oară că el îi era într-adevăr tată.

– Şi acum o să-l chem pe Alfredo să ne aducă micul dejun, zise Rodolfo.

Lucien simţi brusc că-i flămând. Nu mai mâncase nimic în afară de bucata de pâine care-i fusese adusă în captivitate cu o zi înainte, la prânz. Se uită în jurul camerei. Acum avea un tată adoptiv şi un fel de naş, ambii fiind şi nişte magicieni puternici, şi savanţi, şi filozofi naturalişti. Avea o naşă care ar fi trebuit să fie o Ducesă dispărută, dar care era una dintre cele mai fascinante, mai inteligente şi mai crude femei pe care le întâlnise el vreodată. Avea o mamă adoptivă, care era bună, sensibilă şi mămoasă, deşi nu chiar ca a lui. Şi mai avea şi o

prietenă, una chiar cât se poate de apropiată, îndrăzni el să creadă, din felul în care-l privea, care avea să fie cea mai puternică persoană din oraş.

Dar lucrul care l-a făcut să se simtă cel mai bine a fost ceea ce-i spusese Rodolfo în particular.

– Tu eşti încă un *stravagante*, Luciano. Nu uita asta nicicând. Ai nevoie doar de un nou talisman. Păstrează caietul pentru a-ţi aminti de călătoriile trecute, dar acum trandafirul este cel care te va duce înapoi. Imediat ce vei fi îndeajuns de puternic pentru a întreprinde călătoria. Numai că vei fi doar un vizitator din această lume în cealaltă. Trebuie să te întorci aici întotdeauna.

Lucien mângâie trandafirul, acum înfăşurat în hârtie fină, pe care-l ţinea în buzunarul de la cămaşă. Putea fi el bellezzan de acum încolo, dar avea să găsească şi o cale de întoarcere spre lumea lui. Mai avea lucruri de rezolvat acolo.

Epilog

Carnaval

Timp de trei zile Bellezza răsună de râsete, muzică şi voie bună. Petrecăreţi mascaţi dănţuiau sau făceau paradă, împăunându-se pe străzi, cu braţele înlănţuite.

Bellezzanii îşi păstrau cele mai bune haine ale lor pentru carnaval şi toată lumea se îmbrăca în mătăsuri viu colorate, satinuri şi catifele imprimate. Bărbaţii purtau şi ei măşti, aşa cum făceau şi toate femeile, fie că erau măritate ori nu, iar asta crea multe prilejuri de flirt şi ispite.

Străzile erau pline de tarabe ce vindeau mâncare – polenta, brânză şi frittata. Tineri cu lanterne dădeau târcoale seara prin împrejurimi pentru a câştiga şi ei câţiva scuzi acolo, iluminându-le calea oamenilor spre casele ori bărcile lor. Mandolierii aveau şi ei măşti şi toate mandolele erau împodobite cu lanterne şi panglici colorate. Cititorii în stele îşi instalaseră standurile pe lângă fiecare fântână, oferindu-se să le ghicească viitorul tinerelor în căutare de soţi şi tinerilor îndrăgostiţi lulea, dornici să câştige afecţiunea celor ce-i vrăjiseră.

Acrobaţi ţopăiau cu prăjini în balans pe frânghii întinse între cele două coloane din Piazza Maddalena şi din orice alte locuri înalte pe care le puteau afla. Bellezzanii se plimbau prin toate pieţele pentru a-şi etala costumele elegante şi măştile

exotice. Dar nicăieri nu se vânzolea lumea mai mult ca în piaţa din faţa marii bazilici de argint.

Femei frumos îmbrăcate stăteau în balcoanele lor din jurul pieţei şi flirtau cu admiratorii lor, iar tineri agili încercau să se cţere până la ele cu flori şi coji de ouă umplute cu apă înmiresmată.

Un tânăr mandolier avea barca plină de lume veselă. Era zvelt, cu păr negru, ondulat, şi o mască argintie ce închipuia un fluture. În mandola lui se aflau o tânără mascată şi doi bărbaţi mai în vârstă, pe care strădaniile băiatului îi amuzau la culme.

– Luciano! strigă unul dintre ei. Cine zici tu că te-a învăţat?

– Alfredo, zise tânărul mandolier. Dar mandola o am doar de o săptămână.

Zâmbea. Îşi cumpărase frumoasa ambarcaţie cu arginţii de la Ducesă, iar servitorul lui Rodolfo îl învăţase cum s-o conducă.

– Cred că trebuie să treci şi pe la noi pe-acasă pentru încă nişte lecţii, glumi Fiorentino.

– Nu le da nicio atenţie, zise fata mascată. Cred că nu te descurci rău... pentru un începător!

– Ia vino încoace şi arată-mi că tu te descurci mai bine, o invită Luciano. Dacă ai impresia că eşti în stare.

Şi fata surâzătoare îl luă în serios, apucând rama şi vâslind dibaci de-a lungul canalului, în timp ce băiatul privea, iar cei doi bărbaţi zâmbeau, mândri nevoie mare.

– Eşti un adevărat mandolier, exclamă Egidio.

– Păi, la ea-i moştenire de familie, zise Fiorentino.

Şi Arianna, căreia anonimatul şi dezlănţuirea carnavalului îi dăduseră curaj, îşi îndeplinise visul, conducând mandola pe Marele Canal.

Prima dată când Vicky Mulholland l-a văzut pe Lucien nu i-a mărturisit soţului său. Ar fi crezut că o luase razna. Numai Dumnezeu ştia că ea însăşi crezuse asta deseori în săptămânile de după moartea lui Lucien.

Prima dată îl zărise doar în treacăt, lângă şcoală, şi se convinsese pe ea însăşi că lumina-i jucase feste. Abia mai târziu, când l-a văzut iarăşi, a crezut şi în faptul că-l văzuse şi mai înainte. Şi atunci a trebuit să-i spună şi lui David.

– Ce? izbucnise el, stupefiat. Vrei să spui că ai văzut pe cineva care semăna cu el?

– Nu, spusese ea. Era chiar el. Ştiu că era el.

Soţul ei o luă în braţe.

– Vrei să spui ca o fantomă, iubire? o întrebase el plin de afecţiune.

– Nu, răspunse Vicky Mulholland, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu era o fantomă, era un băiat în carne şi oase. Şi David nu ştiu ce să mai spună.

Data următoare l-au văzut amândoi. Se afla lângă casa lor. N-a vorbit, dar a zâmbit şi le-a făcut cu mâna înainte de a se face nevăzut.

În decursul lunilor şi anilor ce-au urmat l-au mai văzut de multe alte ori şi cu timpul au fost în stare să şi stea de vorbă cu el şi să afle de la el ce i se întâmplase. Au ţinut totul secret. Era aşa de ciudat şi de tulburător. Dar a însemnat pentru ei o mare mângâiere.

Jos, pe chei, doi zdrahoni de pescari tot explicau ceva, gesticulând şi închipuind cu mâinile o captură invizibilă. Mulţimea din jurul lor îi îndemna să continue şi-i îmbia cu vin, iar pescarii se înveseleau din ce în ce mai tare.

– E un miracol că peştele merlino-i încă viu, zise unul dintre ei.

– Prosperitatea e asigurată pentru Merlino, zise celălalt, deşi asta era o propoziţie anevoioasă pentru limba-i îngreunată de vin.

– Şi pentru noi, i-a ţinut isonul fratele său.

– Cel puţin la asta ne aşteptăm noi, zise al doilea. Mai ales acum că surioara noastră-i Ducesă.

– Acum sunt sigur că minţi, zise un privitor din mulţime. Peştii merlino au înviat şi noua noastră Ducesă e sora unor pescari beţi turtă!

Dar Angelo şi Tommaso erau de neoprit. Ei prinseseră peştele merlino în năvodul lor şi-l lăsaseră să se întoarcă în marea în care sălăşluia. Şi erau mulţumiţi să aştepte până acesta şi-ar fi dat duhul din cauze naturale şi îşi lăsa oasele pe plajă, ca să le găsească ei într-o bună zi. Dar acesta era un semn, şi ca toţi lagunarii, şi ei credeau în semne.

Piazza Maddalena era plină de dansatori. Dar petrecerea cea mare avea loc în palatul Ducesei, unde toţi demnitarii purtau cele mai minunate costume şi măşti şi se înfruptau din cele mai alese mâncăruri. Asta însă nu-i împiedica pe bellezzanii de rând să se bucure de propria lor petrecere, în piaţă. Pentru asta se pregătiseră toţi în ultimele trei zile.

Acum erau gătiţi cu cele mai bune veşminte ale lor şi erau gata să danseze toată noaptea pe melodiile numeroşilor muzicanţi ce năpădiseră colonadele din jurul pieţei. Toată lumea era mascată – şi bărbaţii, şi femeile, şi bătrânii, şi tinerii, şi holteii, şi cei căsătoriţi. Printre mătăsurile, satinurile şi brocarturile viu colorate, paietele scânteietoare şi panglicile strălucitoare, se plimba când şi când ţanţoş şi câte o persoană în negru, purtând o mască cu cioc, a doctorului ciumei.

Cineva mascat în acest chip se grăbea să ajungă la palat, la balul Ducesei. Se opri să-l admire pe tânărul ce aluneca-n jos de

pe clopotniță pe o frânghie, în ovațiile mulțimii. Și iuți pasul când trecu pe lângă focul aprins între cele două colonade. Acum știa și el că se ardea o figurină din paie, dar tot nu-i făcea plăcere să vadă așa ceva. Ajunse la *palazzo*, care-și recăpătase vechea-i frumusețe, dar rămăsese fără nicio Sală a Oglinzilor. Și a fost lăsat să urce treptele de argint. Intră în marele salon și se proțăpi în ușă, uitându-se după prietenii săi pe ringul de dans înțesat de lume.

Prima persoană pe care a recunoscut-o a fost o femeie care-l căuta.

– Unde-ai fost? întrebă persoana impunătoare, în brocart purpuriu, cu mască argintie, bordată cu pene negre, apropiindu-se fără teamă de sinistrul doctor.

– Iartă-mă, draga mea, zise doctorul ciumei. A trebuit să-mi termin experimentele. Dar acum mă aflu aici și-s gata de distracție.

A luat o cupă de vin de la un servitor aflat în trecere.

– Unde sunt prietenii noștri?

Doamna în purpuriu îl conduse spre celălalt capăt al încăperii, unde doi bărbați zdraveni, în catifea bleumarin și cu măști negre, erau încleștați în glumă într-o trântă. Un flăcău roșcovan, înalt, într-un costum de arlechin și cu chipul vopsit în alb, îi îndemna să continue.

– Fiorentino câștigă! strigă arlechinul, în timp ce cel mai firav dintre zdrahonii în catifea albastră îl ținea pe celălalt pironit la pământ.

– Vreau o revanșă! zise cel mai corpolent, râzând de sub fratele său.

– Vezi, chiar și când sunt mascați sunt tot inconfundabili, zise un bărbat cu păr cărunt, în catifea neagră, cu o mască argintie în chip de vulpe, bătându-l pe umăr pe doctorul ciumei.

– Salutare, vechi prieten! zise doctorul, îmbrățișându-l și el cu căldură. Unde sunt tinereii?

– Acolo, îi făcu semn cu capul bărbatul în negru, arătându-i o pereche frumoasă ce tocmai se pregătea să danseze.

Chiar atunci o femeie în mătase verde, cu o mască verde cu paiete, veni la bărbatul în negru şi, cu îndrăzneala specifică bellezzanelor la carnaval, îi ceru un dans. El acceptă fără tragere de inimă.

– Nu vă distraţi, domnule senator? întrebă femeia încet, ochii ei violeţi strălucind din spatele măştii.

– Silvia! şopti el, strângând-o mai tare. Nu-ţi este teamă c-ai să fii recunoscută?

– La carnaval? râse ea. Cred că sunt mai în siguranţă aici mai mult ca oricând.

Purta verigheta lui pe degetul inelar al mâinii drepte. Şi el pe a ei. Era tot ce puteau face pentru a compensa faptul că trăiau ascunzându-se atâta. Noua Ducesă era îmbrăcată în tafta argintie şi avea o mască fantezistă din dantelă de aceeaşi culoare, făcută de bunica ei de pe Burlesca. Partenerul ei, un tânăr zvelt, cu bucle negre, era ca o umbră a ei, în mantia lui argintie din catifea şi cu masca argintie în chip de pisică. Se învârteau în jurul sălii înlănţuiţi, creând un gol în jurul lor, mulţimea făcând loc rochiei largi, învolburate a Ducesei şi picioarelor ce scoteau scântei ale celor doi dansatori.

– Ai luat lecţii! zise Arianna râzând şi abia respirând când se opriră în cele din urmă.

– Da, spuse Lucien gâfâind. Pariez că n-ai fi ghicit nicicând că doctorul Dethridge a fost un geniu al dansului în tinereţe. A ţinut morţiş să nu-l fac de râs în seara asta.

– Te pricepi mai bine la dans ca la vâslit, îl tachină Arianna.

– Mai acordă-mi şi tu ceva timp, zise Lucien. Am o mulţime de dascăli.

Doctorul ciumei a fost cel care a dat tonul aplauzelor mulţimii când Ducesa şi partenerul ei au părăsit ringul de dans.

– Hai să mâncăm câte o îngheţată, zise Arianna. Rochia asta ţine aşa de cald.

Se simţea mult mai în largul ei în *palazzo* decât înainte. Toată lumea se străduise să-i dea o mână de ajutor de la încoronarea în vârful scărilor de argint, când devenise oficial Ducesa Bellezzei. Fusese greu să accepte că servitorii aveau să roiască în permanenţă în jurul ei, la orice oră din zi, anticipându-i orice nevoie şi aducându-i tot ce dorea. Acum, până să apuce ei să ajungă la masa cu gustări, un valet le şi aduse două boluri de sticlă cu îngheţată de pepene, cristalele ei strălucind asemeni obiectelor de la muzeul din Merlino.

Arianna îi făcu graţios semn cu capul şi se strecură afară, spre muzeu, străbătând curtea palatului în fugă. Lucien rămase cu ea, lăsând gheaţa să i se topească pe limbă şi să-i răcorească gâtul. El fusese nevoit să se deprindă cu mult mai multe lucruri decât ea. În primele zile de după ceea ce Dethridge denumise *translaţiunea* lui, îşi făcuse liste şi-n minte, şi-n scris, cu toate lucrurile de care n-avea să se mai bucure.

Erau toate aşa de mărunte, dar păreau brusc atât de importante. N-avea să mai meargă la niciun meci de fotbal, la niciun film, la nicio pizza şi nici n-avea să mai facă vreun duş fierbinte. N-avea să se mai uite la televizor, să mănânce popcorn, să meargă cu metroul ori să mai înoate în piscină. Nici să mai doarmă înfăşurat în pilotă, să se joace cu GameBoy ori să mai mestece gumă. N-avea să mai meargă cu avionul, nici să se dea în *montagne russe* ori să poarte blugi. Nici să-şi mai ia examenele la liceu, să mai voteze sau să bea legal în pub-uri. Şi listele se tot lungeau întruna.

N-a pomenit nimic despre faptul că n-avea să-şi mai revadă prietenii ori familia, pentru că mintea lui încă se bloca atunci când încerca să se gândească la ei.

Dar treptat, cu ajutorul lui Rodolfo şi al noilor săi părinţi adoptivi, Luciano a început să vadă şi avantajele faptului că-şi

petrecea restul vieţii ca locuitor al Bellezzei. Unul dintre cele mai bune lucruri era că avea deja nişte prieteni atât de buni acolo. Locuia într-o casă confortabilă împreună cu Dethridge şi mătuşa Leonora, care erau acum căsătoriţi.

Şi îşi continua activitatea de ucenic al lui Rodolfo, fiind nevoit să admită că îşi găsise o ocupaţie mai bună decât orice altceva şi-ar fi putut găsi în vechea sa viaţă. S-a discutat şi să fie trimis la universitate în Padavia când se făcea ceva mai mare. Şi-a dat seama că el era una dintre cele mai privilegiate persoane din Bellezza, fiind prieten apropiat al Ducesei şi al regentului. Dar, cel mai bun lucru dintre toate era, desigur, faptul că trăia.

Era şi înstărit, graţie argintului pe care-l pescuise din canal şi răsplăţii pe care i-o dăduse fosta Ducesă pentru că-i salvase viaţa. Ducesa! Era sigur că o zărise la bal, dansând cu Rodolfo.

Era ceva tipic pentru ea. Deşi locuia acum în Padavia, cu Susanna şi asasinul pocăit Guido Parola, servitorii ei de încredere, mai venea uneori în taină în Bellezza, profitând de noua sa libertate pentru a colinda străzile neînsoţită şi a trage cu urechea la bârfele ce se puteau dovedi utile în lupta continuă cu di Chimici. Şi pentru a o vedea pe Arianna.

Era o familie ciudată, se gândi Lucien, terminându-şi îngheţata. Părinţii nu locuiau cu copilul lor şi nici măcar ei amândoi împreună. Dar trebuia să admită că cei trei se înţelegeau mai bine decât multe familii pe care le cunoscuse el în vechea lui viaţă. Cu cât trecea timpul, Arianna, acum Ducesă, părea s-o înţeleagă tot mai bine pe mama sa. Şi deşi îi era într-un fel teamă de noul ei tată, îl respecta şi avea încredere neţărmurită în el.

Şi totuşi, atunci când îndatoririle de stat deveneau prea împovărătoare pentru ea, tânăra Ducesă îşi căuta refugiul pe insule. Nu avea voie să se ducă de una singură, aşa că era însoţită de Lucien şi Barbara, camerista ei. Şi o barcă plină de

gărzi se ţinea după ei. Se îndopau cu prăjituri la bunicii ei, în Burlesca, şi se bucurau de nişte ospeţe pe cinste în Torrone, cu Valeria, Gianfranco şi cei doi pescari cumsecade, pe care ea încă-i mai considera fraţii săi.

– Ce n-aş da să ştiu la ce te gândeşti, zise Arianna.

– Ce? Oh, da, aşa zicem şi noi, „aş da un penny să-ţi aflu gândurile", afirmă Lucien.

– Care noi? îl tachină Arianna. Tu eşti bellezzan acum.

– Ştii, la asta mă şi gândeam, zise Lucien.

Îşi atinse talismanul ce-i era legat cu o curea în jurul gâtului. Era un trandafir alb, presat, învelit de Rodolfo în răşină. Îl folosise de-acum de trei ori pentru a se întoarce în lumea lui. Însă pe părinţii săi îi zărise doar în treacăt, pentru că *stravagantizarea* era mult mai dificilă acum, că era bellezzan, şi reuşise să stea doar câteva minute. Rodolfo îi promisese că avea să fie mai uşor în timp. Oftă.

– Ascultă! zise Arianna.

Îl ţinea de mână când clopotul din turn bătu ora douăsprezece în liniştea nopţii. La ultima bătaie, mulţimea din piaţă scoase un strigăt puternic când se aprinse focul:

– A început carnavalul! A început carnavalul!

– Luciano, te simţi bine? întrebă Arianna.

Aşa îşi spunea şi el acum, că era Luciano. Lucien aparţinea trecutului, cu toate că el era un băiat din secolul al XXI-lea. Luciano trăia în Talia. Îşi sărbătorise şi ziua de naştere acolo când împlinise şaisprezece ani, la câteva săptămâni după cea a Ariannei. Aducându-şi aminte de a ei, zâmbi.

Ducesa pufni într-o manieră prea puţin aristocratică.

– Poţi scoate omul din minţi! zise ea. Acum ce mai e?

– Mă gândeam la prima ta mască, îşi aminti Lucien.

A fost rândul Ariannei să zâmbească. Fiind Ducesă, avusese parte de o petrecere foarte pompoasă de ziua sa de naştere, culminând cu momentul în care Rodolfo, ca tată al ei şi regent,

i-a legat o mască de mătase albă. Cât de tare îi displăcuse asta! Apoi trebuise să poarte o mulţime de măşti sofisticate de fiecare dată când îşi făcea apariţia în public.

Tot nu putea să le sufere, dar treptat ajunsese să realizeze că-şi aveau şi ele avantajele lor. Era greu să-ţi dai seama ce gândea cineva din spatele unei măşti, chiar dacă îi vedeai ochii. Asta nu însemna că renunţase la ideea de a schimba legea, dar acceptase sfatul lui Rodolfo, să fie precaută cu Senatul. Era şi aşa destul că aprobaseră noua ei lege ce le permitea fetelor să devină mandoliere.

Deocamdată, fetele de şaisprezece ani aveau să poarte măşti în continuare până se căsătoreau.

– Te-ai obişnuit cu asta? întrebă Lucien. Ştii, masca de dantelă argintie e chiar frumoasă.

– Mm, zise Arianna. Nu tocmai. Dar probabil că nici nu contează. Nu cred c-am să port mască prea multă vreme.

Şi-i oferi lui Lucien un surâs de adevărată Ducesă.

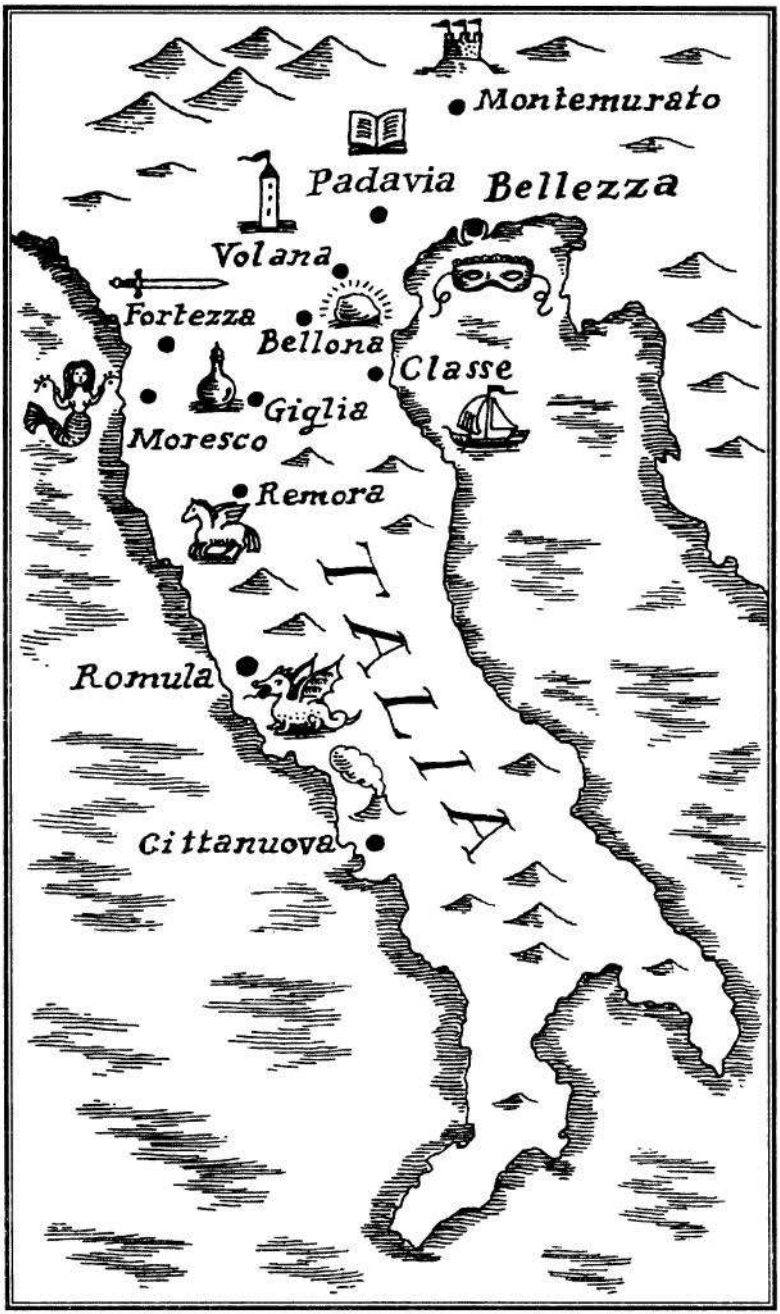
Montemurato
Padavia
Bellezza
Volana
Fortezza
Bellona
Classe
Giglia
Moresco
Remora
ITALIA
Romula
Cittanuova

Notă explicativă despre *stravagantizare*

William Dethridge, primul *stravagante*, a întreprins prima sa călătorie spre o altă dimensiune din întâmplare, drept rezultat al unui accident alchimic ce a afectat regulile timpului şi spaţiului. Asta s-a întâmplat în 1552, când Dethridge preda matematica la Universitatea Oxford, dar îşi dedica foarte multă vreme studierii alchimiei.

Vasul de cupru pe care-l ţinea în mână, încercând să-l preschimbe în aur, a devenit talismanul lui, îngăduindu-i să călătorească între cele două lumi, şi a reprezentat o cheie a acelei incursiuni timp de aproape un sfert de secol.

Dar cu toate că Dethridge ajungea întotdeauna înapoi în vremea lui după călătoriile sale în Talia, poarta pe care o deschisese el întâmplător era una foarte instabilă. După prima sa călătorie, alţi *stravaganti* din Talia s-au trezit ajungând în perioade mult mai târzii decât cea a Angliei elisabetane a lui Dethridge. Rodolfo, de pildă, a lăsat caietul talisman în secolul al XXI-lea.

Toate talismanele acţionează în ambele direcţii, dar trebuie să provină din cealaltă lume decât cea a călătorului. De aceea Lucien are nevoie de un alt talisman când moare în lumea noastră. Şi din acest motiv, caietul său talian nu poate fi folosit de di Chimici, numai că ei nu ştiu asta. Vasul de cupru al lui Dethridge reprezintă singura excepţie de la această regulă. Bineînţeles că Dethridge odată „translatându-se", ceea ce s-a întâmplat când a murit în trup în Anglia, după ce fugise înspăimântat în Talia, dacă întreprindea acum călătorii în lumea noastră, acestea ar fi fost afectate de aceeaşi instabilitate temporală a porţii de trecere.

Când se află în Talia, Lucien vorbeşte şi înţelege limba italiană, deşi el în lumea sa nu ştie italiana. Limba lui Dethridge

i se pare una învechită doar lui, pentru că ei sunt amândoi englezi, dar născuți cam la 450 de ani distanță. Şi asta rămâne valabil şi după ce amândoi ajung să se strămute în Talia.

Notă explicativă despre Talia

Talia seamănă şi totuşi nu seamănă cu Italia din lumea noastră. Ea există într-o dimensiune paralelă şi s-a desprins cu sute de ani în urmă de Italia pe care o ştim noi. Momentul semnificativ a fost acela al disputei dintre fraţii Romulus şi Remus. În istoria lumii noastre, care la acea dată nu se desprinsese pe deplin de mitologie, Romulus a câştigat întrecerea şi a fondat cetatea Romei. În Talia, învingătorul a fost Remus, care a fondat oraşul Remora, capitala Imperiului Reman, situat cam pe unde se află Siena din lumea noastră.

O schimbare a dus şi la altele şi există puncte marcante din istoria Taliei, mai ales în relaţie cu Anglia, care diferă de cea a Italiei. Cea mai evidentă dintre ele este aceea că Anglia nu s-a desprins niciodată de Biserica Remană. Henric al VIII-lea al Angliei a avut un fiu cu soţia lui, Catherine, care a devenit Eduard al VI-lea, dar a murit de tânăr şi i-au succedat la tron surorile lui, Maria şi Elisabeta, care au murit amândouă fără a avea moştenitori. Nu există niciun echivalent al Bisericii Anglicane.

Talia este în anumite privinţe mai avansată ca Italia. În secolul al XVI-lea, se consumau strega şi prosecco, se cultivau cartofi şi roşii şi se importau cafea şi ciocolată. Dar nu şi tutun.

Mary Hoffman

Mary Hoffman a scris mai mult de nouăzeci de cărți pentru copii și tineri. Face recenzii periodice pentru *The Guardian* și alte publicații. Postează săptămânal pe blogul său www.maryhoffman.co.uk , unde puteți găsi și sfaturile ei legate de scris.

Pasiunea autoarei pentru Italia este bine cunoscută și ea încă mai studiază italiana o dată pe săptămână la Oxford. Are trei fete mari și locuiește împreună cu soțul său și trei pisici birmaneze într-un hambar reamenajat, în Cotswolds. Și are într-adevăr un aragaz AGA.

www.stravaganza.co.uk
www.maryhoffman.co.uk
www.bloomsbury.com

Prologul volumului 2

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAŞUL STELELOR

Calul înaripat

(...) Uşa grajdului, lăsată întredeschisă de Paolo, a fost mişcată de o pală bruscă de vânt. O rază de lună s-a pogorât deasupra lui. Cesare a icnit. La lumina argintie a lunii şi văpaia aurie a torţei, mânza ce abia se născuse era o făptură fabuloasă, de basm.

Micuţa iepşoară cu picioare lungi, ce trăgea de ţâţa mamei, se usca iute în aerul cald al nopţii. Pielea-i era de un negru lucios şi avea să fie cu siguranţă un minunat cal de curse. Dar asta nu era tot. În timp ce-şi încerca muşchii, căpătând încredere în picioarele-i fusiforme, îşi arcui spatele şi-şi întinse două aripioare negre şi umede, de mărimea celor ale unei lebede tinere.

Dia! a exclamat Paolo, trăgând aer adânc în piept. S-a întâmplat. Aici, în *Aries*, ni s-a născut un cal înaripat.

Chiar şi pisica cenuşie s-a apropiat pentru a privi mai de aproape.

Iar Cesare realiză brusc că toţi caii din grajd, chiar şi Arcangelo, erau treji şi se uitau la noul mânz. Un sentiment nebunesc puse stăpânire pe el. Nu ştia dacă să strige de bucurie sau să izbucnească în lacrimi. Ştia doar că se întâmplase ceva extraordinar şi de acum încolo viaţa sa n-avea să mai fie nicicând la fel.

Lucien, un băiat aparent obișnuit din zilele noastre, trece printr-o încercare cumplită și totul pare aproape fără putință de scăpare pentru el. Din întâmplare, la un moment dat ajunge într-o altă lume, ciudată și misterioasă, aflată în alt timp, grație unui talisman magic.

Acolo, în lumea aceea de demult, plină de un farmec irezistibil, află cu surprindere că el este un *stravagante* și are o misiune specială de dus la îndeplinire. Trece printr-o mulțime de peripeții palpitante, devine ucenicul unui magician, își face noi prieteni și își câștigă o nouă identitate.

Viața lui se schimbă cu totul peste noapte, ca într-un vis.

ISBN: 978-606-910

9 786069 100

CARTE RECOMANDATĂ DE:
www.danielanane.ro
Cursuri de actorie pentru copii

Distribuție la:
tel. 021.222.83.80
e-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro